CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · setembre 2017 · núm. 195 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

Portada: grup autognomous
Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

La CGT davant l'escalada repressiva de l'estat

Davant els episodis repressius que s'estan produint aquests dies, com ara escorcolls a mitjans de comunicació, limitacions a la llibertat d'expressió i de reunió, suspensions o limitacions de drets i cites judicials amb amenaça d'arrest, des de la CGT de Catalunya volem manifestar que:

1.- Tot i que la convocatòria de referèndum per al dia 1 d'octubre dista del que considerem un procés d'autodeterminació complet, des de la nostra organització considerem intolerable la resposta autoritària que des del govern central i les administracions de l'Estat s'hi dóna.

2.- Ens preocupa i ens alarmem que l'escalada repressiva que estem vivint aquests dies i que previsiblement s'accentuarà en les pròximes jornades consolidarà una retallada dels espais de participació col·lectiva. I ens amoïna també que, a banda del referèndum de l'1-O, aquesta regressió té continuïtat en altres àmbits, com el món del treball i altres lluites socials i ciutadanes. Històricament, quan les actituds feixistes entren per la porta, mai surten si no se les expulsa.

3.- Des de la CGT de Catalunya manifestem el nostre compromís amb la defensa activa de la llibertat i contra qualsevol forma de repressió estatal. Fem una crida als nostres afiliats i afiliades i a les nostres seccions sindicals a portar a la pràctica aquests principis, al carrer i on calgui, contra la deriva autoritària i la repressió i en defensa d'uns drets i llibertats que no ens deixarem prendre.

IDREN

"La por és una presó molt avorrida" Eduardo Galeano, escriptor

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya
Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat
Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.
Col·laboracions: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.
Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)
Tirada: 13.000 exemplars.
No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, als correus electrònics com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat o comunicacio@cgtcatalunya.cat bé a Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

'Turismofòbia' o lluita de classes?

Els beneficis de la industria del turisme provenen, en gran mesura, d'una explotació laboral salvatge

Ermengol Gassiot

Diu la dita que el nom no fa la cosa. I té raó. Però també és cert que les paraules poden condicionar la realitat. D'aquí que un dels principals objectius de la propaganda sigui poder imposar i generalitzar determinades expressions, conceptes, per descriure situacions, aspectes concrets de la realitat. Aquests dies ho hem vist en la manera unànime que la premsa de l'establishment i els sectors d'orde han qualificat les protestes de diversos sectors populars en contra empreses que es lucren amb el turisme massiu. Un dels qualificatius emprats ha sigut "violència" o, en algun cas, "kale borroka". De fet, ja fa temps que massa coses que molesten s'assimilen de manera intencionada a "violència", com ara fer pintades o tallar un carrer. Es tracta de retallar cada vegada més les accions col·lectives al marge dels minsos espais de participació que la política oficial ens deixa. Però no vull parlar ara d'això. Avui vull escriure sobre un dels altres qualificatius que els mitjans de comunicació estan difonent de manera: la turismofòbia.

El llenguatge no és, en absolut, neutral. L'ús d'aquesta paraula ens ho il·lustra clarament. Per començar, vincula el qüestionament del model turístic massiu imposat a molts llocs de Catalunya (i del conjunt de l'Estat) a un acte irracional. Tothom sabem que una fòbia és un temor exagerat, malaltís, que escapa a tot raonament lògic i a una realitat que el justifiqui. Seguint aquest fil d'aquí se'n deriva que qui planteja una lluita contra aquest model aparegui, en aquest escenari precuinat, com una persona malalta i que aquesta crítica s'assimili a una patologia. D'aquesta manera per una banda es desautoritzen els arguments que pugui plantejar. I, per l'altra, se la desautoritza globalment com una persona malalta i, en certa mesura, un perill per a la convivència col·lectiva. Tot i que no tant descarnat, l'estructura de l'argument és similar al construït pels feixismes de la primera meitat de s. XX quan consideraven com a malalts/es a anarquistes i comunistes, als que calia eradicar de la societat.

Arribats a aquest punt ens podem preguntar el perquè d'aquesta virulència general de la política institucional (des d'algunes personalitats dels "comuns" i ERC fins al PP) i de gairebé tots els mitjans de comunicació en contra les manifestacions de rebuig al model turístic. Una agressivitat que, com deia, curiosament ha compartit tant el llenguatge emprat com les crides a una repressió penal contra els seus possibles autors/es. No cal ser economistes per intuir que una de les apostes estratègiques del capitalisme a l'Estat espanyol està sent,

aquests darrers anys, l'explotació turística. De fet, el nombre de pernoctacions a Catalunya entre el 2002 i el 2016 ha augmentat un 48% segons dades oficials, principalment de turistes estrangers. I només en els darrers tres anys, també segons xifres oficials, els i les treballadores del sector turístic han augmentat de l'ordre d'un 30%. En diverses zones ara mateix l'hosteleria i el comerç són el principal sector productiu, en termes de gent que hi treballa. En paral·lel també són dels sectors on hi ha més precarietat laboral, menys capacitat de les persones que hi treballen de defensar-se i on han caigut més els salaris en els darrers anys. En gran mesura, els beneficis de la industria del turisme provenen d'una explotació laboral salvatge en molts casos. Moltes de nosaltres en coneixem casos. Però l'explotació que ens imposa el turisme no només rau on hi ha una relació laboral, reconeguda o no amb papers, i amb un salari de per mig. Intento explicar-me.

A banda de platges, la indústria turística ofereix, com a bé de consum massiu, espais de la nostra vida quotidiana. Els i les habitants de Barcelona ho sabem molt bé. Però també ho podem veure a altres llocs, com el centre de ciutats com Girona, a àrees dels Pirineus, etc. Allò que els operadors turístics venen són ciutats o paisatges que les persones que hi vivim hem anat fent, amb el nostre treball i amb la nostra vida mateixa, tal i com són actualment. Els carrers d'un poble, les places d'un barri, la roba estesa als balcons o uns camps de conreu, més enllà d'una estampa, són part de la nostra vida: els llocs on treballem, on ens relacionem, on batallem i on ens divertim, els indrets que ens ofereixen resguard, etc.

Ara mateix, el capitalisme s'està apropiant d'aquests espais. No només omplint de terrasses de bar les places, o acaparant una part dels habitatges de lloguer, sinó també enviant-hi milions de persones atretes, precisament, per las característiques dels nostres espais de vida. Aquesta indústria turística no només funciona gràcies al treball (precari generalment) de qui hi treballa. També existeix en la mesura que té la possibilitat d'explotar aquests espais, els barris, pobles i paratges on vivim. Segurament de la manera que ho està fent, a més, entra en una important contradicció ja que la massificació turística pot acabar destruint precisament allò que vol vendre. Però, al marge d'aquesta qüestió, el que és indubtable és que mentrestant s'està apropiant d'allò que les persones fem quan vivim: construir i anar mantenint un lloc, sigui un poble o un barri d'una gran ciutat. I els beneficis d'aquesta activitat depredadora van a parar de manera quasi exclusiva a les empreses del sector turístic. La inversió que aquestes puguin generar és més aviat minsa i gairebé mai orientada a les necessitats dels veïns i les veïnes. En definitiva, es tracta d'una activitat depredadora en tota regla.

Per desgràcia, les resistències a aquesta màquina d'explotació massiva a l'àmbit laboral són encara poques i disperses. Segurament l'extrema precarietat, els sous baixos, la por a l'atur i una certa incapacitat per articular respostes des del sindicalisme de combat són factors que ho poden explicar. En canvi, darrerament des d'espais veïnals, des de l'associacionisme i moviments socials a viles i barris, s'estan començant a plantejar respostes col·lectives. Pretenen frenar aquesta expropiació, aquesta explotació dels espais de vida col·lectiva. Es tracta, doncs, d'una lluita entre els propietaris d'aquestes empreses i la gran majoria de la població que vivim en aquests llocs víctimes del turisme massiu. Els uns, com vampirs, ens depreden els espais de vida i els transformen en plusvàlues privades. Els i les altres, nosaltres, defensem com podem el nostre dret a viure on vivim.

És, doncs, una lluita de classes en tota regla. I principalment passa fora dels espais reglats i reconeguts de les relacions laborals. Fora de la venda explícita del treball a canvi d'un salari. Com a sindicalistes, n'hem de prendre nota.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

’Turismofòbia’ o lluita de classes?

No és turismofòbia, és dignitat

Embat
http://embat.info

El capitalisme és un sistema malalt. Malgrat això, habitualment dóna la impressió de cara enfora d’una extraordinària solidesa. Això ho assoleix gràcies a un consens monolític dels mitjans de comunicació, la classe política i d’una àmplia xarxa d’opinòlegs, tertulians i d’altres partidaris del neoliberalisme que pul·lulen per les xarxes socials que fan la funció d’opinió pública. En aquest país són el “sentit comú”. Fora d’ells no hi ha res. La seva forma de pensar s’expressa en bloc, sense fissures, en el moment just. És un bombardeig inapel·lable que ens deixa sense capacitat de resposta – excepte en els nostres petits cercles d’activistes i de persones conscienciades.

En aquests dies estem vivint una operació de linxament contra l’organització juvenil Arran (aprofitem per dir que ens solidaritzem fraternalment amb Arran) que ha protagonitzat una acció de denúncia del turisme de masses. Des de fa uns anys els moviments socials de Barcelona porten alertant i denunciant el model turístic especulatiu al qual ens aboca el capitalisme rendista d’aquesta terra. Exemples com ara Barcelona ‘92 o el Fòrum de les Cultures en són paradigmàtics. Els moviments van realitzar accions semblants a les que ha portat a terme Arran, la majoria de les ocasions sense ressò mediàtic. Amb tot la mateixa Generalitat s’uneix al linxament contra les activistes de les nostres companyes, cosa que ens indica que alguna cosa més es cou.

Des d’Embat, Organització Llibertària de Catalunya volem fer palesa la idea del desastre que suposa aquest model econòmic basat en la especulació i la mercantilització de totes les coses, convertint el nostre territori (sigui Barcelona, siguin les Illes, la costa, el Pirineu…) en un objecte de consum més. La nostra societat no pot seguir acceptant passivament aquest model socioeconòmic per que no comporta riquesa en absolut. Ans al contrari, comporta treball precari – com podrien testimoniar Las Kellys – feines de temporada, problemes de seguretat i brutícia, destrucció del medi natural, contaminació, creuers de milers de persones, gentrificació dels barris, alienació de les persones autòctones… en definitiva, tot això que ens fa fora de les nostres cases degut a que han fet del nostre entorn un lloc hostil que ja ha deixat de ser nostre.

El turisme de masses és un model rendista. El capitalista no produeix res, no fabrica res. No hi ha una riquesa tangible, ja que aquesta desapareix quan els turistes se’n van. Cal afegir que des dels anys 70 i 80 s’ha desmantellat el teixit industrial

de les nostres ciutats i pobles, quedant-nos ocupacions més precàries i temporals en un ambient col·lectiu d’impotència i alienació. Se’ns ha fet dependents. Al no poder guanyar-nos el pa amb el nostre esforç se’ns ofereix caritat. Els serveis socials continuen més plens que mai, i ara es planteja una renda mínima garantida.

Com a resultat es produeix una situació absurda per la qual la indústria està a l’Àsia, que fabrica els productes que consumim amb avidesa. Els nostres ingressos són producte de feines cada cop de pitjor qualitat i pitjor pagades degut a la desindustrialització. L’única sortida és treballar en el sector turístic.

Un altre aspecte del turisme de masses és la destrucció del medi ambient. Paradoxalment un major nombre de turistes necessitarà de més infraestructures, i a més infraestructures menys atractiva serà la destinació. No només això, sinó que malgrat les advertències de la imminència d’un canvi climàtic i pujada del nivell del mar no s’està tenint en compte per buscar un altre model econòmic que garanteixi la sobirania econòmica de la nostra terra.

En definitiva, el moviment popular ha de realitzar més accions encaminades a denunciar la precarització de les nostres vides i la destrucció del nostre territori i formes de vida. La situació política que vivim a Catalunya fa que qualsevol acció quedi magnificada perquè se la vincularà amb el referèndum. Entenem que els moviments socials haurien de ser conscients d’aquesta escletxa i aprofitar-la en la mesura de les seves possibilitats, sempre tractant de desbordar la resposta institucional.

- És una lluita contra els fons voltors que ens desnonen i ens fan fora dels nostres barris per edificar hotels i reconvertir les nostres llars en apartaments turístics.

- És una lluita per un model alternatiu a l’especulatiu i rendista, en el qual està participant encantada la burgesia de casa nostra. D’aquí el linxament contra Arran. És un model que ens roba tota mena de sobirania i col·loca el nostre futur en la voluntat dels “mercats internacionals”.

- És una lluita per evitar la precarització de les nostres vides mentre altres s’omplen les butxaques. Els mitjans de producció (hotels, albergs, pisos, restaurants, discoteques…) són privats. No ens beneficien en res. Ans al contrari ens exploten. És una lluita de classes.

- És una lluita pel territori. El turisme massiu comporta una gran pressió per l’entorn natural. El futur no pot ser un mar de ciment, o una línia de cases que ocupi tota la costa.

Per uns barris vius i combatius. Per un país digne de ser viscut. Per un poble en peu.

Bojos pel turisme amb el caos a les portes

Joan Buades

El 2015, 3 de cada 10 turistes internacionals, uns 350 milions, van elegir la Mediterrània per fer-hi vacances. Segons l’Organització Mundial del Turisme, el 2030 hi haurà 500 milions de turistes al Mediterrani.

Sincerament, hi ha un no-tema colossal en un no-lloc crucial de la geopolítica mundial que farà empal·lidir l’actual crisi de refugiats i les guerres periòdiques al Llevant. Corre pressa: arremolinem-nos-hi. El turisme i el canvi climàtic van de la mà i canviaran per sempre la geografia humana, política, econòmica del nostre país i del Mediterrani.

’Turismofòbia’ o lluita de classes?

1

La Mediterrània és una de les zones zero de l’apocalipsi climàtica que es congria durant el segle XXI. Si no actuem assenyadament, els científics del Grup Intergovernamental d’Experts sobre el Canvi Climàtic (IPCC, per la sigla en anglès) de l’ONU preveuen que a finals de segle les temperatures mitjanes del planeta podrien incrementar-se de 3,4 graus centígrads respecte a les darreries del segle XX. A la Mediterrània, el pic podria assolir els 5,4 graus. Això significaria que l’escalfament de la conca seria superior al dels darrers 10.000 anys. Les pujades no seran uniformes: a la segona meitat de la centúria i a la Mediterrània oriental, patirem més. Les pluges minvaran i es tornaran més intenses i destructives.

Lluny de tot catastrofisme tronat, sabem que la sequera que va començar el 1998 al Llevant i que encara dura és la pitjor patida en els passats 900 anys a causa de l’explosió de les emissions de carboni durant l’era industrial. El nivell del mar pujarà força més que els 25 centímetres anunciats per l’IPCC, potser un metre, perquè aquest oblida l’impacte de la fosa de l’Àrtic, així com de l’Antàrtida. La dada és interessant perquè un de cada tres habitants de la conca viu al litoral. Egipte, l’estat més poblat de la Mediterrània, té ara mateix un 40% de la seva gent vivint vora mar. A la vegada, el desert creixerà. De fet, el Sàhara tendirà a expandir-se cap a les zones mitjanes i nòrdiques de la nostra mar. La Mediterrània temperada que hem conegut s’està acabant a un ritme vertiginós.

2

El Mare Nostrum continua sent la gran piscina del món per a un turisme que no cessa de créixer al marge de tot seny ambiental. De fet, només les guerres i el terrorisme alenteixen l’aposta cega de tots els governs riberencs pel turisme massiu. El 2015, 3 de cada 10 turistes internacionals, uns 350 milions, van elegir la Mediterrània per fer-hi vacances. Segons l’Organització Mundial del Turisme, seran 500 milions el 2030 que s’allotjaran, sobretot, als Països Catalans, a França, a Espanya, a Itàlia, a Croàcia i a Grècia.

Aquesta història d’èxit, tanmateix, amenaça de col·lapsar-se en les dècades vinents per falta d’atenció a dos factors que es retroalimenten: la progressiva saharització de les principals zones balneàries i la dilapidació del poc cabal d’aigua potable disponible per part de la insostenible massa de turistes. Ja notem com estan desapareixent les quatre estacions que hem conegut en favor d’un estiu inacabable i d’un hivern suau i breu. El Banc Mundial dóna per fet que Berlín o Londres tindran un clima mediterrani, mentre que Barcelona o Roma patiran la calor de l’Ouezzane i de la Nicòsia d’avui.

L’augment del nivell del mar submergirà una part de les platges i obligarà a desplaçar força gent a ciutats com Beirut o Barcelona. Paral·lelament, la demanda turística dispara el consum d’aigua tant per a ús residencial com de serveis (des de golfs fins a marines i parcs aquàtics). Cada turista gasta almenys el doble d’aigua que un natiu en un context on un terç de la població de la conca (sempre a la riba sud i del Llevant) pateix estrès hídric. Si el nivell de demanda d’aquest bé comú essencial ja és impossible de satisfer en regions riques com les Balears o la costa sud de Turquia, quin futur turístic poden esperar estats com Xipre, el Marroc, Egipte o Tunísia? El caos climàtic galopant i el col·lapse de les reserves d’aigua estan posant calendari a la fi del turisme litoral a la Mediterrània.

3

Aquest desgavell ambiental inèdit té un factor de risc acrescut en societats amb ràpid creixement demogràfic i amb baixa cohesió i benestar comunitaris. Les crisis se suporten molt pitjor en contextos d’extrema precarietat. A la Mediterrània vivien 250 milions d’habitants el 1950 i serem 600 milions el 2025. Hi ha tres estats amb una desigualtat social explosiva que tenen molts números per viure situacions de violència extrema quan les condicions de vida es tornin insuportables: Tunísia, Turquia i el Marroc. Entre tots tres reuneixen prop d’una quarta part de la població de la conca. Si no aprenem res del que està passant sota la superfície de l’“actualitat”, el futur de totes tres societats pot emmirallar-se en la catàstrofe siriana. Ara sabem que la guerra va tenir molt a veure amb el desplaçament d’un milió de camperols cap a les ciutats en condicions infrahumanes a causa de la terrible sequera que assola el país des del 1998, així com per la desafortunada insistència del règim d’Al-Assad a apostar per la producció d’un cotó que xucla les poques reserves d’aigua disponibles.

Harald Welzer, potser el psicòleg social més punyent d’avui, ens recorda que no són les condicions objectives d’una situació les que decideixen com ens comportem, sinó com nosaltres les percebem i interpretem. L’eclipsi del “tema” canvi climàtic en els grans mitjans i en l’agenda de força moviments socials i la falta de subjecte polític autònom de l’espai “Mediterrània” requereixen, per això, una revisió radical abans que es faci massa tard i topem, de ple, amb l’impensable.

** Article publicat a la revista ‘Mar Crítica’*

Turismofòbia, el teu pare!

Raúl Solís Galván

Si denúncies que hi ha cambrers cobrant 700 euros al mes per 12 hores de treball diàries, de les quals només estan donats d’alta quatre, és que odies el turisme; si denúncies que hi ha cambreres de pis que acudeixen empastillades a treballar per poder netejar 20 habitacions diàries a 1,5 euros cadascuna, és que odies el turisme.

Si denúncies que els guiris borratxos s’allotgen en apartaments il·legals i et vomiten al teu pati, és que odies el turisme; si denuncies que el teu lloguer ha passat de 500 euros al mes a 900, perquè al propietari li és més rendible llogar l’habitatge il·legalment per dies que per mesos de manera legal, és que odies el turisme. Si denuncies que els antics petits comerços i bars de tota la vida del teu barri ara són franquícies on paguen 700 euros al mes als cambrers amb contractes parcials que es converteixen en jornades de sol a sol, és que odies el turisme.

Si denúncies que vas estudiar Turisme i vas estar vivint en dos països diversos anys per perfeccionar el teu nivell d’idiomes i que ara l’hotel on treballes de recepcionista et paga 900 euros al mes, és que odies el turisme; si denuncies que estàs fart de no poder sortir de la teva casa perquè els ramats de turistes en fila índia tenen bloquejat el portal de la teva casa, és que odies el turisme.

Si denúncies que hi ha una bombolla turística que ha substituït a la bombolla immobiliària, sostinguda en baixos sous i expulsió de la població local de la ciutat, és que odies el turisme; si denuncies que és immoral cobrar 100 euros per una habitació d’hotel, mentre se li paga 1,5 euros per netejar una habitació a una cambrera de pis o 700 euros al cambrer que

et serveix l’esmorzar, és que odies el turisme. Si denuncies que els beneficis del turisme, sector que no ha conegut la crisi i que augmenta anualment els seus beneficis en més de dos dígits, s’han de repartir de manera equilibrada entre treballadors, empresaris i ciutats turístiques, és que odies el turisme.

Si denuncies que el patrimoni històric-artístic de les nostres ciutats no suporta la pressió turística actual i que és possible que en uns anys no puguem seguir vivint del turisme perquè ens ho haurem carregat per l’avarícia capitalista, és que odies el turisme.

Si denuncies que el turisme ha de ser un sector de futur i no només de present, que els turistes mereixen visitar llocs autèntics, amb vida real, i no parcs temàtics i que els habitants locals mereixen poder conjugar viure a la seva ciutat amb el turisme, és que odies el turisme. Si denuncies que un treballador del sector turístic no pot gaudir d’una setmana de vacances a l’any perquè el salari que rep no l’hi permet, és que odies el turisme.

És el mateix que passava quan es denunciava que la bombolla immobiliària impedia que les famílies normals poguessin accedir a un habitatge digne o que la construcció estava destruint el patrimoni ambiental i el litoral del nostre país. Els que ho odien tot, menys el seu desig d’acumular beneficis a costa d’explotar recursos naturals, històrics i humans, han trobat en la “turismofòbia” la seva paraula clau per no obrir un debat serè i seriós del que no podran sortir ben parats i que podria posar fre a la seva ànsia desmesurada per l’acumulació de beneficis a costa de la salut de dones que acudeixen a treballar drogades per poder suportar els dolors que els produeixen moure carros de roba bruta i netejar 20 habitacions en quatre hores. Turismofòbia, el teu pare.

** Article publicat a eldiario.es*

La CGT de Catalunya contra els atacs al dret de vaga

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

Davant la imminent sortida mitjançant la repressió al conflicte d'Eulen a l'aeroport de Barcelona, des de la Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya volem fer palès els següents punts:

- Considerem inacceptable el desplegament de cap cos policial per suplantar els vaguistes en els controls d'equipatges de l'aeroport. El precedent que aquesta opció suposa és molt preocupant pel conjunt de la classe treballadora, doncs se'ns estaria dient que mitjançant un cos policial o militar l'administració pot finalitzar, mitjançant la repressió, una vaga. En aquest punt, gobierno i govern han estat més units que mai, sent l'únic dissentiment el color de l'uniforme que faria la feina bruta contra la plantilla.

- Considerem igualment inacceptable el recurs a un arbitratge obligatori imposat des de l'administració. Genera també un precedent en el mateix sentit que el punt anterior: prohibir una vaga com a eina per resoldre el conflicte que l'ha motivat.

- Considerem que la resolució del conflicte plantejat passa per revertir la privatització d'AENA, recuperar les seves activitats externalitzades i replantejar quin tipus de treballadors/es han de realitzar les diferents tasques que fan funcionar els aeroports. En aquest sentit, cal renunciar a empreses de seguretat privada i cobrir aquests llocs amb treballadors/es directament dependents d'AENA.

Les sortides repressives als conflictes laborals suposen greus atacs al conjunt de la població i com a tals cal rebutjar-les. Les mesures plantejades per les administracions i la patronal a l'aeroport de Barcelona no són noves i, durant les darreres setmanes, ja s'havien posat sobre la taula en altres vagues: Quan les empreses no poden doblegar les plantilles, l'administració es posa al seu costat per donar-li un cop de mà atacant els nostres drets.

Amb aquesta il·legalització, animada pels habituals tertulians i polítics de tot color, es vol normalitzar el fet de rebentar vagues pel fet que "afecten"... Què han de fer sinó les vagues? En comptes de posar el focus sobre la voracitat de les empreses, es criminalitza un i altre cop a tot col·lectiu que lluiti per millorar els seus drets.

Des de la CGT de Catalunya fem una crida a la població a no caure en aquest parany i a defensar el nostre dret de vaga amb dents i ungles. Com s'està demostrant darrerament, és allò que temen un i altre cop els que manen, primer els pot aturar i després els fa retrocedir.

Defensem el dret de vaga fent més vagues, més contundents i amb més solidaritat i suport mutu.

Vagafòbia

Ermengol Gassiot

Avui ens apuntem a la moda de les "fòbies". I ho fem proposant una nova paraula, la "vagafòbia". Designa una actitud que cada vegada és més present en els grans mitjans de comunicació i en les declaracions de la política institucional. Com el lector/lectora veurà, el seu significat és obvi i evident. Designa la por o l'odi envers les vagues de treballadors/es. Una por i un odi que es fan extensius a la capacitat de la classe treballadora a organitzar-se per ella mateixa i definir els mecanismes per a resoldre, en profit propi, problemàtiques que l'afecten: impagaments de salaris, salaris de misèria, horaris i ritmes de treball extenuants, canvis en les condicions de treball, assetjaments de diversos tipus i un llarg etcètera. De manera autònoma (és a dir, per ella mateixa i sense la mediació de tercer) i en funció únicament dels seus interessos, que són els de la immensa majoria de la població.

La "vagafòbia" es manifesta de moltes maneres. Una, la més obvia, és la tradicional de la burgesia quan veu perillar els seus interessos. El combat obert, l'atac directe a la vaga. La forma més evident són els intents de declarar il·legal una vaga o, de manera més general, de legislar de manera restrictiva les vagues. No cal posar exemples, en tenim molts. La mateixa legislació actual, que impedeix les vagues de solidaritat (lloc on radica de manera especial la nostra fortalesa com a classe), n'és un exemple. O les limitacions per fer vagues sobre punts d'un conveni signat o els terminis que imposa per convocar-les, fet que criminalitza directament vagues sobtades com la que va comportar l'ocupació de pistes de l'aeroport del Prat ara fa uns onze anys. I no cal oblidar les persecucions penals o laborals a qui les fa, amb processos judicials, acomiadaments, etc. La "vagafòbia" com atac obert i frontal a les lluites treballadores és tant vella com l'anar a peu, si bé la forma que adquireix pot variar amb el temps.

Hi ha, no obstant, altres formes de "vagafòbia". Molt més subtils però igual de perilloses. N'esmento un parell. Una d'elles és l'atac als treballadors/es que fan una determinada vaga assenyalant la seva insolidaritat. "Fan vaga només per a ells/es. I a la resta, què?". A primer cop d'ull semblaria que un argument com aquest és fruit de la ignorància o d'una consciència desclassada. Ignorància que, d'entrada, es fa palesa quan l'actual regulació de vagues impedeix que els treballadors/es del metro de Barcelona, del Bicing o de l'aeroport del Prat facin vaga, per exemple, pels d'un despatx d'arquitectes, d'un magatzem de logística o de qualsevol altra empresa aliena. Ara bé, sota aquest argument també hi ha una clara voluntat de desmuntar la lluita, negant a qui la protagonitza una cosa tant bàsica com la capacitat de defensar les seves condicions de vida, que és el que en definitiva es dirimeix en una vaga. A més, evita reconèixer que unes condicions laborals millors a les d'altres col·lectius de treballadors són, possiblement, el resultat d'una tradició de lluita. De vagues, d'organització, de no quedar-se de braços creuats mirant de reüll a la resta tot queixant-se que aquells estan massa bé en comparació d'un mateix. El nostre objectiu, com a classe treballadora, és millorar al màxim les condicions de vida del conjunt (i, de pas, acabar amb l'explotació).

La segona forma de "vagafòbia" de la que vull parlar és diferent. Les darreres setmanes a Catalunya estem sentint de manera freqüent com alguns opinadors, periodistes i polítics introdueixen la sospita darrera determinades vagues. És a dir, insinuen o de vegades diuen més obertament que darrera una vaga hi ha una finalitat oculta, ben diferent a la que motiva la vaga. Per exemple, quan la vaga que CGT-Ensenyament va convocar el gener del 2017 contra uns pressupostos clarament lesius envers l'educació pública catalana, vam sentir moltes veus que deien que darrera hi havia una voluntat lerrouxista d'atacar el procés i un possible acord entre Junts pel Si i les CUP. D'altra banda, a Barcelona hem sentit també com cares visibles dels "Comuns" en públic i en privat han vinculat la vaga de metro, promoguda des de les assemblees i convocada per tot el Comitè, responien a interessos d'altres grups polítics municipals i no pas dels i les treballadores. I ara la mateixa cantarella a l'aeroport. Que si certa empresa, amb certs accionistes i AENA volen atacar Catalunya. En canvi, no sentim massa que ningú plantegi el debat sobre externalitzacions i privatitzacions de serveis, i en quines condicions laborals es fan.

Aquesta forma de "vagafòbia" és molt perillosa, ja que nega la capacitat política a la classe treballadora: que tinguem la competència d'actuar col·lectivament per a defensar interessos nostres, abstraient-nos d'altres debats que sovint poden ser una mica cants de sirenes. La política institucional no és la de la majoria de la gent, que es dirimeix defensant els barris o les condicions de treball, per exemple. Entén les lluites obreres com peces en un tauler d'escacs, on els i les treballadores fem de peons en la confrontació d'altres interessos. Qui practica aquesta "vagafòbia", a banda de situar-se com a subjecte polític clarament fora de la classe treballadora, ens ataca en negar el nostre dret d'existir de manera activa i col·lectiva. Com si fós un fet terrible que els peons, o els lleons en paraules de Brecht, fem la nostra pròpia política. Actualment dins d'aquest grup hi trobem algunes cares visibles de la nova esquerra institucional.

Recordem, doncs, aquesta nova paraula: "vagafòbia". Em temo que tindrem moltes ocasions per fer-la servir. Si això passa, serà una bona notícia. Farem vagues, farem lluites. Com a classe estarem actius i els nostres enemics hauran de situar-se a la defensiva.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

Política institucional i Vagafòbia

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

No és cap secret que hem entrat en una certa recuperació de l'ús de la vaga i del seu seguiment. Segons dades de la pròpia patronal CEOE, tots els indicadors del primer semestre de 2017 s'han incrementat molt respecte a l'anterior, concretament el nombre d'hores de vaga (+ 59%) i dels treballadors/es que fan (+101,6%). Això implica que la percepció social de la seva existència sigui àmplia, especialment degut a l'impacte de diverses mobilitzacions en el sector del transport (Metro TMB, Bicing, RENFE, Aeroport, taxis, teleFèric).

Com a conseqüència d'aquest increment de les lluites, estem assolint victòries, més o menys matisades, en diferents sectors (emmagatzematge de CocaCola, sector de l'automòbil a Saint Gobain, Metro de TMB, Logística Bergé, neteja de Ciutat de la Justícia i altres). En tots els casos, ni un retrocés en drets i amb bons avenços gràcies a la força de la plantilla. Estem en el bon camí.

Fins aquí, a nivell dels mitjans de comunicació, el tractament ha estat l'habitual: l'ocultació del conflicte en el millor dels casos o la típica criminalització de tota la vida: centrar la informació en els efectes de les vagues responsabilitzant als treballadors d'ells. Evidentment, opacitat de les victòries. Com sempre, estem davant els mers elements de transmissió dels interessos de qui mana.

Malauradament, en aquests temps de certs nervis a l'àmbit de la política institucional (cadascú buscant fer-se un espai a cops de colze o tensionant els seus en el context del Procés) la presència de tot factor rellevant inevitablement cau sota el foc de l'artilleria pesada de la propaganda més barroera. I li ha arribat el torn a les vagues.

Una vaga en solitari de la CGT a Ensenyament era indicativa d'una conxorxa que cercava fer un #PressingCUP per tombar els pressupostos i el procés. Estar a favor de la vaga era, doncs, estar contra Catalunya i ser una mena de tonto útil del CNI. A l'abril es reprèn la lluita a Metro. Ara la CGT és culpable de fer una mena d'atac combinat contra l'ajuntament de Barcelona i el "territori comú" per la suma d'anteriors realitzades a Bus i les noves de TeleFèric i Bicing. La criminalització de la vaga i els intents d'enfrontar plantilla i usuaris van ser la resposta consistorial per sortir airosos del que interpretaven com un pols. Sense cap problema, no van dubtar a pressionar per demanar la il·legalització de la vaga i activar els seus contactes suposadament neutrals, com el propi síndic de greuges, en el mateix sentit. Als mitjans de comunicació conceptes negatius com 'segrest', 'amenaces', 'privilegis', 'radicals', eren el pa nostre de cada dilluns.

Arriben més vagues, i amb la signatura del conveni de Metro la pax romana del sector polític de Junts pel Sí contra aquestes finalitza. Entren noves paranoies en escena. Ara, la suma de les vagues de Rodalies i ADIF (fetes a nivell estatal per la CGT), les del transport de Barcelona i la d'un nou conflicte a l'aeroport pel personal de seguretat eren la prova del nou de que 'alguna cosa estava passant'. Una espècie de comitè central format per patronal, sindicats i les clavegueres de l'estat actuaven amb l'objectiu final de fotre els catalans. Hi havia molts indicis: per què feia només vaga el personal del Prat? Per què no negociaven les empreses? Per què hi havia tantes vagues a Catalunya?

A ningú importà que hi ha col·lectius més forts en unes ciutats que en altres, que les empreses no negocien si no és sota fortíssima pressió i que si hi ha més vagues és un motiu d'orgull i d'anys de picar pedra per moltes afiliades que mai s'han rendit malgrat els durs moments que vivim rutinàriament. Per certa gent, les vagues són un element que només cerca segrestar, incomodar i en clau de privilegis o d'obscures raons que no tenen res a veure amb l'àmbit laboral o de classe social. Els sindicats ens movem entre els conceptes de traïdors, manipulats (una forma de pensar molt superba infantilitzar l'altre) o 'xacra pels serveis públics'.

El company Ermengol Gassiot ha introduït un concepte que il·lustra prou bé aquest ambient: Vagafòbia. L'enfocament reiterat i manipulador de tota vaga com quelcom negatiu, incitant a la desconfiança social i a mantenir l'aïllament amb aquelles que estan lluitant. Els inductors tracten les mobilitzacions de les treballadores com un més dels peons del joc d'escacs en que viuen. Al rebre foc creuat de propaganda i mentides d'uns i altres, s'està contribuint a la deslegitimació de l'ús de la vaga, aplanant el camí per a posteriors atacs en forma de canvis legislatius o creació de consens per a uns serveis mínims-màxims. Ja els va bé doncs cert sindicalisme mai serà domesticat i és preferible afeblir-lo al màxim per treure'l de la partida central.

Cal dir-ho més: Vagafòbia. Tota construcció dialèctica que teixeix una connotació negativa sobre la vaga, o que redueixi a les vaguistes a simples zombis en mans de no se sap què o que cerqui enfrontar unes amb altres és un atac contra totes nosaltres. Contra la classe treballadora i les seves lluites. Malgrat que el material propagandístic ens sembli farcit de clares absurditats no podem baixar la guàrdia, doncs ells disparen amb canons mediàtics i nosaltres a penes amb les nostres veus.

Hem iniciat un camí de vagues fortes. Estem veient que diferents patronals estan patint i cedint quan la pressió és contundent. Sabem doncs, que hem de redoblar els esforços, redoblar les vagues, redoblar la intensitat. No ens queda altre.

Cal tenir en compte sempre que qui faci atacs directes o indirectes a la vaga, sigui del color polític que sigui, fa un dany que no és ni neutre ni casual. Fomenta la vagafòbia entre la nostra classe i ha de ser combatut.

Vagues sí, però sense molestar

Carlos Hernández

Hi ha molta gent, i entre ella nombrosos treballadors, jubilats i fins a aturats, que ha comprat la idea que s'han de convocar vagues que no molestin a ningú.

Corria l'any 1980 quan els meus pares em van portar, sens dubte per error, a veure una pel·lícula anomenada… 'Y al tercer año resucitó'. Amb onze anys recentment complerts, jo amb prou feines entenia res de la suposada comèdia satírica que es desenvolupava davant dels meus ulls. En els insofribles noranta minuts que durava, es descrivia suposadament aquella Espanya que començava a sortir del franquisme. Era una Espanya dirigida per vagues, lladregots, maricons i putes que havien sumit al país en el caos i la violència més absoluta. La "genialitat" que filava tota la trama era la resurrecció de Franco, mentre que de la basta moralitat ja es feia spoiler des del mateix cartell promocional de la pel·lícula; en ell es veia un esbós de retrat del dictador que sentenciava: «No se os puede dejar solos».

No tinc dubtes que Tejero i la resta de colpistes que uns mesos després assaltarien el Congrés dels Diputats van haver de sentir-se ultramotivats després de veure aquella impúdica denigració de la democràcia. Jo, suposo que per ser una criatura, solament em vaig quedar impactat per una escena que encara recordo vagament (perdonin si hi ha alguna inexactitud, però no he tornat a veure aquell engendre). En una sala, una prostituta i diversa gent de mal viures beuen i riuen mentre programen capritxosament la convocatòria de centenars de vagues per fotre als espanyols de bé. Potser hagi d'anar al psicòleg, però cada vegada que assisteixo a una campanya política i mediàtica per deslegitimar una vaga, em ve a la ment aquella imatge que pintaven els hereus del franquisme d'aquest dret constitucional tan fonamental per als treballadors.

Han passat gairebé 40 anys d'allò i, no obstant això, l'atac als vaguistes es basa en patrons semblants. Òbviament, els temps han canviat i amb ells les formes. Les tosques caricatures pseudofeixistes que dibuixava Fernando Vizcaíno Casas en el llibre en què estava basada la pel·lícula ja no serien tan eficaces, però la criminalització del treballador ve a ser la mateixa. Ahir van ser els miners, uns maleïts subvencionats; després els vagues dels professors; l'estiu passat li va tocar el torn als privilegiats controladors aeris; després als estibadores que tenien la poca vergonya de demanar, entre altres coses, que no els eliminessin els seus contractes indefinits; fa un parell de mesos els treballadors de la neteja de l'aeroport d'Eivissa, als quals no els importava tacar la imatge d'Espanya per la seva egoista pretensió de cobrar les nòmines endarrerides que els devien els seus caps.

Ara surten a escena els empleats de seguretat de l'aeroport del Prat que constitueixen un bon exemple, ja que representen un cas prototípic. Una gran empresa, en aquest cas la majoritàriament estatal Aena, té externalitzada la major part dels seus serveis "per estalviar costos". Amb aquesta finalitat atorga la concessió al millor postor, aquesta vegada Eulen, que es compromet a oferir la mateixa prestació a un preu molt inferior. Casualment, i ja de pas, l'empresa adjudicatària té vincles amb dirigents polítics afins o amb amiguets (entre els directius de Eulen figura la germana del president de la Xunta de Galícia). No cal ser molt intel·ligent para, al marge de treure les degudes conclusions d'aquestes relacions familiars, suposar que la reducció de costos solament serà possible baixant els salaris i la qualitat del servei. Així, un treballador de seguretat del Prat, amb la subrogació a Eulen, va passar a perdre prop d'un 20% del seu sou, de la nit al dia. Els nous contractes es van depreciar més del 30% fins a quedar-se en 900 euros nets mensuals. Menys sou i més treball perquè es van allargar els torns i se'ls va obligar a incrementar el ritme a causa de la falta de personal. I de debò els sorprèn que estigui passant el que està passant?

Davant tot això, els responsables d'Aena, és a dir el Govern, diuen que el problema no va amb ells; i, el que és pitjor, bona part dels passatgers del Prat afectats per la vaga, en lloc d'arremetre contra l'empresa, ataquen els treballadors. "Es poden reivindicar els drets laborals d'una altra manera, sense molestar a ningú", deia un turista espanyol en televisió, fart d'esperar hores en la cua del control de seguretat. La frase d'aquest ciutadà, seguint el deixant marcat per nombrosos polítics i tertulians, resumeix perfectament l'estat de la qüestió. Hi ha molta gent, i entre ella nombrosos treballadors, jubilats i fins a aturats, que ha comprat la idea que es poden i s'han de convocar vagues que no molestin a ningú.

Si ja aquest dret constitucional es troba més que trepitjat per les reformes laborals dels últims governs i per la imposició d'uns serveis mínims generalment abusius, ara sembla que hem de fer un pas més. Potser caldria inventar les vagues-ficció o, millor encara, les vagues virtuals en les quals els treballadors hagin de seguir exercint les seves tasques, però se'ls permeti aparèixer fotografiats, amb els braços caiguts, en els seus perfils de les xarxes socials. Segur que els empresaris es cagaven de por i acceptaven, immediatament, les seves reivindicacions. Pot semblar ridícul, però potser no estiguem tan lluny d'això; fa ja anys que es va plantejar seriosament la creació d'un "manifestòdrom" als afores de Madrid perquè desfilessin per ell els col·lectius agraviats sense molestar a la resta dels mortals; i últimament ens resulta més còmode protestar a Twitter i tranquil·litzar les nostres consciències signant una petició a Change.org que sortir al carrer per reivindicar els nostres drets.

Després de tant temps i de tanta lluita, potser les noves tecnologies combinades amb el discurs ultraliberal imperant aconsegueixin allò que, sens dubte, va somiar aquell escriptor franquista que no va dubtar a ressuscitar literària i cinematogràficament al seu benvolgudíssim dictador.

** Article publicat a eldiario.es*

De la vagafòbia a la militarització

Ermengol Gassiot

Vivim una època en que les vagues i els conflictes laborals augmenten, especialment a Catalunya i, concretament, a les comarques barcelonines. Vivim una època també on les reaccions contra les vagues afloren sota diverses formes. Uns arguments diversos que conflueixen en construir un estat d'opinió crític, desclassat (o més aviat al servei de qui controla l'economia i la política) que nega les lluites dels i les treballadores que, en definitiva, som pràcticament tota la població. Si bé sempre ha existit, com a mínim sota el capitalisme, aquesta fòbia, la vagafòbia, reneix i torna a créixer. Molts mitjans de comunicació, tertulians i personalitats polítiques hi participen de manera activa.

Aquests dies estem vivint un nou episodi on sembla que la vagafòbia i les seves conseqüències han pujat un esglaó. Es tracta del conflicte que hi ha al voltant d'una activitat que la parcialment privatitzada AENA va externalitzar fa temps: el control de seguretat dels equipatges a l'aeroport de El Prat. Al respecte, abans de continuar, vull deixar clar que el sindicat on jo milito ja fa anys va decidir no permetre l'afiliació de "segurates", de policies privats en entendre que es tractava d'un cos repressiu o potencialment repressiu a les ordres d'empreses capitalistes. Decisió de la que, personalment, me'n sento orgullós. Amb tot, el que està passant ara mateix a l'aeroport de Barcelona (i previsiblement en breu a altres de l'estat) és un nou exponent d'aquesta vagafòbia. Avui divendres, després que el personal d'Eulen dels controls d'equipatges rebutgessin la proposta que empresa i Generalitat havien pactat, tots els mitjans de comunicació grans i una bona part de la classe política, fins i tot personalitats dels "comuns", reclamaven ordre. I aquest ordre sembla que s'imposarà desplegant la Guardia Civil a l'aeroport de El Prat per suplantar el personal d'Eulen en vaga. Un cos militar per finalitzar una vaga.

Com deia, a mi les empreses de seguretat privada no em generen cap simpatia. I els "segurates", de qui de vegades n'he patit abusos, tampoc. Però el precedent que s'està a punt d'escriure és prou greu com perquè ens hi haguem de posicionar, de manera activa, en contra. Mirem-ho així. Un conflicte afecta l'aeroport, incrementant una mica les cues dels passatgers. En realitat, impacta sobre una part molt petita de la població catalana, tot i que dins de la gent afectada hi deu haver part d'aquells i aquelles que tenen rentes més altes i, estadísticament, quan fan vacances viatgen més freqüentment en avió que la resta. En canvi, l'efecte sobre turistes potser és més gran, tot i que bàsicament consisteixi en més temps d'espera per passar un control. Ningú es queda sense hotel, sense llum o sense atenció mèdica per això. Un sector estratègic pel capital com ara el turisme pot patir un cert desgast en una època que, a més, la majoria de la població posen en entredit les seves suposades virtuts.

A partir d'aquí, la premsa se n'ha fet ressò. Alguns han dit, fins i tot, que era un altre atac del govern espanyol contra el "procés català". D'altres, simplement, han expressat la indignació per haver d'esperar una mica més per agafar un avió. Gairebé ningú ha esmentat que mentre els accionistes privats d'AENA s'omplen les butxaques, la ràtio entre passatgers i treballadors/es d'AENA ha augmentat més d'un 100%. O que les licitacions per serveis externalitzats s'han abaratit entre un 20 i un 30%. No només en els controls de seguretat, sinó també a les empreses de neteja, de handling, etc. Per contra, el problema s'ha presentat únicament com una qüestió d'ordre públic i, com a tal, s'ha reclamat una solució.

Les autoritats laborals de la Generalitat també han entrat obertament a jugar aquest joc, encara que si voleu de manera més subtil. Quan la consellera Bassa criminalitza un comitè de vaga per no votar una proposta de la mediació del govern pactada amb l'empresa, nega l'autonomia dels i les vaguistes per decidir lliurement què és acceptable per a ells i què no ho és. Què val la pena discutir i què, simplement, és una opció que no cal ni considerar. En certa mesura, l'Ajuntament de Barcelona ja va jugar aquesta carta durant la darrera vaga del Metro. Ara, sembla, el seu ús es generalitza i, amb l'ajut de la premsa, es normalitza davant l'opinió pública. D'una manera similar sembla que també es vol presentar com a normal, i desitjable, que el govern imposi un arbitratge obligatori que és una manera fina de dir que una vaga s'acaba per decret. Independentment del seu resultat. Que es prohibeix perquè, fent servir altres paraules, en realitat es declara il·legal. En paral·lel a tot això, hi ha el desplegament de la Guardia Civil, un cos militar per deixar sense efecte la vaga.

Com deia, la figura del "segurata" no em desperta simpaties. Però el desenllaç de la vaga d'Eulen a l'aeroport de Barcelona pot ser terrible pel conjunt dels i les treballadores. Les mesures que sembla que els governs català i espanyol, amb el beneplàcit de la patronal d'Eulen, de cercles de negocis, de tertulians i de polítics es tiraran endavant no són gens noves. Responen a una estratègia que la patronal ha fet servir reiteradament al llarg del s. XX. De fet, han sigut un dels punts forts de l'aliança entre la burgesia catalana i l'Estat els darrers 175 anys. I tampoc són massa originals actualment. Si recordeu, totes elles van sonar durant la darrera gran vaga a Catalunya, la dels i les treballadores del Metro de Barcelona.

La vagafòbia induïda curosament com a eina per fer front a una creixent conflictivitat laboral poc a poc dóna els seus fruits. Ara mateix veiem com s'aplaudeix una imminent solució de "força" a un conflicte laboral, sense entrar a analitzar-ne ni les causes ni cap sortida alternativa. Sortides com podrien ser revertir les externalitzacions i fer que els controls de seguretat el facin treballadors/es normals, sense porra. No, el que es planteja és prohibir la vaga i desplegar un cos militar. Jo, personalment, em temo que l'objectiu d'aquesta operació no és, al final, només el conflicte d'Eulen. Penso que, més enllà, hi ha el normalitzar de cara a l'opinió pública el fer servir les vies obertament repressives en conflictes laborals i, en definitiva, de fer encara més normal la presencia de policies i militars armats en els espais públics. No ens estranyem si en un termini no massa llarg prenen força els suggeriments de regular de manera encara més restrictiva el dret de vaga. En definitiva, la vagafòbia convenientment alimentada ens porta a la militarització. Justifica que els conflictes laborals es venguin com a simples problemes d'ordre públic i, com a tals, resoldre'ls mitjançant la repressió.

Qui aquests dies aplaudeixi la sortida en aquests termes del conflicte a l'aeroport de Barcelona faria bé de prendre'n nota. Els seus aplaudiments seran còmplices d'un nou atac contra els mecanismes de defensa que tenim la immensa majoria de la població, aquells i aquelles que vivim del nostre treball.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

El preacord de conveni d'hostaleria de Catalunya legitima l'ultraexplotació

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

El 12% del PIB català, 18 milions de turistes el 2016, creixement gairebé exponencial del sector durant els darrers anys, milers de milions d'euros acumulats en pocs anys per la màfia hotelera... I juntament amb això, gentrificació, bombolla immobiliària i ecològica derivada d'un model econòmic, el de la turistització massiva, que deixa uns (pocs) guanyadors i... quants milions de perdedors i perdedores?

On són els guanys d'aquest desastre? En els llocs de treball precaris, temporals, a temps parcial que s'estan generant? A les desenes de milers d'hores extres impagades i al treball intensiu sense descans? Les empreses del sector sembla que no tenen prou amb omplir-se les butxaques fins a la indecència, passant la factura a tot el territori. No tenen prou amb inflar plusvàlues aprofitant la forta demanda. No tenen prou amb un exèrcit de treballadores que treballa a ritmes molt alts i escàs salari.

No. No en tenien prou i d'ençà uns anys la patronal hotelera va obrir el meló de la subcontractació interna cap a les conegudes com "empreses multiserveis" (abominacions empresarials nascudes arran de la reforma laboral del 2012, moltes amb convenis d'empresa de misèria, signats entre el propietari i el "sindicalista" de torn a sou de Recursos Humans). L'objectiu és incrementar l'explotació fins a nivells mai vistos en el passat recent, per tal d'incrementar el guany de clients i subcontractar al màxim.

Salaris de misèria, cap mena de condició laboral mínimament digna, objectius inassumibles en un horari de treball normal, contractes a temps parcial que es perllonguen tàcitament. I, en fi, acomiadaments arbitraris i discrecionals quan es trenquen les màquines de produir plusvàlua abans conegudes com a persones. Una de les claus de volta és la mecànica perversa de la subcontractació de feines estructurals del sector, com la pròpia neteja d'habitacions. No és només el salari, és també tota la resta de drets i condicions de treball.

Sorpreses, ens trobem que en el preacord de conveni d'hostaleria que s'ha fet públic, el sindicat UGT legitima l'activitat de la cessió il·legal, la qual hauria de ser un objectiu evident de tot combat sindical. I la "regula" dins del mateix conveni, tot fent possible la fragmentació de plantilles i permetent que es continuï esprement aquestes mitjançant els diferents mecanismes descrits anteriorment. Tot plegat, mentre els hotels es renten les mans de les conseqüències que se'n derivin.

És que potser algú es pensa que la patronal hotelera pagarà més costos per subcontractar que per tenir les treballadores en plantilla?

Des de la CGT de Catalunya considerem una mala notícia la legitimació de la subcontractació d'activitats estructurals dels hotels, la qual condemna a milers de treballadores a continuar estan sobreexplotades sota les urpes d'aquests voltors coneguts com a empreses multiserveis.

La precarietat no es regula. La precarietat es combat. Hotel a hotel, restaurant a restaurant. La lluita de les treballadores i les pèrdues econòmiques són l'únic llenguatge que entén la patronal per aturar aquesta.

Conveni d'hostaleria: Legitimar la cessió il·legal

Col·lectiu Ronda

L'Associació Las Kellys denuncia el preacord negociat pel nou Conveni d'Hostaleria de Catalunya.

El preacord assolit per la patronal CONFECAT i els sindicats CCOO i UGT per a la negociació del nou Conveni Interprovincial d'Hostaleria de Catalunya pretén legitimar la situació de cessió il·legal de treballadores que pateix la major part del col·lectiu de cambreres i netejadores d'hotel.

El passat dia 28 de juliol, la patronal CONFECAT anunciava un preacord assolit amb els sindicats CCOO i UGT en el marc de la negociació que des de fa mesos es desenvolupava entre els dos sindicats i els representants empresarials per a la renovació del Conveni Interprovincial d'Hostaleria de Catalunya. En el comunicat de premsa difós per l'organització presidida per Joan Molas, l'entitat patronal fonamentava la consecució del preacord «principalment en el gest que ha fet el sector empresarial» i anunciava que CONFECAT «advocava perquè en determinades categories professionals les condicions de les noves externalitzacions s'equiparin a aquelles que marca el Conveni». Sens dubte, una referència vetllada al conflicte que des de fa molt de temps afecta al col·lectiu de netejadores i cambreres d'hotel que, mitjançant l'activitat de l'associació Las Kellys constituïda a Barcelona i estesa actualment a molts altres punts de l'Estat, no han deixat de denunciar i fer pública la pauperització i degradació de les condicions de treball que pateixen com a conseqüència, precisament, del recurs abusiu a l'externalització del servei.

Sense veu a la negociació

Tot i la insistència de la seva petició, l'associació Las Kellys no ha pogut participar, ni tan sols en condició d'oïdora, del procés negociador, reservat a la part empresarial i a les organitzacions sindicals més representatives del sector. Això, però, no ha estat obstacle per a que en el decurs del dilatat procés negociador, Las Kellys hagin expressat reiteradament el seu temor a que finalment quedés fora de l'acord una de les seves principals reivindicacions: la prohibició de que els hotels segueixin externalitzant i subcontractant el servei de neteja de les habitacions.

El contingut del preacord que ha transcendit a través de les pròpies parts negociadores sembla avalar completament aquest temor. Lluny de implementar mecanismes per evitar unes externalitzacions que suposen incórrer en una pràctica evident de cessió il·legal de mà d'obra, el futur acord sembla només comprometre's a obligar les subcontractes a respectar els nivells salarials del propi Conveni, sense qüestionar en cap moment allò que constitueix una realitat de frau estructural en la contractació de la qual són partícips la majoria d'empreses del sector.

La precarietat de la professió

A recer dels anys d'extraordinària bonança que viu el sector turístic a Catalunya i al conjunt de l'Estat, les més de 200.000 persones que diàriament es fan càrrec de la neteja de les habitacions dels hotels on cada nit pernocten milions de turistes han vist com les seves condicions laborals i retributives no han deixat d'empitjorar en termes globals. I la principal raó per a aquesta pauperització progressiva cal buscar-la en el fet que menys del 50% d'aquests professionals estan contractades pels hotels on treballen.

Entre els múltiples efectes nocius de la darrera reforma laboral de l'any 2012, un dels que més ha tingut a veure amb la present situació de les netejadores és el fet que actualment preval

el conveni d'empresa per sobre del de sector. Aquest fet s'ha traduït en què han estat molts els hotels i les grans cadenes hoteleres que han decidit externalitzar el servei de neteja i contractar per a la realització d'aquesta funció a grans empreses multiservei que disposen de conveni propi i que, invariablement, imposen a les seves treballadores retribucions considerablement menors a les que correspondrien si estiguessin subjectes al contingut del conveni sectorial. A banda, en moltes de les subcontractes s'ha fet del tot habitual contractar a temps parcial les netejadores per després obligar-les a fer més hores de les contractades i que, segons es pot comprovar a través de nombroses denúncies realitzades per Inspecció de Treball, acaben per no abonar-se.

Equiparació salarial

Si bé el preacord contempla, com explicàvem al principi, que les empreses subcontractades estiguin obligades a respectar els nivells salarials acordats al Conveni, la mesura només fa que legitimar a canvi d'una millora salarial allò que en realitat és una cessió il·legal de mà d'obra, doncs el servei de neteja forma part intrínseca de l'activitat d'un hotel i, per tant, no s'ajusta a cap dels supòsits que la normativa legal vigent contempla per considerar lícit el recurs a una subcontracta. La part social accepta, per tant, un il·lícit legal sense prendre en consideració que a banda de les condicions salarials, els convenis generalistes i forçosament incomplets d'empreses que, com succeeix en el cas de les multiserveis, desenvolupen la seva

activitat en una multiplicitat de camps, àrees i tasques no poden protegir adequadament les condicions laborals d'aquestes treballadores. Res no impedirà que les netejadores i cambreres continuïn abocades en molts aspectes a la precarietat de la seva situació present, marcada per la temporalitat, la parcialitat, la manca de mesures preventives per a la salut i les càrregues excessives de treball. Tot plegat, a remolc del creixement constant i imparable dels beneficis del sector turístic.

Per tot plegat, des de Col·lectiu Ronda oferim ple suport a les reivindicacions de l'associació Las Kellys i demanem a les organitzacions sindicals presents en la negociació que no ofereixin suport a un acord que suposa la perpetuació d'una situació radicalment il·legal i a la degradació permanent de les condicions laborals d'un col·lectiu de treballadores que ja han patit suficientment la invisibilitat i l'abandonament.

La Batalla per Barcelona també és a la feina

Embat Barcelonès

Ja fa mesos que diversos col·lectius de treballadores i treballadors de Barcelona porten una dinàmica de mobilitzacions i de lluita degut a conflictes provocats per l'Ajuntament. Conflictes que lluny d'acabar com el dels socorristes, estan afectant a col·lectius com Metro, Busos i Telefèric de TMB, Bicing, Parcs i Jardins, SIRESA- Tersa, Open Camp… en la majoria de casos amb la precarietat com a fons.

Barcelona en Comú no pot sortir airosa d'aquesta escalada. La seva arribada a l'Ajuntament, amb discursos grandiloqüents sobre "desobediència", "sobirania popular", "béns comuns", "poder popular" i "revolució democràtica", s'ha topat amb la realitat i els interessos de classe. L'actitud de BeC-PSC, mentre posen l'excusa de l'immobilisme de la Generalitat o el Govern de l'Estat, contrasta amb la de les treballadores i treballadors que s'hi juguen el lloc de treball i la seva subsistència.

Som testimonis d'una realitat de nul·la lluita contra la precarietat laboral, el menyspreu de l'organització sindical, l'incompliment del programa de municipalitzacions, la defensa de les externalitzacions… En definitiva, un vell model de ciutat basat en la gestió del neoliberalisme que no li proporciona cap sobirania ni apoderament als seus habitants i que només fa l'efecte de servir per a salvar els quadres d'ICV-EUiA i col·locar en noves xarxes clientelars dels Comuns els seus propis quadres, tècnics i fundacions.

Hem estat veient com des de l'entorn del govern municipal i alguns dels seus partits acusaven alguns dels col·lectius en conflicte de fer el joc a les "classes dominants" o de "actuacions masclistes". Aquestes declaracions menyspreables han de ser rebutjades per tot el moviment popular, en especial aquelles que critiquen formes de lluita que fa poc temps feien seves qui avui està en la institució, com els escarnis contra els polítics antisocials.

Des d'Embat, Organització Llibertària de Catalunya, volem mostrar la nostra solidaritat amb totes les plantilles mobilitzades i agrair-les el coratge per defensar els seus drets en una conjuntura de por generalitzada a causa de l'atur i la pobresa, que afecta una majoria del nostre poble. Creiem que aquestes lluites, totalment legítimes, han de ser recolzades amb totes les formes de lluita que siguem capaços d'articular, doncs és indispensable que surtin ben parades i puguin servir d'exemple per a sectors encara desmobilitzats o, fins i tot, en condicions més precàries i invisibilitzades.

Per això, venim treballant per la confluència de les lluites, organitzacions i sindicats, capaç d'articular una força popular que aprofiti la conjuntura oberta amb el nou temps polític. La Carta de Drets Socials i Laborals elaborada des de baix, als barris i als sindicats, és una necessitat per orientar la nostra lluita amb un programa que ataqui les qüestions estructurals del sistema i la ciutat que patim, com:

- Prohibició de l'acomiadament improcedent en tots els convenis col·lectius de la ciutat.

- Dret al treball garantit per totes les veïnes i veïns, en una ciutat que presumeix de superàvit.

- Municipalització i control democràtic dels serveis públics. De tots.

- Elecció de càrrecs d'àrea directament a través de les plantilles, i no col·locats a dit des de dalt.

Donem suport sense fissures, organitzem la Batalla per Barcelona també en la feina.

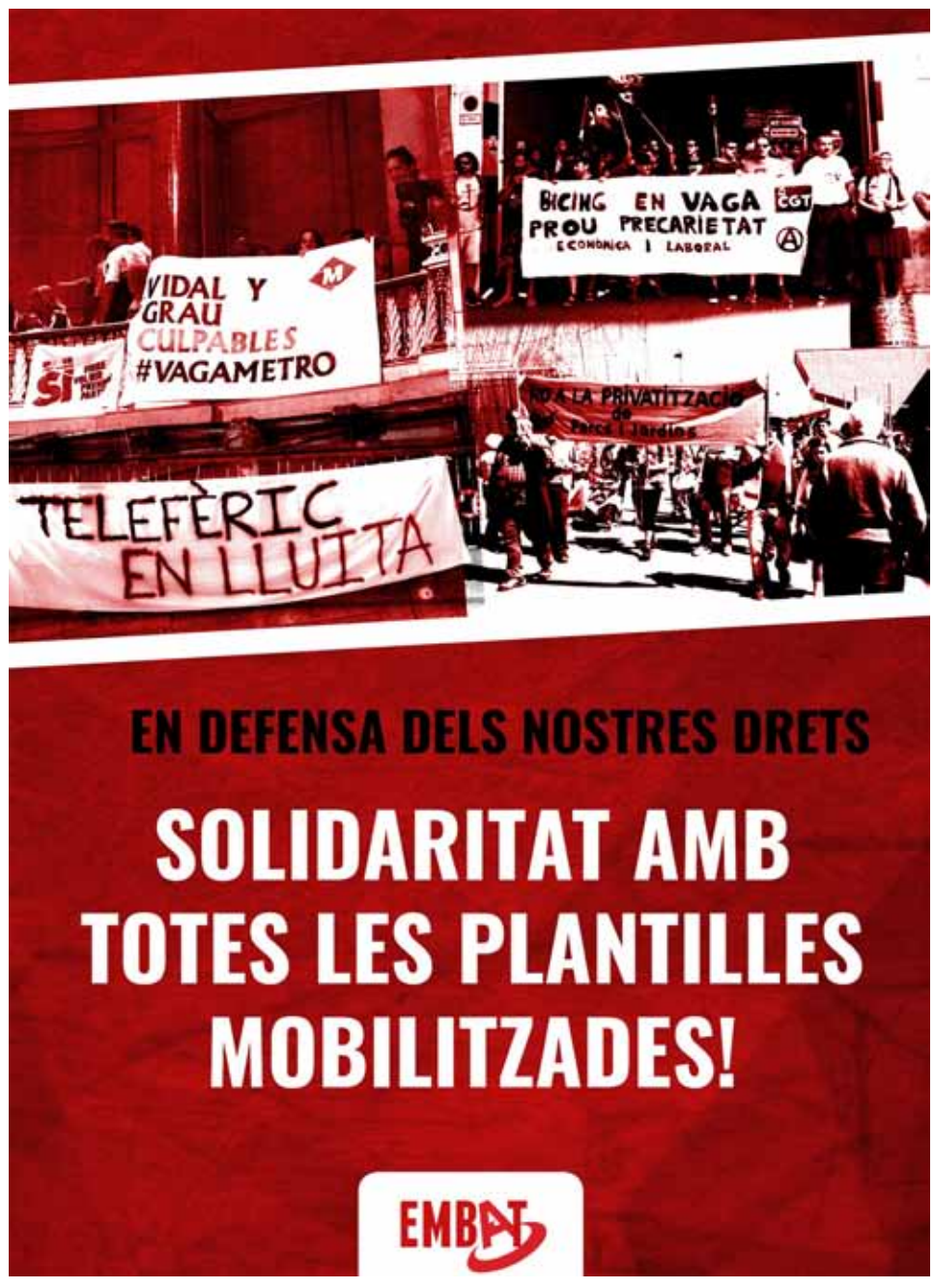

Inversions polèmiques: explosius i míssils nuclears

Majo Siscar

Els nostres estalvis poden finançar indirectament les morts a l'Orient Mitjà o al nord d'Àfrica, les guerres d'on fugen molts dels refugiats que arriben a Europa. Els principals bancs que operen a l'Estat espanyol financen 34 empreses d'armes que produeixen morters, municions, granades subaquàtiques, bombes adossades i fins i tot míssils nuclears. A Catalunya, la llista l'encapçala CaixaBank, amb inversions en fabricants d'armes que poden acabar matant civils al Iemen. Activistes pacifistes i investigadors del Centre Delàs d'Estudis per la Pau participen en les Junta d'Accionistes de les entitats bancàries per exigir que deixin de finançar aquest tipus d'empreses.

Les ràtios d'endeutament de les empreses que configuren la indústria militar espanyola són gairebé del 75% –un percentatge similar a l'endeutament de les grans empreses constructores, per exemple–, però algunes arriben fins al 100%. Segons el Centre Delàs, els bancs s'han convertit de fet i en la pràctica en el soci capitalista d'aquestes empreses armamentístiques. A més, reben una important contribució pública de l'Estat a través d'ens com ara la Societat Estatal de Participacions Industrials, que se situa com la quarta entitat finançadora de la indústria militar, i que, de fet, controla el 100% de les accions de la constructora naval Navantia. Aquest nivell d'endeutament implica que se segueixi produint i generant més deute per pagar l'acumulat. Un peix que es mossega la cua.

Un any més, les entitats que impulsen la campanya Banca Armada han participat en les juntes generals d'accionistes del BBVA, del Banc Santander, de CaixaBank, del Banc Sabadell i –per primer cop– en la de Bankia, per denunciar la seva política d'inversions en empreses d'armament. L'objectiu, segons expliquen, és "explicar davant els accionistes de cadascuna de les entitats financeres i els mitjans de comunicació les conseqüències que impliquen les seves inversions".

CaixaBank, el banc català amb més inversió en armes

CaixaBank és el banc català que més diners destina a empreses d'armament, amb una inversió de 87 milions d'euros entre el 2011 i el 2015, que reparteix entre les transnacionals espanyoles Indra, Maxam, Oesia i Sener, tal com recull el darrer informe 'Els bancs que inverteixen en armes', publicat pel Centre Delàs d'Estudis per la Pau. I aquesta xifra és, només, la punta de l'iceberg perquè, tal com avisen els investigadors, ni les empreses ni les entitats financeres fan públics aquests números i ho han de localitzar amb el rastreig de crèdits, emissions de bons o participació accionarial i fons d'inversió.

La xifra de 87 milions d'euros seria comparable, per exemple, amb totes les inversions del 2016 en els transports metropolitans de Barcelona, és a dir, totes les renovacions i rehabilitacions d'autobusos i de metros. CaixaBank els inverteix en empreses que, en paraules de Jordi Calvo, coordinador del Centre Delàs, "posen el combustible de les guerres al Iemen o a la República Centreafricana".

Indra, com CaixaBank, pertany a l'Ibex 35, és a dir, que formen part de les 35 empreses més grans que cotitzen a la borsa espanyola. Indra és una companyia tecnològica que, sempre segons dades de l'informe Delàs, dedica el 27% de la seva producció a desenvolupar electrònica militar, simuladors de vol, sistemes de tir i defensa electrònica. Entre els productes estrella als quals aporten alta tecnologia s'hi troben l'Eurofighter, un avió caça amb míssils de llarg abast, les fragates de guerra F-100 o els helicòpters Tigre que han participat amb les tropes espanyoles a l'Afganistan. Indra també s'ha vist beneficiada amb l'acord de militarització a les fronteres europees com a resposta a l'arribada de refugiats.

Oesia, també empresa espanyola, treballa en tecnologies de la informació i desenvolupa tecnologia aplicada al sector militar, com els simuladors d'artilleria de campanya ('field artillery trainer', en anglès) que s'utilitzen en nombrosos exèrcits o com els sensors de cerca i seguiment per infrarojos necessaris per a la cerca i detecció automàtica de blancs; un sistema que ja és totalment operatiu en l'avió de combat europeu Typhoon. L'Aràbia Saudita ha comprat ja 76 d'aquests avions de guerra, que podrien estar sent utilitzats contra el Iemen, una guerra que ha assassinat 4.800 civils, segons les xifres conservadores de l'ONU, i ha obligat tres milions de persones a deixar les seves llars. Tres milions en dos anys. Això significa que cada minut tres persones s'han de desplaçar per la guerra.

La transnacional espanyola Maxam, a la qual CaixaBank atorga crèdit per seguir produint, és una de les empreses d'explosius militars més grans del món i produeix i exporta municions de tot tipus. Va fabricar mines antipersones i bombes de dispersió fins que la llei ho va prohibir. Aquests artefactes han deixat milions de mutilats al món. El 2015 es va veure afectada per un escàndol mediàtic perquè la seva filial turca, Maxam Anadolu, va enviar un camió amb 21 tones d'un explosiu anomenat cordó detonant cap a Amman, la capital de Jordània, a través de Síria, per una ruta controlada per grups de l'Estat Islàmic. Tot i que tenia permís de la policia turca, les autoritats frontereres van interceptar la càrrega i es va descobrir que l'empresa d'Amman a la qual anava dirigida era fantasma.

El Tractat Internacional sobre el Comerç d'Armes, ratificat per Espanya, prohibeix la venda d'armament allà on hi hagi un "risc manifest" que s'emprin per executar o facilitar una violació greu dels drets humans. És a dir, que no es podrien utilitzar en un genocidi, per matar civils o anar a parar a grups terroristes o del crim organitzat. En canvi, Espanya segueix exportant legalment milions en armes a l'Aràbia Saudita, al Pakistan o a l'Afganistan, per citar alguns països. En el cas mencionat de Maxam, es va eludir l'aplicació dels controls més rigorosos d'Europa, mitjançant una filial d'un altre país. Tot i aquest incident, CaixaBank li va renovar el crèdit.

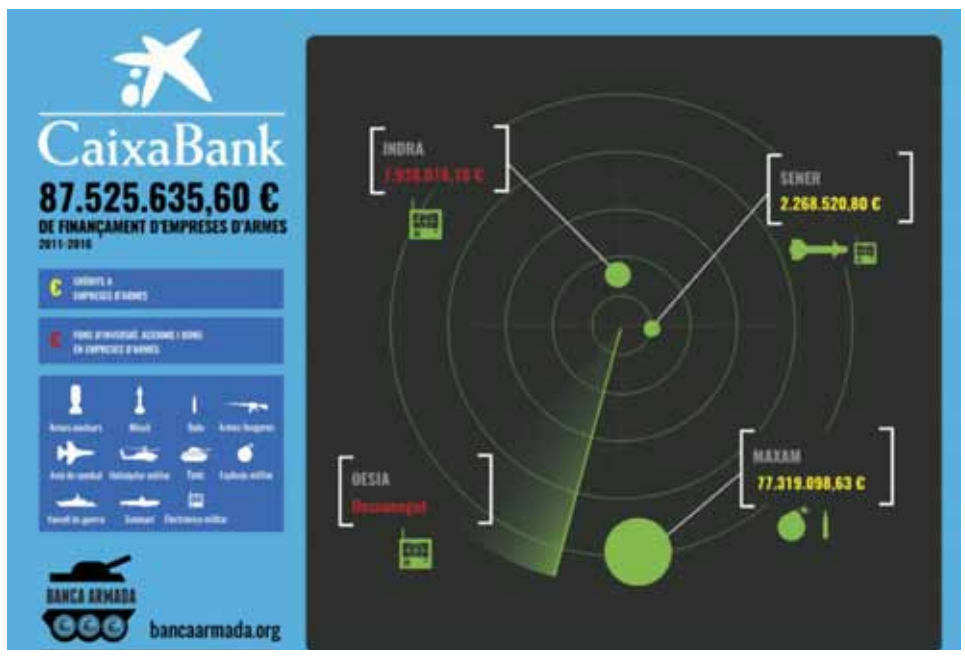

Sener, la quarta empresa a la qual CaixaBank dóna crèdit, és la referència espanyola en el desenvolupament de sistemes de míssils i disenya, per exemple, els sensors d'identificació i tir dels avions militars israelians que ataquen població civil a Gaza.

Aquestes inversions són contradictòries amb estàndards internacionals de responsabilitat corporativa signats per la mateixa CaixaBank, com, per exemple, el Pacte Mundial de les Nacions Unides que té com a primer i segon

dels seus 10 principis el compromís de respectar la protecció dels drets humans fonamentals, entre els quals hi és el dret a la vida, i el d'assegurar-se que les seves empreses no són còmplices en la vulneració d'aquests drets.

CRÍTIC va intentar entrevistar-se amb CaixaBank per abordar aquestes qüestions, però només va rebre una resposta per escrit on l'entitat assegura que té una Política d'Actuació en Matèria de Defensa, aprovada pel Consell d'Administració, i que "està prestant serveis financers al sector de la defensa d'una manera assenyada, responsable, que compleix –com sempre ha de ser– la legalitat nacional i internacional en aquests temes i que està alineada amb les millors pràctiques de la indústria financera internacional".

CaixaBank és el banc amb més clients a l'Estat, 13,8 milions, i una multiplicitat d'acords amb la Generalitat. De fet, el Govern va concedir el 2010 la Creu de Sant Jordi a Isidre Fainé, llavors president de La Caixa, "pel conjunt de la seva trajectòria, duta a terme en diferents entitats del sector i que es desenvolupa, a partir de l'any 1982, en el si de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona". Des del Centre Delàs, l'investigador Jordi Calvo subratlla que, com a clients d'aquests bancs, els ciutadans "ens hem de sentir corresponsables del fet que existeixi la maquinària de guerra, perquè sense els bancs la producció d'armes seria gairebé inexistent; així que estem mantenint la producció d'armament".

El Banc Sabadell, 51 milions cap a la indústria militar

El Banc Sabadell és la segona entitat catalana que més finançament destina a la indústria militar, amb 51 milions i mig detectats en cinc anys. De la mateixa manera que CaixaBank, els de Josep Oliu han donat crèdit a Maxam i a Oesia i participen en Indra. A més d'aquesta tríada espanyola, el Sabadell també ha finançat la nord-americana Orbital ATK, que produeix coets per a míssils balístics.

L'empresa dels Estats Units Orbital ATK, que va rebre més de 10 milions d'euros en crèdits del Sabadell, produeix, segons l'informe Delàs, "sistemes de propulsió de coets per al míssil balístic Trident II amb llançament des de submarins", que contenen caps nuclears de nacionalitat nord-americana.

CRÍTIC també ha intentat donar veu al Sabadell, però no va aconseguir cap mena de resposta del banc. Tanmateix, els investigadors del Centre Delàs li van exhibir el finançament de les armes nuclears dijous passat dintre la Junta d'Accionistes de l'entitat del Vallès i li van qüestionar que l'any passat els assegurés que "només atorguen crèdits en els casos que compleixen criteris d'inversions socialment responsables i de sostenibilitat ambiental". Audrey Esnault, representant de la campanya de denúncia a la Banca Armada que impulsa el Centre Delàs i que va participar en la Junta gràcies al fet que li van delegar 1.042.490 accions, va interpel·lar directament el president del Banc Sabadell: "Al món hi ha unes 15.000 armes nuclears que acabarien amb la vida a la Terra diverses vegades. Per a vostès, això no és suficient i volen encara més. Finançar Orbital ATK així ho demostra. El Banc Sabadell ha concedit crèdits per a la producció de bombes nuclears per 11 milions d'euros. […] Considera realment que la producció d'armes nuclears, les úniques armes de destrucció massiva que encara no han sigut prohibides, compleix aquests criteris?", va assenyalar Esnault.

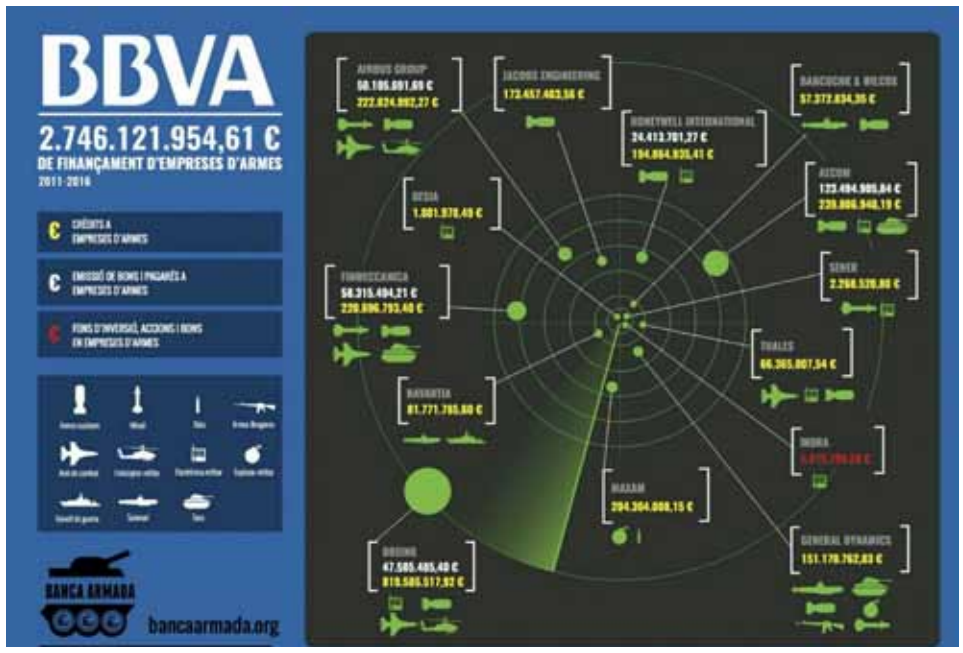

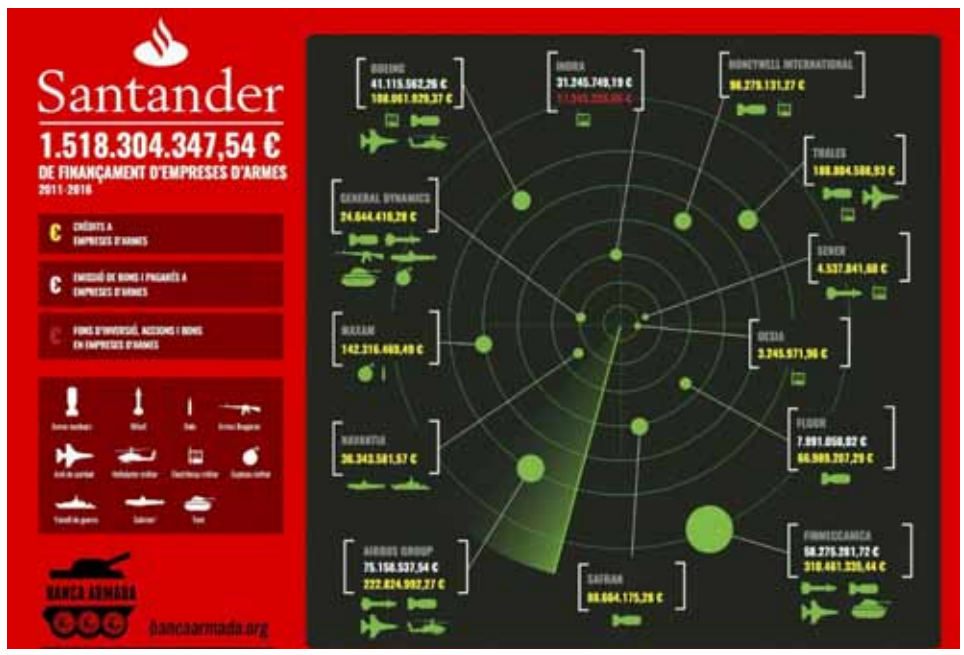

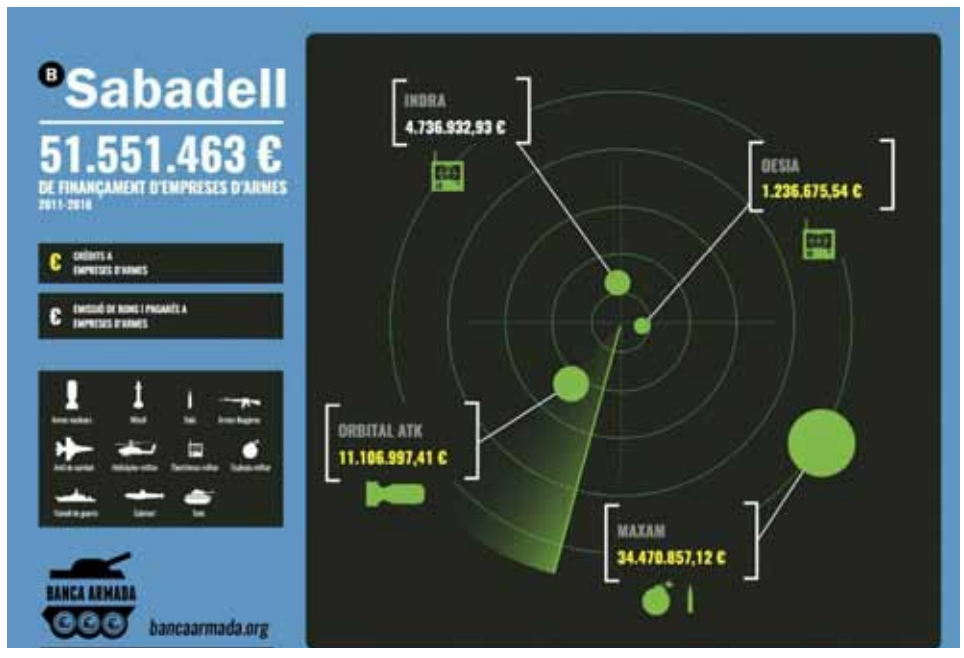

La Banca March i Bankia també donen crèdit a la indústria militar

Si ampliem la mirada als bancs que financen la indústria militar dels Països Catalans, salten les alarmes en la mallorquina Banca March i en la valenciana Bankia. La Banca March és la cinquena entitat a l'Estat que més diners inverteix en el sector, per davant fins i tot de CaixaBank, tot i que el seu volum d'actius és 24 vegades més petit segons dades del 2015. De fet, la Banca March és una banca privada que no cotitza a la borsa i és la setzena entitat financera d'Espanya, mentre que CaixaBank és la tercera. March té un historial controvertit d'haver finançat el cop d'Estat de Franco el 1936 i una estreta aliança amb el règim posterior.

Bankia li trepitja la cua, amb una inversió de 180 milions d'euros en les empreses ja citades i també en la principal empresa espanyola de vaixells de guerra, Navantia. En ser preguntats per CRÍTIC sobre això, els responsables de comunicació de l'entitat d'origen valencià i ara pràcticament pública van subratllar les polítiques internacionals que adscriuen per "evitar finançar operacions en països que mantinguin conflictes armats o figurin en la relació de països sotmesos a embargaments d'armes pel Consell de Seguretat de l'ONU, els acords de no-proliferació, o qualsevol altra obligació internacional sobre la matèria que es pugi seguir". Bàsicament, van respondre que se sotmeten a la normativa internacional en matèria d'armes; però, des del Centre Delàs, Jordi Calvo recorda que el negoci de l'armament no està gaire regulat perquè hi ha molta opacitat d'on arriben i una gran capacitat de 'lobby'.

Elits catalanes i armament

Entre aquestes 43 entitats financeres espanyoles que financen la indústria de guerra, destaquen algunes gestores catalanes de patrimoni, com Grupo EDM, Gaesco, Privat Bank o Gesiuris. Aquesta darrera és gestora de societats d'inversió de capital variable (SICAV) com NN 2003 Inversions, de la família de l'expresident de l'FC Barcelona Josep Lluís Núñez, empresonat el 2014 per corrupció. El Grupo EDM porta les inicials del seu fundador i president, Eusebio Díaz-Morera, qui va denunciar Jordi Pujol pel cas de Banca Catalana. El Grup Gaesco és presidit per Maria Àngels Vallvé Ribera, muller del president de la Borsa de Barcelona i qui fou conseller d'Indústria i Energia als anys vuitanta, Joan Hortalà. Entre els membres del seu Consell d'Administració hi ha el germà, Joan Vallvé Ribera, amb una àmplia trajectòria política dintre Convergència, i velles espases del mercat de valors com José Manuel Arrojo.

El BBVA i el Santander, líders en el negoci de la guerra

Aquests bancs són només quatre dels 72 bancs i societats d'inversió que inverteixen en armament i operen a l'Estat espanyol. El Centre Delàs ha registrat inversions de 80.000 milions d'euros entre el 2011 i el 2015 per part d'aquestes 72 empreses financeres al món. Aquest capital equival a dues terceres parts del sostre de despesa del Govern espanyol per a aquest any o més del doble de tot el pressupost anual de la Generalitat.

D'aquests 80.000 milions d'euros, 5.900 vénen directament de 43 bancs i gestors d'origen espanyol, amb el BBVA i el Santander a la capçalera. Només les inversions del BBVA en la indústria de guerra representen gairebé la meitat de tot el finançament que es dóna a l'Estat. L'entitat d'origen basc ha destinat almenys 2.700 milions d'euros en 12 empreses d'armament i, com CaixaBank, té accions a Indra. Al BBVA el segueix el Banc Santander, amb uns 1.500 milions d'euros invertits o en format de crèdits a les empreses militars, un pressupost equiparable al que inverteix la polèmica inversora Goldman Sachs en indústria militar.

Què hi pot fer la ciutadania?

Davant d'això, què podem fer com a ciutadania? Fins i tot en una economia de lliure mercat, el poder polític posa límits a certes activitats perquè impacten en la vida de les persones. Des del Centre Delàs recorden que ha estat la mobilització ciutadana la que ha impulsat les lleis que han prohibit la fabricació de mines antipersones o de bombes de dispersió i que han ratificat pràcticament tots els països. Ells formen part de la campanya Banca Armada, que no solament visibilitza les inversions bancàries en armament, sinó que incideix en una cultura de pau que avanci cap a una societat que restringeixi cada cop més la indústria de guerra.

En aquesta línia, Calvo insisteix que "amb la decisió d'on posem els nostres estalvis triem si desenvolupem més una economia de guerra o si potenciem un altre tipus d'inversions". Com a usuaris de comptes corrents, podem escollir bancs ètics, que es comprometen públicament a no invertir o finançar qualsevol empresa que tingui cap mena de producció d'armes.

** Article publicat a Crític, periodisme d'investigació*

Notícies sindicals

Teleco Tarragona obligada a passar a plantilla els falsos autònoms a partir d'una denúncia de CGT

CGT va interposar una denúncia a Inspecció de Treball de Tarragona en relació a la vulneració de l'article 42 de l'Estatut dels Treballadors, per cessió il·legal de treballadors i utilització de falsos autònoms contra l'empresa TELECO, col·laboradora de Movistar, que realitza les activitats d'instal·lacions i manteniment de telecomunicacions a la província de Tarragona.

Aquesta denúncia estava emmarcada dins de la campanya d'actuacions per part de CGT i altres organitzacions sindicals alternatives per denunciar i acabar amb els nivells de subcontractacions fraudulentes en el sector de les telecomunicacions que es realitzen tant a nivell de Catalunya com en la resta de l'Estat espanyol.

El mètode utilitzat per la Patronal és el muntatge d'una cadena de contractacions i subcontractacions emparant-se en la possibilitat legal de cedir part de l'activitat per part de l'empresa principal a altres empreses subcontractades, la finalitat real de la qual és la disminució gradual de les condicions laborals en cadascun dels trams de subcontractació i la disminució dels recursos econòmics originats al no complir amb unes condicions mínimes dignes de treball.

CGT va denunciar aquesta situació d'il·legalitat perquè l'empresa TELECO subcontracta activitat a altres empreses que en realitat estan totalment controlades per aquesta, disposant la distribució del treball, realitzant ordres, imposant condicions de treball il·legals, exigint altres nivells de contractació, repartint i controlant els nivells de productivitat de les subcontractes.

De manera paral·lela també efectua contractes mercantils amb autònoms per a la realització d'activitat controlant totalment el mètode de treball, distribució del mateix i exigint un control diari de tota l'activitat realitzada per part dels autònoms cobrant eines i uniformes de treball, a més de proporcionar-los també material de treball i cobrant-los de manera totalment abusiva.

Les jornades maratonianes que han de fer les i els companys subcontractats i els falsos autònoms per poder complir amb les exigències de TELECO i per aconseguir un sou miserable són intolerables, ens retrotrauen a altres etapes històriques no tan llunyanes on l'únic dret de la classe treballadora era el de treballar.

Afortunadament, la denúncia presentada ha servit perquè finalment l'administració investigui les il·legalitats comeses per TELECO, comenci a realitzar actuacions sancionadores de manera exemplaritzant i l'obligui a regularitzar les aportacions a la Seguretat Social que ha deixat de pagar durant els últims quatre anys per les i els falsos autònoms, i que, per tant, hagi de considerar-los com a personal propi de plantilla.

CGT estarà vigilant i exigint que l'empresa compleixi amb les condicions laborals que garanteixin treballar dignament tant al personal propi com a qualsevol treballador o treballadora que treballi per aquesta, i perquè definitivament s'acabi amb la precarització del sector de les telecomunicacions, un sector que obté any darrera anys grans beneficis, però que aquests no repercuteixen en benefici de la classe treballadora.

Federació Comarcal CGT Baix Camp-Priorat

Unipost presenta concurs de creditors per la porta del darrera i sense donar la cara davant la plantilla

Per la premsa digital i quasi a la una de la matinada del 19 de juliol de 2017, així és com la CGT i el conjunt de la plantilla d'Unipost ens hem assabentat de que l'empresa dirigida pel clan Raventós havia presentat el dia anterior un concurs de creditors voluntari en els jutjats mercantils de Barcelona, seu social de l'empresa. D'aprovar el jutge el concurs, aquest nomenarà els administradors concursals.

Unipost només va comunicar aquesta situació a les seccions sindicals i als treballadors i treballadores amb un breu comunicat, poc aclaridor i poc menys que lamentable, el matí del 19 de juliol, comunicat en el qual ens parla de regulacions, IVA, mercats, competències, accessos, descomptes, ... i que considerem una falta de respecte més cap a la plantilla.

CGT portava diversos dies intentant contactar telefònicament amb l'empresa per a pressionar i obtenir informació sobre la situació de la mateixa i dels pagaments pendents del 50% de la nòmina de juny (tampoc contesten els nostres correus). Recordem que ens va vendre la moto el passat 10 de juliol en una reunió informativa en la qual asseguraven que s'estava treballant dur en la recerca de solucions financeres. Algú es podia creure a l'empresa quan va venir totalment indocumentada a la reunió? Algú es podia creure a l'empresa quan CGT va estar prop de dues hores en un constant interrogatori en el qual l'empresa no va oferir ni una sola dada de que estés fent alguna cosa per tal de revertir la situació?

Què diu la CGT davant d'aquest nou atac a la plantilla? Doncs que ens tindra al davant, CGT no permetrà agressions laborals sense resposta, i per això ja està treballant en una bateria de propostes i mesures, tant jurídiques com sindicals, per a defensar de la millor forma possible les condicions laborals i els drets dels treballadors i treballadores d'Unipost, i que se'ns pagui tot el que se'ns deu.

D'autoritzar-se el concurs de creditors, CGT sol·licita a la Direcció de l'empresa (personal fora de conveni) la dimissió irrevocable de tots els seus càrrecs dins la companyia, un cop hagin facilitat a l'Administració Concursal totes les informacions necessàries per al concurs, pel greu perjudici ocasionat als treballadors/es d'Unipost, i no només per haver demostrat que són uns gestors nefasts., també per la constant falta de respecte i informació a la Representació Legal de la plantilla d'Unipost.

A més la CGT intentarà personar-se per a conèixer de primera mà qualsevol informe, propostes de conveni, adhesions, condicions,... i vetllar pel desenvolupament del Concurs, si arriba a produir-se, i per la defensa dels interessos dels treballadors i treballadores d'Unipost, així com per comprovar si els gestors de l'empresa han incorregut en algun tipus d'actuació il·lícita per arribar a aquesta situació i podrien ser per aquest motiu inhabilitats o inclús arribar a tenir que respondre amb els seu propi patrimoni personal.

Secció Sindical CGT Unipost

Èxit de la vaga de CGT a les Sitges de la Factoria Cobega a Martorelles contra la precarietat laboral

El 26 de juliol es va desconvocar la vaga duta a terme pels companys i companyes de CGT a les Sitges de la Factoria Cobega (Coca Cola), després de que l'empresa Sodexo Iberia hagi acceptat les reclamacions dels treballadors en vaga. La vaga indefinida havia començat el 19 de juliol. Els 16 treballadors d'aquest àmbit, subcontractats per Sodexo Iberia SA, reclamaven millores en la seguretat i l'equiparació salarial amb la resta de la plantilla La vaga ha estat desconvocada al resoldre's la majoria de reivindicacions de les companyes:

* Actualització de l'IPC.
* Reconeixement de l'antiguitat total.
* Pujada salarial d'un 15%.
* Recuperació i reconeixement de la categoria i del sou que tenia una companya abans de la subrogació.
* Abonament dels salaris de vaga.
* No mobilitat obligatòria de cap treballador.
* Subrogació de tota la plantilla (inclosos els companys amb contractes de 6 mesos).

L'èxit d'aquesta vaga és una demostració de que els drets laborals es conquereixen lluitant, no són un donatiu de cap polític ni empresari, sinó la conquesta de la mateixa classe treballadora.Contra la precarietat laboral, organització i lluita!

CGT Vallès Oriental

La Diputació de Barcelona torna a donar un cop al seu personal més precari

La Diputació de Barcelona torna a donar un cop a part del seu personal més precari i, una vegada més, torna a fer ús de la seva forma autoritària de negociar respecte a les Borses de Treball, és a dir, negociant quan l'interessa, allò que l'interessa, i sense tenir en compte ni a la part social ni als propis col·lectius afectats. Totes sabem que el mes de juliol (juntament amb els d'agost i setembre) és període preferent de vacances per a tot el personal de la Diputació de Barcelona. Així ho estableix l'article 28 del nostre Acord sobre condicions de treball. Però, vist la última de la Diba, sembla que això no aplica als col·lectius d'auxiliars educadors i educadores i d'auxiliars de geriatria que treballen al Respir, ja que han tret les convocatòries de selecció de les seves respectives borses de treball quan gran part d'aquest personal està de vacances.

Recursos Humans va emetre un informe on justificava aquest procediment i en aquestes dates, dient que eren unes borses "extraordinàries" per urgència i necessitat de suplències per a cobrir les necessitats de la temporada d'estiu, i que aquest procés no seria utilitzat posteriorment com a precedent per altres convocatòries. Ara bé, resulta que quan surten les bases d'aquestes no posa en cap moment enlloc que es tracti d'unes borses extraordinàries, ni res de tot allò que es deia a l'informe justificatiu. La contradicció resulta evident. Des de la Secció Sindical de la CGT sempre hem insistit que la falta de personal suplent és a causa d'una falta d'organització del sistema de suplències, i portem més d'un any reclamant una revisió del mateix. Com és costum, però, la Diba dóna llargues i encara no ha fet res.

El 4 de juliol i convocats conjuntament per CGT i CCOO, treballadors i treballadores dels col·lectius afectats ens vam concentrar davant del Pavelló Nord del Recinte Mundet per a fer palesa la nostra negativa al fet que hi hagi borses de treball que surtin durant el període vacacional i d'aquesta manera tan "extraordinària". Així li vam manifestar també a la Gerenta del Servei d'Estades Temporals i Respir, Cecília Navés, la qual ens va comunicar que, concretament, d'aquests col·lectius (auxiliars de geriatria i auxiliars educadors/es), no hi ha necessitats suplències en aquests moments ja que està tot l'estiu cobert i sí, en canvi, es necessiten d'altres col·lectius, com el d'infermeria, del qual es va treure la convocatòria al mes febrer d'aquest any (convocatòria de selecció S-06/16). Una convocatòria, per cert, que encara es troba pendent de resolució.

A la reunió de la Mesa General de Negociació (MGN) de la Diputació realitzada el proppassat dia 6 de juliol les representants patronals no van voler donar resposta a cap de les qüestions sobre les convocatòries de les borses d'auxiliar de geriatria i auxiliar d'educador/a plantejades per la Secció Sindical de la CGT, ni tan sols a aquelles més tècniques. Només van dir que tot allò que

tingués a veure amb aquest tema ho respondrien via correu electrònic (quelcom que es comença a fer habitual a la "casa": eludir les explicacions en seu negociadora per ventilar-les després amb un e-mail). Una setmana després de l'esmentada reunió, rebem resposta per aquesta via. Curiosament, resulta que la resposta a una de les qüestions que vam plantejar era radicalment diferent a la que RRHH havia exposat en l'informe justificatiu inicial. Ara diuen que, efectivament, les suplències d'estiu estan garantides per tot l'estiu, però que part d'aquestes són de personal fora borsa; que aquesta convocatòria de les noves borses comporta "regularitzar" la situació d'aquests treballadors i treballadores que a dia d'avui no han participat en cap procés selectiu i, al mateix temps, donar cobertura a necessitats sobrevingudes durant els mesos d'estiu. Un nou i clar exemple de la seva incoherència i la demostració, una vegada més, que en el tema de les Borses de Treball fan i desfan unilateralment sense tenir en compte ni a la part social ni al personal. No s'entén, en definitiva, aquesta premura en treure unes borses que ells mateixos admeten que no són urgents i necessàries i, en canvi, fer el contrari amb aquelles per a les quals sí es necessita personal. I encara menys s'entén que sigui en període vacacional, a menys que es pretengui així tenir encara més marge de discrecionalitat.

Cal recordar que el 7 de març la Direcció de RRHH havia convocat una reunió amb tota la part social per a parlar de la situació i futur de la borsa d'auxiliars educadors/es, i que en aquesta reunió s'havia compromès a portar aquesta borsa a la MGN, ja que –segons van dir— era una "borsa especial". El mateix van dir en una altra reunió amb part del col·lectiu d'auxiliars educadors i educadores i l'advocada del mateix. Doncs bé, es tracta d'un altre compromís que no compleixen i un altre exemple de seva manera de fer autoritària, arbitrària i poc transparent.

A més a més, continuen dient que no hi ha a les bases cap referència al nou Reglament de Borses de Treball que van "aprovar" unilateralment, i que no compta amb el vist-i-plau de la part social de la MGN ni tampoc no ha estat mai aprovat en el Ple de la Diputació. I això és rotundament fals. Justament, s'inclouen els aspectes més controvertits del mateix, com —per exemple— les expulsions de la borsa si rebutges dos nomenaments (fins i tot d'un dia) sense causa justificada (és que no pensen que aquests col·lectius treballen a torns i les persones no tenen perquè anar pel món contínuament amb l'uniforme a la bossa per si els truquen per anar a cobrir un suplència en qualsevol moment???). Un altre punt és l'avaluació de la capacitat funcional... És a dir, acceptar les bases implica passar una avaluació per a demostrar que podem desenvolupar la nostra feina. Què passa amb les persones que han patit alguna malaltia a causa del desenvolupament de la seva feina durant anys i anys? Volen treure's del mig aquesta gent?

Des de la Secció Sindical de la CGT manifestem que estem totalment en contra de la manera com s'han fet aquestes dues convocatòries, així com del moment per fer-les. També estem en desacord amb el canvi de criteris respecte a la titulació necessària per cada categoria, que no fa altra cosa que desprestigiar la categoria d'auxiliars educadors i educadores. Volem un compromís de la Diputació de Barcelona clar i explícit envers aquesta categoria i envers les famílies usuàries del servei de Respir.

Per últim, fer notar que arran que la Generalitat imposés l'Acreditació d'Atenció a la Dependència obligatòria per a poder treballar amb persones dependents, la Diputació va aprofitar aquest fet per a començar a unificar dues categories que sempre han estat diferenciades, ja que la tipologia d'usuaris amb la que treballa l'una i l'altra és totalment diferent, i es necessita professionals més especialitzats de cadascun dels col·lectius. Igualment, per a accedir a aquestes dues categories es necessitaven requisits formatius diferents. Ara a la categoria d'auxiliars educadors/es només es demana aquesta Acreditació i es deixa de banda tota l'especialització que té tot el personal que treballa en aquest col·lectiu. Òbviament, això va en detriment d'aquests treballadors i treballadores, però també de les persones amb discapacitat usuàries del Servei d'estades Temporals i Respir per Persones amb Discapacitat les quals, juntament amb les seves famílies, seran les grans perjudicades de tot aquest procés.

Contra arbitrarietats i precarietat, defensem el personal del Respir i la qualitat del seu servei.

Secció Sindical de la CGT a la Diputació de Barcelona

Mobilització contra la precarietat a Groundforce a l'aeroport del Prat

El passat 14 d'agost a la Terminal 1 de l'aeroport del Prat, als mostradors d'Air Europa, es va portar a terme una mobilització contra la precarietat a Groundforce, reclamant a igual treball, mateixos drets, per als treballadors FITP i protestant per les deplorables condicions laborals dels treballadors del handling.

Com podem constatar diàriament per tot arreu, en aquest país, la precarietat, cada dia que passa és pitjor, i els seus efectes es deixen notar a nivell salarial, de salut, etc. No podem permetre que això destrueixi les nostres vides i relacions familiars.

Fins feia un mes teníem un cap de setmana de cada tres i ara l'empresa ens ha canviat la rotació unilateralment, imposant-nos una rotació en la que només tindrem lliure un cap de setmana de cada sis, i a més treballarem dis dies mes a l'any.

Secció Sindical CGT Groundforce Barcelona

Vaga de l'11 al 15 d'agost a Ferrovial Serveis Ferroviaris a Bord

El sindicat ferroviari CGT Serveis a bord va tornar a convocar una vaga de cinc dies de l'11 al 15 d'agost. Els motius que portaven a plantejar aquesta nova mobilització són els mateixos que la plantilla ve reivindicant en els anteriors cicles de vaga a l'empresa Ferrovial Serveis SA des de 2013, adjudicatària del servei a bord dels trens operats per RENFE AVE i Llarga Distància.
Les treballadores i treballadors segueixen demanant que se'ns garanteixi un acord de Conveni Col·lectiu que reculli els punts acordats pels treballadors en les assemblees de gener d'aquest any.

Aquests punts sol·liciten, a grans trets, millores per a tots els col·lectius, pujades salarials que contemplin la pujada de l'IPC i garanteixin que la plantilla no perdi poder adquisitiu durant els pròxims anys, mesures encaminades a una millora de la conciliació de la vida familiar i que les hores que els treballadors a bord perden en destinacions de llarg a llarg de la península els siguin computades com a jornada i no caiguin en sac trencat.

Després de 18 mesos d'àrdues negociacions i 15 dies de vaga ens trobem amb una proposta acceptada per la resta de sindicats de la Taula Negociadora que, tant per a CGT com per a la plantilla és insuficient i va en detriment de les condicions que fins avui garanteix el Conveni Col·lectiu pel qual ens regim, malgrat totes les reinterpretacions que l'empresa porta a terme.

Des de CGT, posant en pràctica l'acordat en assemblees, convoquem mobilitzacions que han estat recolzades per altres seccions sindicals, amb la finalitat que l'empresa abandoni la seva postura intransigent i s'avingui a negociar unes condicions justes que garanteixin un futur digne de tots els seus treballadors i treballadores.

Secció Sindical SFF-CGT Ferrovial Serveis a bord

De nou guanya la plantilla de Bergé Logística de l'Arboç de la mà de la CGT

El 27 de juliol la secció sindical de la CGT va arribar a un acord amb l'empresa, durant la mediació derivada de la convocatòria de Vaga Indefinida. Un acord en el qual s'aconsegueixen exigències històriques. Aquest acord es va ratificar per unanimitat a les Assemblees del dia 3 d'agost. En aquest acord s'aconsegueix:

* Reconeixements de deutes amb els companys.
* Lliurament de telèfons mòbils d'empresa per als companys polivalents.
* Ulleres de seguretat graduades pels companys que les necessitin.
* Donar solució a unes imputacions d'IT errònies.
* Reconeixement total de la secció sindical de la CGT.
* Readmissió del company acomiadat per denunciar a l'empresa.

A més de tot això gràcies a la denúncia del company readmès i la pressió de la CGT, l'empresa va reconèixer i va pagar un deute adquirit amb els companys d'ETT, derivada d'una mala aplicació del contracte.

Des de la Secció Sindical de la CGT volem fer pública l'actuació de la UGT: No només no ha donat suport als companys en aquest conflicte ni en cap dels anteriors, sinó que a més ha intentat fer-li el joc a l'empresa, ridiculitzant la lluita de tots. La venuda UGT ha intentat desmoralitzar i desmobilitzar a la plantilla; suposem que entre això i acoquinar algun company a base de cops de puny aconseguirà algun alliberament.

La CGT continuarà lluitant per i per a tots els companys. Continuarà lluitant contra venuts i agressors, i sobretot contra les agressions de l'empresa.

Secció Sindical de la CGT a Bergé Logística

Dimiteix el director de la DGAIA després de les acusacions de la CGT d'afavorir entitats amb les quals ha estat vinculat laboralment

El director general d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència (DGAIA), Ricard Calvo, ha dimitit del càrrec pocs mesos després de la denúncia de la CGT de portes giratòries. L'alt càrrec va ser acusat d'afavorir alguns centres de menors amb adjudicacions a fundacions on havia treballat.

Calvo, que havia de comparèixer al setembre al Parlament, va ser acusat per CGT d'afavorir entitats a les quals estava vinculat, com la Fundació Acció Social Infància (FASI) i Plataforma Educativa, que han rebut adjudicacions de 98 milions per gestionar centres de menors. Segons va confirmar el departament, abans de començar a dirigir la DGAIA el 2016, Calvo va ser tresorer de Plataforma Educativa i posteriorment responsable tècnic de projectes a FASI. Actualment es troba en excedència d'aquesta darrera feina.

En el seu moment, la CGT va criticar una situació de "portes giratòries" i el departament que encapçala la consellera Dolors Bassa va obrir un expedient informatiu sobre l'assumpte. Tot i això, Bassa va defensar "la professionalitat" de Calvo el juliol passat davant la Comissió d'Afers Socials, va lloar que provingués del sector i va assegurar que el director de la DGAIA no intervenia en la contractació.

Redacció

CGT va convocar vaga el 28 de juliol a RENFE i ADIF

Esgotades totes les vies de negociació, els terminis marcats per aquesta organització i la paciència derivada de la bona voluntat negociadora, donant compliment al mandat de l'afiliació, CGT va convocat vaga el 28 de juliol en les empreses ADIF i RENFE.
Les raons que ens han abocat a la convocatòria d'aquesta vaga no són noves i estan en la ment de tots els treballadors; són reivindicacions col·lectives que no troben resposta per part de les diferents Direccions de RENFE i ADIF, generant molta incertesa dins del col·lectiu ferroviari davant la falta de futur de les pròpies empreses, posant en dubte la continuïtat del ferrocarril com a servei públic.

Entre altres qüestions exigim solucions en matèria de: ocupació i la qualitat de la mateixa; compromisos que garanteixin el servei públic del ferrocarril; frenar les contínues externalitzacions de les càrregues de treball; plantejar "sortides" dignes de les empreses a través de mecanismes com la jubilació parcial amb l'aplicació d'almenys el 75% de la reducció de la jornada i la "penositat" per a diferents col·lectius que no la tenen; recuperar el poder adquisitiu perdut en els últims anys….

En definitiva busquem acabar amb l'immobilisme de les Direccions per aconseguir velles reivindicacions, mantenir els drets adquirits i recuperar els perduts davant l'acció desmantelladora i privatitzadora d'ambdues empreses i de successius governs, després de molts anys de lluita dins d'un sector essencial per al desenvolupament d'un país.

Des de CGT fem una crida als treballadors i treballadores d'ambdues empreses, per entendre que tots estem afectats pels motius exposats, perquè recolzem i proporcionem la major força possible a la mobilització prevista, atès que aquesta és l'única forma que semblen entendre les Direccions de les empreses i el Ministeri.

Sector Federal Ferroviari de la CGT

Conversem amb...

Octavio Alberola, històric militant llibertari, peça clau

“Teníem 20 kg d’explosiu plàst i el vam haver de f

Miquel Toll

Entrevistem Octavio Alberola, una peça clau en la lluita antifranquista de la dècada dels 60 i 70. La seva participació destacada en el grup armat Defensa Interior el va portar a dirigir l’atemptat que més a prop va estar d’acabar amb Franco.

Octavio Alberola té 89 anys i viu a Perpinyà amb la seva companya, Ariane Gransac, també militant del moviment llibertari i autora del llibre Prisions de femmes i coautora, amb Alberola, d’El anarquismo español y la acción revolucionaria. L’actual residència d’Octavio és el resultat d’un primerenc exili a Mèxic després de la guerra civil i el trasllat posterior a França a la dècada dels 60, per incorporar-se a la clandestinitat i contribuir a organitzar Defensa Interior (DI). El moviment llibertari a l’exili va crear aquest grup armat en un moment en què l’anarquisme continuava essent l’enemic públic número u del règim. Era una època convulsa, marcada per la mort de Quico Sabaté i el final de l’activitat dels maquis. El PCE feia temps que s’havia allunyat de les armes i s’infiltrava als sindicats verticals i, mentrestant, Defensa Interior debutava l’any 62 amb dues bombes a la Rectoria General Castrense de Madrid i una jove ETA celebrava a Baioana la Primera Assemblea i començava a caminar.

Recentment, l’Octavio ha participat en el documental, dirigit per Gonzalo Mateos, ’En la brecha: anarquistas contra Franco’, que s’estrenarà properament. Tot i que l’Octavio insisteix humilment que caiem en errors quan es personalitza la lluita i defuig protagonismes, seria desmerèixer la memòria combativa no destacar-ne la seva aportació militant. Un home d’acció que ho va deixar tot a Mèxic per incorporar-se a les files clandestines del moviment llibertari, tot i que ell treu ferro a la seva participació en l’activitat armada: “la lluita no és redueix a una pistola”– ens diu vehementment, mentre aporta reflexions serioses i crítiques.

- Octavio, et vas haver d’exiliar amb els teus pares quan vas acabar la guerra, què recordes d’aquell temps?
Era tan sols un nen, tenia 11 anys i quasi no en tinc records. El que puc dir de la guerra i del començament de l’exili és pel que m’han explicat els meus pares, els meus companys i el que he llegit dels llibres d’història. De totes maneres, hi ha una influència clara: l’impacte que van tenir en mi la guerra civil i la lluita revolucionària, i quan vaig créixer això em va motivar a continuar la lluita.

- De totes maneres vas tenir una infància moguda, vau viure a diferents llocs i la teva educació sempre va anar de bracet amb la pedagogia racionalista de Ferrer i Guàrdia.
Sí, és clar, el meu pare era professor racionalista de les escoles de la CNT. Jo vaig néixer a Menorca perquè el meu pare era professor de l’escola lliure i racionalista d’Alaior. Després vam anar a Barcelona, Manresa i després a Fraga. A totes les ciutats vaig anar a l’escola racionalista. Sempre la meva escolaritat ha estat relacionada amb l’escola racionalista, excepte a Mèxic, on vaig acabar els estudis en el col·legi Cervantes, que de fet el va muntar el meu pare, i tot i que va tractar de portar la pedagogia racionalista ho havia de fer amb els límits que imposava l’ensenyança obligatòria de Mèxic.

- Amb aquesta influència familiar i l’escola racionalista, era evident que havia de sortir-ne un anarquista.
[Riu] Podem dir que vaig ser educat sense influències religioses, aprenent les coses a partir de la curiositat i a través de l’experiència.

- I és a Mèxic on comences a militar i a organitzar-te en grups llibertaris.
Si, allà és on creixo. De totes maneres a Jalapa no hi havia llibertaris, a banda dels meus pares, però sí que tenia un grup d’amics i companys d’escola amb inquietuds i amb alguns d’ells vaig coincidir a la facultat d’enginyeria. Allà vam començar a organitzar-nos i a publicar un diari, que es deia Alba roja, i vam crear les Joventuts Llibertàries Mexicanes, que va agrupar sobretot el grup de refugiats de l’Estat espanyol. Amb aquest grup de seguida vam tenir la primera experiència repressiva, quan la policia ens va detenir enganxant cartells que denunciaven la falsedat del govern mexicà, que es deia que era l’hereu de la revolució mexicana però realment havia traït els objectius de la revolució de 1910. Vam estar tancats en una presó en secret i després d’un mes ens van deixar en llibertat.

- Com van reaccionar els refugiats de l’Estat espanyol?
L’acció en sí i el fet que ens empresonessin no va agradar gens. Ja que les autoritats mexicanes pressionaven als refugiats perquè no és posessin amb la política mexicana. Això em va fer començar a obrir els ulls i entendre que molts refugiats havien abandonat aquells ideals pels quals havien lluitat a l’Estat espanyol. A Mèxic simplement s’havien dedicat a refer les seves vides i només volien tranquil·litat.

- Però vosaltres no us vau aturar...
A partir d’aquí em vaig començar a interessar encara més pel que passava a l’Estat espanyol. Hi havia condemnes a mort i afusellaments, companys que creaven comitès, Facerias, Sabater i altres maquis que fustigaven el règim.

- També vau col·laborar amb el moviment 26 de Juliol de Fidel Castro, oi?
Sí, al 56 va arribar a Mèxic, amb Raúl i altres que havien intentat assaltar la caserna de Moncada al 52 i que després van ser amnistiats per Batista. Ens van demanar ajuda per organitzar actes, perquè a ells, en tant que eren cubans enemics de Batista, els era complicat organitzar actes, perquè el govern de Mèxic mantenia relacions diplomàtiques amb el govern de Cuba. Nosaltres estàvem en millor disposició per organitzar actes perquè parlàvem com a refugiats de l’Estat espanyol i Mèxic no reconeixia Franco. Durant uns anys vam tenir molta vinculació.

- Quina vinculació vas tenir amb la revolució cubana un cop Fidel va arribar al poder?
Al principi de suport i fins i tot quan vam crear el Movimiento Espanyol al 59 –un col·lectiu que pretenia agrupar els joves refugiats espanyols- vam rebre instrucció guerrillera, perquè Fidel ens havia promès que si ells guanyaven ens ajudarien. Igual que els havien ajudat a ells els veneçolans que van lluitar contra el dictador de Pérez Giménez i que quan van triomfar van ajudar els castristes amb diners i armes. En canvi, Fidel no va complir el que havíem acordat. És veritat que els primers mesos van tenir molts problemes interns, però un cop arribats als 60, quan vam organitzar la lluita antifranquista a través del grup armat Defensa Interior, vam concertar una entrevista a Mèxic amb Fidel per demanar el que ens havien promès, però no va ser possible. Diuen que els comunistes s’hi van oposar.

- Com és que vas decidir deixar Mèxic i vas anar a França?
El govern de la República a l’exili es trobava a Mèxic, però no feien res. Estaven instal·lats en una rutina de condemnar el franquisme de paraula, però res més. A mi el que em molestava és que es deia que s’havia de lluitar, que a Espanya hi havia molts presos polítics, i que no actuéssim. Per això em vaig motivar amb altres companys que estaven a Mèxic a reactulitzar la lluita antifranquista armada i traslladar-nos a França i crear el DI. Això em va fer trencar la meva vida familiar i laboral a Mèxic i traslladar-me a França per incorporar-me a la clandestinitat. Però per mi era un deure, ja que sempre havia mantingut aquesta posició.

“El govern de la República a l’exili havia caigut en una rutina de condemnar el franquisme tan sols de paraula”

u en la lluita antifranquista de la dècada dels 60 i 70

tic per atemptar contra Franco fer esclatar abans”

Fotografies de Toni Ferragut

“Pel que fa els sindicats, cal posar en valor que mantenen un cert grau d’insatisfacció social, però les reivindicacions cal acceptar que ara mateix són molt reformistes i s’ha perdut el component revolucionari”

- Podem dir que hi ha una correlació temporal entre el maquis i el DI?
És una continuïtat no orgànica. EL DI es constitueix formalment al congrés de Llemotges del 61 i el va aprovar unànimement el moviment llibertari (CNT, FAI i FJLI). En canvi, els maquis eren autònoms de les organitzacions i sovint van haver-hi tensions entre els sectors immobilistes i els guerrillers. Aquestes tensions sobretot s’expliquen pel xantatge que mantenien les autoritats franceses a les organitzacions a l’exili. Se les deixava ser legals a condició que no creessin conflicte amb Franco i és clar, era ben bé el que feien els maquis, i per això faltava sovint el recolzament formal de la CNT.

- Vau incloure en el nou grup els maquis que havien estat lluitant?
Sí, però desgraciadament ja havien passat molts anys. Vam començar a actuar al 62. Sabater i Facerias eren morts. Quedaven Massana, Joaquina Dorado... però aquesta gent, pobres, ja havien fet tot el que havien pogut. Ja tenien una certa edat i no estaven en condicions. Vaig tenir una reunió amb Massana perquè molts militants del DI creien que podia participar-hi. Però jo m’adonava que ja no estava en condicions. Ell ens deia que per reconstruir el maquis necessitaria almenys un any. I és que és normal, ell ja s’havia quedat a l’exili, havia trencat i físicament tampoc estava per córrer per la muntanya, pobre.

- El DI va tenir una durada molt curta.
Sí, cal tenir en compte que a banda de la repressió de l’Estat espanyol, l’Estat francès va detenir un centenar de joves anarquistes per tal de pressionar les organitzacions i aturar l’activitat armada a Espanya. El sector immobilista del moviment llibertari es va afanyar a finalitzar l’activitat del grup.

- Però vau tenir temps per intentar atemptar contra Franco unes quantes vegades. Com va ser l’atemptat que havíeu preparat a Donostia?
El fet es que sabíem que Franco anava a Donostia cada any, però no sabíem segur quin dia hi arribava, només aproximadament. El problema és que la càrrega explosiva que havíem de posar a la carretera on ell havia de passar, lògicament havíem d’activar-la un parell de dies abans, perquè si no la guàrdia civil ho hagués tingut tot acordonat.
El material, l’emissor i el detonador, ens els va passar Julen Madariaga, que aleshores es trobava a la direcció d’ETA. De totes maneres ells ni tan sols sabien que era un atemptat contra Franco. Uns quans militants van acampar al Monte Urgull, que era un lloc perfecte per veure la carretera que anava cap al Palau d’Ayete. Llavors va començar a escampar-se el rumor que aquest any Franco no vindria. L’equip es va començar a impacientar, hi havia 20 quilos d’explosiu plàstic que podien provocar morts civils i es tractava d’atemptar contra Franco, no que morís altra gent. Per tant vam prendre la decisió de fer-lo explotar després que passés una comitiva oficial que venia del palau d’Ayete.

- Així que el vau fer explotar sense Franco.
Sí, i va arribar l’endemà. A sobre es va permetre el luxe de desfilar amb cotxe descapotable.

- Us devíeu estirar els cabells ...
I tant! Però és cert que des d’un bon principi sabíem que anàvem mancats d’informació.

- I amb ETA vau col·laborar més?
No, tan sols aquesta vegada que ens van donar l’emissor, i nosaltres que uns mesos abans els havíem donat metralletes i pistoles. Era el principi de la seva activitat armada i estaven bastant orfes. El PNB no els ajudava.

- Però aquest no va ser l’únic atemptat que vau intentar contra Franco.
No, també va haver-hi el del Pont dels Francesos a Madrid. Però en fi, el problema fonamental amb Franco era on, quan i com, és a dir, saber quan el tipus estaria en un lloc. Jo, per exemple, el 57 vaig viatjar a Espanya –abans que es creés el DI– per explorar la possibilitat de col·locar un artefacte en un parador nacional a Santillana del Mar, on Franco passava part de les vacances. Un mes abans que arribés Franco sempre el tancaven al públic. Jo vaig poder entrar fins i tot a l’habitació on dormia Franco. Havíem pensat de posar explosius un mes abans a la teulada. Però no teníem mitjans tècnics suficients.

- I sobretot no teníeu informació privilegiada, no?
No, sabíem el que podia saber tothom. Per exemple, l'altre intent d'atemptar a Madrid va ser simplement instal·lar un equip a la capital per esperar que arribés algun ambaixador. Ens havíem fixat que cada vegada que arribava un ambaixador, Franco el rebia amb la seva comitiva i anava des del Pardo al Palau d'Orient. Per tant, esperàvem que arribés un ambaixador per poder atemptar durant el recorregut, posar la càrrega explosiva una setmana abans i esperar que Franco es mogués. Però és clar, ja veus que tota la informació era precària. En aquest cas no va sortir bé perquè al final l'ambaixador esperat no va arribar i en aquest cas van detenir dos companys arran de la delació d'un infiltrat, Jacinto Guerrero.

- Com es va infiltrar?
Als 60 ell havia arribat a França com a representat de les Joventuts Llibertàries de Madrid. Després de l'intent d'atemptat al Pont dels Francesos a Madrid, tot i les detencions –que van suposar l'afusellament dels dos companys, Francisco Granados i Joaquín Delgado- no vam tenir indicis posteriors que havia estat Guerrero qui havia passat els noms a la policia. En aquell moment tenia tota la confiança del comitè nacional de la CNT. A més, arran de les detencions, va haver-hi un període molt convuls. A França ens van detenir també a molts de nosaltres, Esgleas –secretari general de la CNT– al congrés de Tolosa de Llenguadoc va posar fi al DI i no vam poder aclarir res de res fins anys després.

- Com el vau descobrir, finalment?
Al 81 vam veure anunciat en un mitjà francès que Guerrero representava la mútua de la policia espanyola en un congrés de mutualitats policials, i el tipus encara se les donava d'antifranquista! Veure'n un que s'ha considerat anarquista participant en la transició, encara. Però amb la policia? Això no! Després es va anar estirant el fil i els d'ETA també van treure'n coses i el van identificar, fins que ha quedat tot al descobert. Quan aquí ens van detenir a França el 73 a ell no el van detenir tot i que estava a llista. Després també va acabar col·laborant amb la policia francesa. Sempre anava canviant de jaqueta.

- És viu, encara?
Sembla que sí, però desaparegut altre cop. Va col·laborar amb lluita antiterrorista a Interior fins el darrer període de Felipe González. Pocs mesos abans de perdre la presidència, González va nomenar com a secretària del Ministeri d'Interior a la magistrada Margarita Robles –actual portaveu del grup socialista al Congrés- que se suposava que era bastant d'esquerres i amb fama d'honesta. Aquesta magistrada tenia l'encàrrec de fer neteja arran dels GAL i ella va ser la que el va fer fora. I, de fet, es veu que es van adonar que era un agent doble, ja que també treballava pels interessos francesos. Ell s'havia encarregat fins aleshores de fer les negociacions -amb diners pel mig- amb les autoritats franceses per l'entrega de membres d'ETA. Això m'ho va confirmar personalment la magistrada Robles.

- I, tornant al DI, suposo que no vas estar gaire d'acord en suspendre l'activitat.
No, jo creia, juntament amb molts altres, que s'havia de continuar fustigant el règim, i vam continuar les accions amb el Grup Primer de Maig. Hi vaig estar fins el 68, ja que aquell any em van detenir a Bèlgica acusant-nos a mi i a la meva companya de voler segrestar un diplomàtic espanyol. Em vaig perdre el Maig del 68 perquè vaig estar cinc mesos a la presó i després em van deixar anar, però estava controlat i havia d'anar a firmar a comissaria regularment. Això va ser el que em va obligar a apartar-me de l'acció.

"El problema es estructural i és el sistema, hem de fer un salt i anar més enllà de la reivindicació de millores i capgirar el sistema capitalista"

- Però després et vas implicar amb els GARI arran de la detenció i condemna a mort de Puig Antich.
Bé sí, però tan sols a l'hora d'aportar experiència, diguéssim. Em van venir a buscar el 1974 per ajudar-los a preparar un segrest.

- Del director de la sucursal parisenca del Banc de Bilbao?
Sí, es tractava de denunciar la complicitat amb el règim franquista i demanar l'alliberament dels presos polítics. De fet, aquesta era una de les raons per les quals volien comptar amb mi. Ells argumentaven que, si els detenien, que jo hi fos d'alguna manera els protegia. Ja que ells acabaven de començar i jo ja portava un bagatge i se'm coneixia públicament per la meva lluita antifranquista. Pensa que a les autoritats franceses els era molt més còmode imputar el segrest com un segrest normal. En canvi, si jo hi era, no podien vendre a l'opinió pública que es tractava d'un simple segrest, i s'hauria d'assumir que era una acció política antifranquista, que era ben vista per bona part de la població.

- Tenia sentit en aquell moment continuar la lluita armada?
Sí. A veure, jo m'hi vaig involucrar perquè en aquell moment estava justificat i és per això que participava en accions violentes i armades. Teníem l'argument que l'Estat espanyol era una dictadura genocida i nosaltres havíem d'assenyalar les altres democràcies com a còmplices. Per tant podíem justificar moralment la nostra acció i a més les nostres actuacions eren contra les institucions i no contra les persones (exceptuant Franco, és clar). Així també aconseguíem trencar el silenci dels mitjans i remoure l'opinió pública. Un cop feta la transició crec que ja no tenia gaire sentit continuar la lluita armada, ja que es podia organitzar l'oposició directament des dels sindicats, els ateneus i crear mitjans de comunicació propis.

- Per tant, creus que avui en dia la lluita armada no es un mitjà idoni.
Jo crec que, avui en dia, la violència revolucionària ha de ser simbòlica. Pensa que els anarquistes sempre hem estat contra les institucions, no contra els altres éssers humans. A més des d'un plantejament tàctic cal tenir en compte que la violència ha de ser compresa per la resta de la població. Per això insisteixo que les accions il·legals han de ser comprensibles per les persones, i el que les porta a terme ha d'estar disposat a donar la cara. Nosaltres, quan ens detenien a França o Bèlgica no teníem gaire por de ser detinguts, perquè estàvem lluitant contra una dictadura. Sabíem que hi havia una bona part de la població que sempre estaria al nostre costat. Si la gent et pren com un terrorista, no té gaire sentit.

- Què penses sobre l'anarquisme insurreccionalista que ha anat arrelant aquestes darreres dues dècades?
La insurrecció ha de ser popular, no pot ser una insurrecció elitista. Té sentit quan en un determinat espai/temps, forces i tenses la situació i, finalment, li dones la volta, perquè en aquell lloc l'acumulació de forces és favorable. Però vol dir que tens un altre model a oferir, que immediatament substitueix l'anterior. En tenim exemples, com Astúries el 34 o Barcelona el 36. Però ha d'haver-hi una part important del poble treballador que hi estigui disposada. Jo crec que últimament una part de l'anarquisme enalteix massa les formes i s'emborratxa amb les paraules. No per dir insurrecció o revolució aquestes succeiran.
A més, els anarquistes mai no han volgut transmetre terror. No és per terror que caurà la burgesia. I sempre s'ha fet molta exaltació de la lluita armada i demés, com si la lluita estigués reduïda en una pistola. Hem d'associar l'anarquisme al canvi social, no amb les armes, que és el que a l'estat li interessa per apartarnos de la gent.

- El que és cert, però, és que en aquests darrers anys han anat caient cops repressius en entorns insurreccionalistes, la majoria de les vegades sense ni tan sols haver-se produït cap acció.
És cert, i tot i que crec que aquesta tàctica no ens porta res de bo, cal denunciar els cops repressius i solidaritzar-nos-hi. Per sobre de tot són companys.

- Llavors apostaries més per la lluita sindical?
Pel que fa els sindicats... a veure, cal posar en valor que mantenen un cert grau d'insatisfacció social, però les reivindicacions cal acceptar que ara mateix són molt reformistes i s'ha perdut el component revolucionari. Pensa que, si només reclames millores salarials per millorar els condicionaments materials, sense al mateix temps fer una crítica al treball assalariat i incidir en un discurs revolucionari, el que aconseguiràs és un treballador totalment adaptat a l'empresa i que fins i tot defensarà el model capitalista si aconsegueix cobrar bé.
Mira França al 68, 10 milions de treballadors en vaga. La burgesia i els sindicats fan una reunió i de la nit al dia es fa un augment del 30% del salari. Es van aturar les vagues. Ara passen els anys i ens despistem i tornem a tenir feines de merda. De veritat que el problema és estructural i és el sistema, hem de fer un salt i anar més enllà de la reivindicació de millores i capgirar el sistema capitalista.

Entrevista publicada a L'Ariet

Salafisme, wahhabisme i les armes del rei d'Espanya

Jordi Martí Font

El salafisme és un moviment tradicionalista musulmà nascut a Egipte a final del segle XIX. Els seus objectius inicials anaven encaminats a tornar a l'Islam dels Salaf (Mahoma i els seus companys), que qualificaven com a «purs», davant les següents generacions que l'haurien perdut per la «contaminació cultural amb altres pobles», l'oblid de les fonts de l'Alcorà i l'auge de les supersticions. Alhora, buscava reformar la doctrina islàmica per adaptar-la a la contemporaneïtat sense occidentalitzar-la.

Aquest moviment va rebre les influències del wahhabisme, un moviment fonamentalista islàmic anterior creat per Muhàmmad ibn Abd-al-Wahhab al segle XVIII. Aquest partia de la base que, després de les tres primeres generacions a partir de Mahoma totes les innovacions i canvis havien provocat que la fe es corrompés. Situaven en el centre de tot una lectura restrictiva de l'Alcorà i altres textos i, fins i tot, negaven alguns dels principis bàsics del sunnisme. Això no impedia que la sunnita fos la comunitat islàmica a qui anés adreçat el seu missatge, sobretot pel fet que xiïtes i sufís, segons ells, estaven molt més allunyats dels ensenyaments primigenis i fins i tot veneraven sants, quelcom completament prohibit pel wahhabisme.

El wahhabisme, des del seu inici, mostrava una clara voluntat d'expansió mundial a partir de centres d'estudis i mesquites arreu del món i, per a això va rebre el suport de la casa Saud, que acabaria imposant aquesta lectura de l'Islam a Aràbia i promocionant-la arreu del món gràcies al suport de la casa reial saudita. Avui en dia, són Qatar i Aràbia Saudita els principals impulsors de l'expansió d'unes propostes polítiques (religió i política esdevenen el mateix) que són totalitàries i que es troben en la base ideològica d'organitzacions com al-Qaida o l'autoanomenat Estat Islàmic (Daesh).

El passat 17 d'agost, els Països Catalans vam viure un atac terrorista assumit per l'autoanomenat Estat Islàmic que va provocar 11 morts a Barcelona i un a Cambrils, així com desenes de ferits i la mort de diversos membres del grup terrorista que els va dur a terme. Aquest atac tenia diverses intencions i una d'elles era acabar amb la que els terroristes anomenen «la zona gris», allà on hi ha la majoria de la població que té clar que Daesh és un grup terrorista però l'absoluta majoria de persones que segueixen l'Islam hi estan en contra, alhora que en són les principals víctimes mortals. És evident que no ho han aconseguit. La solidaritat entre les persones davant dels criminals del Daesh ha fet impossible que la majoria de la població caigués en la igualació de terrorisme amb Islam, llevat de petits grups de l'extrema dreta i feixistes que busquen exactament el mateix que el Daesh, acabar amb «la zona gris».

Segons el wahhabisme, la jihad és un dels objectius bàsics de qualsevol «bon musulmà». És la manera d'aconseguir els seus objectius, a través de la violència -d'un atemptat en aquest cas- i d'imposar el seu criteri a l'interior de la Umma (la comunitat dels creients). És per això que la major part de morts pels jihadistes arreu del món són musulmans que no segueixen les interpretacions de l'Islam primigeni que predica el wahhabisme. Els infidels, els que no són musulmans, són un segon objectiu, l'objectiu que perseguien els assassins de la Rambla i Cambrils. Cal una construcció ideològica important per tal d'aconseguir convertir persones que són com tu en enemics que mereixin la mort indiscriminada. És per això que la propaganda és importantíssima però és clar que per fer-la cal una ideologia per propaganditzar i aquesta arranca, es nodreix i es construeix a partir del wahhabisme i del salafisme.

Anem una mica més enllà. Està clar que el Daesh ha crescut a partir de l'extensió d'un islamisme negador i hostil davant qualsevol altra lectura de l'Islam que no sigui la seva. Està clar que l'extermini de la societat occidental (tota la no islàmica, que professa altres religions o és laica), la defensora de les llibertats públiques i la democràcia, és un dels seus objectius centrals. I està clar que aquesta construcció ideològica i la seva expansió són conseqüència, sobretot, del suport que el wahhabisme i el salafisme han rebut per part de Qatar i Aràbia Saudita. Aleshores, per què l'Estat espanyol manté tan bones relacions amb aquests dos estats? Fem-nos més preguntes.

Per què el Barça va portar durant diverses temporades propaganda de Qatar Foundation a la seva samarreta (amb l'evident voluntat de netejar el nom del país de les acusacions d'estat criminal) i fins i tot el seu president, Sandro Rosell, afirmava davant qualsevol qüestionament que «els valors de Qatar són els valors del Barça»? Per què gairebé ningú no es queixava quan la relació amb el terrorisme del Daesh no era només un rumor i fins i tot el ministre alemany de Cooperació i Desenvolupament, Gerd Müller, acusava Qatar de finançar-lo? Calia esperar que el clam fos eixordador per entendre que la guerra global que estem vivint no admet justificacions «comercials» de pacte amb qui estén les teories que porten a llençar furgonetes Rambla avall amb l'única intenció de fer com més morts millor?

Els arguments positivitzadors de les relacions comercials amb aquests estats són terribles però no els podem obviar, perquè existeixen i no s'aturen fins que els advertiments del que aquestes relacions poden arribar a provocar es materialitzen de la pitjor manera. Sabem que prop de quatre mil empreses espanyoles tenen contactes comercials «molt positius» amb Aràbia Saudita i Qatar i això per a determinada gent es veu que és sagrat, més enllà del fet que, a banda d'exportadors de salafisme i wahhabisme, Aràbia Saudita, per exemple, és un infern per a les dones, que no tenen cap mena de dret i són negades com a persones; per a les persones lgtbi, directament exterminades; i per a qualsevol que posi en dubte la monarquia amiga dels Borbons. Els informes d'Amnistia Internacional ho deixen ben clar i són accessibles a la xarxa. El suport incondicional dels amos dels EUA, també.

Alguns podrien justificar les «bones relacions comercials» dient que «els diners són els diners», si no fos que aquestes «bones relacions» també inclouen, per exemple l'any 2016, la venda d'armes per valor de més de 116 milions d'euros repartits entre míssils, bombes incendiàries, drons, pots de fum, torpedes o mines. I això no és res si tenim en compte que l'any anterior les vendes van arribar a 546 milions i, el 2014, a 293.

Per tal d'assegurar les vendes d'armes, Felipe VI, que treballa com a rei d'Espanya i és membre d'una família tradicionalment amiga de la que domina Aràbia Saudita, va visitar el gener del 2017 el país amb el ministre d'Afers Exteriors (Alfonso Dastis) i del de Foment (Íñigo de la Serna). Sí, el rei que visitava ferits de l'atemptat de Barcelona als hospitals acompanyat d'una colla de fotògrafs i que es proposava per encapçalar la manifestació de rebuig a l'atemptat amb el lema «No tinc por» és també «amic», «molt amic» segons la propaganda oficial, dels que estenen per tots els mitjans al seu abast les teories que van portar cinc nois de Ripoll a intentar assaltar el passeig marítim de Cambrils amb destrals i ganivets per provocar tants morts com fos possible.

Com que no tenim informes públics accessibles sobre l'extensió del wahhabisme als Països Catalans o a l'Estat espanyol, recorreré als que sí són accessibles -es poden consultar a la xarxa- sobre el Regne Unit i el finançament estranger de l'extremisme religiós en aquell país. El document de The Henry Jackson Society (http://henryjacksonsociety.org/wp-content/uploads/2017/07/Foreign-Funded-Islamist-Extremism-final.pdf) explica que els diners necessaris per estendre el wahhabisme procedeixen de governs i fundacions del Golf Pèrsic, però és Aràbia Saudita l'estat que més diners ha invertit en aquest aspecte: uns 2.000 milions de dòlars el 2007 i al voltant del doble en l'actualitat.

Som massa grans per creure'ns sopars de duro. Cap motiu és prou fort per mantenir bones relacions, i menys bones relacions comercials basades en la venda d'armes, amb qui promociona ideologies totalitàries i violentes com el wahhabisme i el salafisme en les versions expandides per Aràbia Saudita i Qatar. Sabem molt bé que per acabar amb el terror del Daesh no podem establir ponts comercials amb qui el predica i el propaganditza, no podem normalitzar el monstre per molts diners que tingui.

Si volem aturar el Daesh, la feina és gran, sense cap mena de dubte, i poc té a veure amb treure l'exèrcit al carrer com han proposat els nostres lliberticides habituals. Sí que podríem començar per trencar relacions comercials amb Aràbia Saudita i Qatar mentre no abandonin la promoció i la producció de terror; continuar, ja que hi som, investigant les fortunes personals de qui durant anys s'ha folrat amb aquest «comerç» (un d'ells es diu Juan Carlos I i cobrava fins fa poc com a rei d'Espanya); i tancar la ronda fent fora de la feina aquest que ara fa de rei per incompetent i responsable de rentar la cara a qui expandeix i patrocina el terrorisme del Daesh.

Amb això, insisteixo, just començaríem la feina que hi ha però també és cert que treballar amb una pedra a la sabata fa de mal fer. Tenim al davant una feinada que necessitarà tants caps i tantes mans com sigui possible. Però per a això no patim perquè hi són i segur que l'últim que volen és estendre més odi, encara que a alguns caps coronats els generi grans beneficis.

Més enllà de les urnes, decidim autogestió

La CGT de Catalunya davant l'11 de Setembre i l'1 d'Octubre

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Arriba un nou 11 de Setembre. Des de la CGT de Catalunya volem reiterar en aquesta data el nostre compromís, tal com estableixen els nostres acords confederals, amb la plena defensa del dret a la lliure determinació del poble català i de la resta dels pobles del món. En especial, d'aquells que lluiten activament per exercir aquest dret davant l'opressió dels altres. Des de la nostra organització reivindiquem l'exercici actiu del dret a l'autodeterminació, el qual entenem de forma individual i col·lectiva. L'autodeterminació implica i ha d'implicar la capacitat per decidir-ho tot sobre tot, i s'ha de concretar en la pràctica d'una autogestió real a tots els nivells (econòmic, social, etc). Entès així, és un dret inseparable dels principis anarcosindicalistes i llibertaris que defensem i que informen la nostra història i la nostra tradició de lluita.

Quan parlem d'autodeterminació no ens referim simplement, però, a decidir sobre l'eventual creació d'una nova estructura estatal sobirana o independent respecte d'un o uns altres Estats. No ens referim simplement a decidir sobre la constitució d'un nou Estat que perpetuï sens més l'ordre establert. Nosaltres entenem que l'autodeterminació i l'autogestió (conceptes que entenem com a indestriables) ens han de permetre establir les bases d'una societat lliure de tot Estat opressor, lliure del sistema capitalista i patriarcal que ens sotmet i ens explota.

Enguany ens trobem, com a anarcosindicalistes i llibertàries, davant d'un escenari que ens resulta atípic, almenys en la perspectiva de les últimes dècades. D'una banda, assistim a la convocatòria institucional d'un anomenat referèndum a Catalunya en el qual s'instarà als ciutadans del territori de l'actual "comunitat autònoma" a expressar si desitgen que el mateix es constitueixi com un Estat independent sota la forma d'una República. A manca de veure com s'acaba materialitzant, i malgrat tenir dubtes que aquest eventual referèndum es correspongui exactament amb l'exercici del dret a l'autodeterminació en els termes precisos establerts en els nostres acords confederals, difícilment tindríem motius per oposarnos a la celebració del mateix i, evidentment, ni volem fer-ho ni ho farem. Nosaltres no ens farem còmplices de cap de les estratègies repressives del règim borbònic ni del poder estatal espanyol i estarem, com hem estat sempre, al costat del nostre poble (que no vol dir, però, com alguns pretenen, estar al costat de les "nostres" institucions). Cap llei, cap tribunal, cap repressor instrumental pot impedir que la gent s'expressi políticament com consideri més adequat, tot practicant la legítima desobediència, si convé, contra un ordre que considera injust.

Però, alhora, tenim dubtes raonables sobre les potencialitats de ruptura d'aquesta convocatòria eixida de l'esfera institucional del poder (fins ara) "autonòmic", i considerem que és honest manifestar-les. Sabem que el dret a l'autodeterminació i a l'autogestió de tots els aspectes de la vida, tal com l'entenem les llibertàries, no està sotmès a cap llei, ni pot tenir com a objectiu la perpetuació de la forma institucional de l'Estat-nació i l'estabilitat de la dominació de les elits capitalistes. Tampoc pot limitar-se el dret a decidir a la simple substitució d'una estructura estatal per una altra d'idèntica mena (però amb una altra bandera onejant als edificis públics) en la qual les classes dominants locals puguin continuar exercint la seva coerció i el seu poder en la forma habitual sobre la classe treballadora i el conjunt de les classes populars. I, sobretot, sabem que el seu exercici no es limita exclusivament a dipositar una papereta dins d'unes urnes en un dia concret, o un cop cada diversos anys. Nosaltres reivindiquem, com hem fet sempre, l'autodeterminació dins del marc de l'exercici col·lectiu i quotidià de la democràcia directa, radical, des de baix, sense límits.

Que tothom ho tingui clar, des de la CGT de Catalunya volem decidir. I volem anar més enllà. Decidir sobre l'exercici de la sobirania del poble català i decidir, especialment, les formes específiques d'organització social i econòmica que ens han de permetre avançar vers la superació del capitalisme i del patriarcat al nostre territori i arreu. És evident que aquestes decisions no estan presents en l'horitzó del proper 1 d'Octubre i, per tant, allò que se'ns planteja no és un procés d'autodeterminació complert. El que se'ns planteja, doncs, és un dret de decisió limitat, en lògica estatal i capitalista. Podem considerar que és una petita passa, però una passa que queda encara lluny del nostre anhel de llibertat. Creiem en l'autodeterminació completa, sense amputacions. I seguirem treballant i lluitant per fer-la realitat, contra tota imposició, tant externa com interna.

Per una societat lliure de persones lliures, exercim l'autodeterminació i l'autogestió!

Embat davant la convocatòria de l'1-O

Embat
http://embat.info/

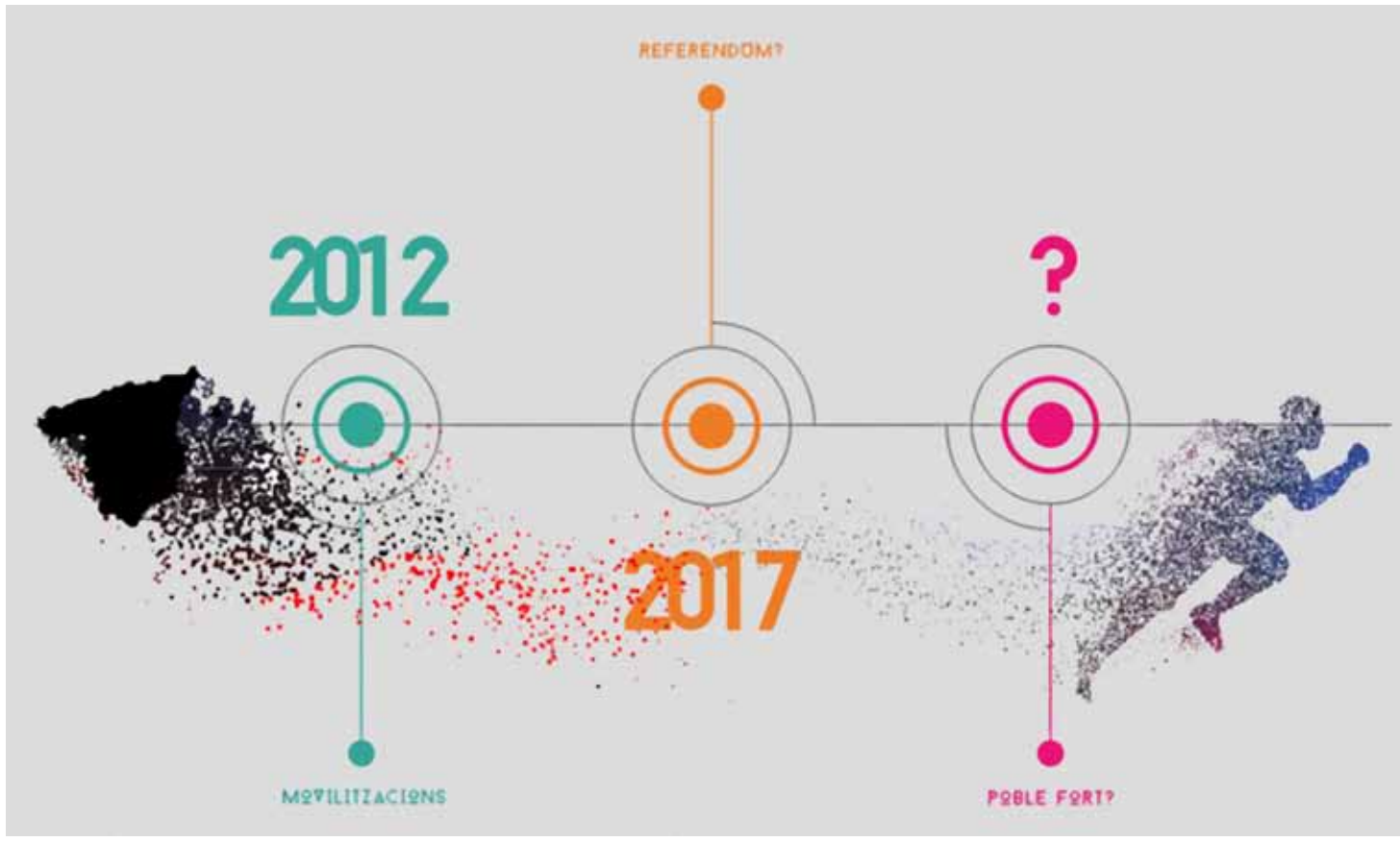

Embat, Organització Llibertària de Catalunya, dóna suport al Referèndum convocat per l'1 d'octubre com a mostra de l'exercici de sobirania del nostre poble.

Som conscients que les poques oportunitats de ruptura avui existents a l'Estat Espanyol passen per aprofundir i agreujar la crisi de legitimitat de l'anomenat «Règim del 78». És per aquesta causa que creiem positiva la convocatòria d'un Referèndum: per una banda serveix per exercir el dret, sovint oblidat, de preguntar al poble la seva opinió per alguna qüestió; per l'altra, per fer palesa la debilitat estructural de l'Estat, que haurà de recórrer a tota mena de tàctiques polítiques, legislatives, mediàtiques, judicials o de guerra bruta per impedir-ho, caient en un descrèdit encara més patètic.

Amb tot, el Moviment Popular de Catalunya no s'ha de conformar amb introduir una papereta en una urna. Primer, per que si només fem això, sabem que quan el Referèndum sigui considerat il·legal per l'Estat no servirà de res. La comunitat internacional mai es mullarà, si no es mulla la societat catalana. Segon, per que si volem de debò una societat en llibertat és necessari acabar amb l'Estat Espanyol, que és un dels més lliberticides d'Europa com coneixem des de fa segles. El caràcter antidemocràtic i corrupte del Govern de Rajoy és una representació molt fidel de la naturalesa de l'Estat. També hem de ser conscients que l'Estat està lluitant per la seva supervivència, i que farà tot el que estigui al seu abast per sotmetre Catalunya. Per tant, l'única opció de veure algun dia una República Catalana passa per una mobilització permanent i massiva, estant disposades a la desobediència civil.

Però una República que substitueix a un Regne, no és el final del camí. Tant si tira endavant la República com si no, el Moviment Popular ha de constituir-se en actor principal del nostre territori i exigir una sèrie de qüestions vitals – que ens beneficiïn realment – com podrien ser: control del preu de l'habitatge i promoció d'iniciatives públiques o col·lectives d'accés; un marc laboral català tutelat per les organitzacions obreres; control democràtic de l'empresa pública, remunicipalització de la riquesa social i nacionalització del sistema productiu estratègic; sortida de l'empresa privada especulativa de l'educació, la sanitat i del sistema de pensions; passos ferms per una autosuficiència i eficiència energètica per assolir una sobirania real; sobirania alimentària i industrial; renúncia a pertànyer a OTAN i UE…

No volem un Moviment Popular passiu davant qüestions importants que afecten a tota la societat ni atomitzat en mil projectes que no es coneixen entre sí. En aquests moments hem de pressionar per assolir objectius que millorin inequívocament la vida de les persones, ja que les institucions capitalistes ens demostren dia rere dia que no són capaces de fer-ho o que no ho volen fer.

Ni titelles en mans de la Generalitat ni estàtues de guix que permetin la victòria dels interessos de la Moncloa. Poble Fort.

Anarcosindicalisme i carxofes

Oscar Murciano

És de suposar que les formes de descriure el procés d'implicació o arribada a l'anarcosindicalisme és tan divers com les persones que en formem part. En alguns casos pot ser de forma ràpida, derivada d'algun conflicte laboral concret, en d'altres com a continuïtat natural de la prèvia militància en espais llibertaris. En d'altres casos, com en el meu, s'assembla més a un camí en què vas descobrint el lloc on la teva forma de viure o entendre les relacions col·lectives encaixen amb la consciència de pertinença a la classe obrera. Vas fent passos. Primer per carreteres amples, i cada cop et vas trobant millor amb la gent que prén bifurcacions més complicades i costerudes. L'aire sembla més net, la pujada requereix molt d'esforç però de tant en tant, t'atures per fer la mirada enrera i el paisatge val molt la pena.

Per a mi és igual d'important la voluntat ferma de combatre l'enemic sense rendir-se mai, que la forma de fer-ho. Ajudar en l'organització de la classe treballadora, apostar pel conflicte amb el capital, i alhora combatre el vessant interior autoritari que tots i totes duem a dintre. Per a mi això és l'anarcosindicalisme, combativitat de classe per canviar el món i una igualtat extrema en la forma de fer-ho i relacionar-nos. Aquesta exigència ha de ser encara més radical si participes en algun espai de coordinació de l'organització i així ha de ser vigilat per totes les companyes que en formem part.

Però com deia un company, no som objectius mai, sinó subjectius en tant que som subjectes i no objectes; per tant és inevitable que en qualsevol organització s'hi generin espais basats en l'afinitat i complicitat segons la forma en què es comparteixen uns objectius concrets o, simplement, perquè es connecta més amb unes persones que amb d'altres. Així doncs, es formen grups informals basats en aquesta complicitat. És lògic i saludable que es puguin organitzar a l'hora de plantejar una determinada qüestió, normalment de tipus orgànic o intern. La complicitat genera intercanvi i crítica necessària: "Ei, què et sembla aquesta ponència?", "Crec que hauríem de proposar tal cosa sobre aquest tema" i així en moltes qüestions...

Ara bé, on està el punt on la legítima condició humana i social grupal per assolir un determinat objectiu traspassa la línia que defineix la pota llibertària de l'anarcosindicalisme? Podríem dir que quan es dediquen més energies per a guanyar en comptes de a debatre i a acceptar el resultat consensuat, especialment quan no sigui el que defenses, seria un bon senyal per adonar-se'n. A vegades pot passar que et trobis una jugada d'escacs que capa debats per evitar riscos de perdre no se sap què, que es vegin determinades informacions a assemblees i has de fer com que no te n'adones (un tret característic és creure que les companyes no s'enteren de res). I no, no és això. Mai ho ha de ser tot i que sigui inevitable que passi per la nostra pròpia condició d'humans.

Mai he cregut que la resposta hagi de ser l'enconament en aquestes dinàmiques, en una mena de blocs, contrablocs i contracontrablocs, al contrari, la perseverança en l'activitat contra l'enemic capitalista i el refermament en com s'han de fer les coses és el millor remei, la raó primera i última per la que militem. I, el dia que un perdi la batalla contra els dimonis interiors patriarcals, racistes o de qualsevol mena que totes duem a sobre, és el moment per plegar i marxar a cultivar carxofes al Prat del Llobregat. Són les millors del món, amb permís del Benicarló.

** Òscar Murciano, afiliat al Sindicat d'Activitats Diverses de Terrassa de la CGT*

CGT davant la barbàrie a Barcelona

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

Avui ens ha tocat de prop. La tarda del 17 d'agost a Les Rambles de Barcelona hi ha hagut un atac contra els i les vianants que ha provocat diverses víctimes. Mentre seguim amb atenció i preocupació les diferents informacions que ens estan arribant, des de la Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya volem fer palès el següent:

- Mostrem la nostra solidaritat amb les víctimes d'aquest atac. Una solidaritat que fem extensiva a totes les víctimes civils d'atacs, fets per grups armats i exèrcits, a diferents llocs del món avui mateix i altres dies de l'any.

- Fem palès, de manera clara, contundent i inequívoca, que la xenofòbia, el racisme i l'odi entre cultures són expressions del feixisme. Els treballadors i treballadores d'arreu del món tenim altres programes de lluita per transformar la societat, que passen per la llibertat, l'internacionalisme, la solidaritat i el suport mutu.

- Igualment volem manifestar que la militarització de l'espai públic, com la que fa mesos que estem patint amb policies armats amb metralladores al mig dels carrers de moltes poblacions i barris, no és la solució real per evitar fets com els que han passat avui a Barcelona. Lluitarem, doncs, per evitar que aquesta situació tant tràgica sigui utilitzada pels diferents governs per endurir la legislació penal, amb l'excusa de la lluita antiterrorista, i augmentar la repressió i la militarització del nostre dia a dia. Aturem el feixisme, vingui d'on vingui.

Atemptat a Barcelona: Enfront del seu odi, solidaritat

Apoyo Mútuo
https://apoyomutuo.net

Des de Apoyo Mútuo, iniciativa política per la transformació social, volem mostrar nostra total solidaritat amb les víctimes dels successos ocorreguts a Barcelona. Les morts per odi de civils innocents en qualsevol part del món sempre seran injustificables.

Sobre l'origen gihadista de l'atemptat, ens agradaria remarcar alguns punts que considerem d'interès, doncs la lluita contra les ideologies d'odi i terror són un deure qualsevol persona que desitgi un món lliure d'aquestes expressions polítiques.

1. Les majors víctimes del terrorisme gihadista, avui encarnat pel ISIS, es produeixen en territoris de majoria musulmana. Són els propis seguidors d'aquesta religió els qui dia a dia són atacats per aquesta facció d'extrema dreta feixista religiosa.

2. ISIS és una organització d'extrema dreta que mitjançant el terror busca disciplinar a la població als territoris de majoria musulmana i generar odi ètnic allà on no són majoria. L'odi cap el món musulmà a Occident és la gasolina que necessita el gihadisme per estendre's i créixer. No podem permetre que l'odi s'estengui entre les nostres comunitats. No deixem que se surtin amb la seva.

3. ISIS no neix del no-res. És la plasmació de dècades d'intervencionisme militar d'Occident a Orient. El corrent ideològic de ISIS va ser promogut per Estats Units i els seus aliats a Orient per fer front a la influència Soviètica dins del marc de la Guerra Freda. Avui, aquest corrent a camí entre el Wahabisme i el Salafisme és impulsat per grans aliats d'Occident com Aràbia Saudi, Qatar o Turquia, que inverteixen grans quantitats de diners a finançar aquesta ideologia. Hem de tallar relacions amb aquells Estats que promoguin l'odi.

4. La por i terror que s'ha viscut a Barcelona el 17 d'agost és del que fugen els milers de refugiats que es juguen la vida creuant de forma precària el mar Mediterrani. Acollir a les víctimes del terrorisme és un deure tota persona solidària i democràtica. ISIS ha escombrat amb gran part de Síria, l'Iraq i diferents zones africanes com el Sahel.

5. La millor forma de lluitar contra l'extrema dreta islàmica des dels moviments socials és generar comunitats inclusives, interculturals i integradores. La generació de comunitats separades en "ghettos" només fomenta el distanciament i incomprensió entre cultures. La convivència dins de marcs democràtics és el millor fre a la generació de capes de població excloses que busquin refugi en ideologies d'odi.

6. Urgeix desenvolupar un moviment popular internacionalista de suport a les comunitats musulmanes amenaçades pel wahabisme, als moviments seculars i laics d'Orient Mitjà i als moviments polítics que busquin una solució a la conflictiva convivència des del respecte, la igualtat i els valors democràtics. D'aquests, és el Poble Kurd, que mitjançant la lluita armada han aconseguit fer retrocedir a ISIS, el que en major grau ha desenvolupat un sistema social multiètnic, respectuós i democràtic, que es veu plasmat en la Federació Democràtica de Síria del Nord.

Barcelona serà sempre la Rosa de Foc, la ciutat rebel i de la resistència antifeixista. Els fantasmes del feixisme europeu tornen a apuntar el cap de la mà del feixisme islàmic. Per la memòria de les víctimes, avui com ahir No passaran!

Perills de la beatificació policial

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

La crisi dels atemptats criminals contra la població civil dels passats dies 17 i 18 d'agost està generant diversos sotracs a la societat catalana i espanyola. Com quan cau una pedra en un estany, cada ona generada té un mateix origen però està, alhora, diferenciada de les altres. Cal, doncs, posar atenció als diversos moviments que produeix cadascuna.

Sens dubte el més potent és l'impacte emocional dels atemptats, tan colpidor i dolorós que crea el conegut efecte de shock social: durant un temps indeterminat es generalitza la confusió, l'alteració de la vida normal i tot allò que semblava tan consistent acaba sent interioritzat que, de fet, no ho era. Aquest impacte és l'objectiu primari de tot atac d'aquesta mena però, a més, esdevé una oportunitat pels governs per a facilitar la intensificació d'objectius polítics difícils d'implementar en un context de normalitat emocional. Com hem vist, també és el moment aprofitat per l'ultradreta (organitzada o la més soterrada i individual) per a estendre el racisme i el seu projecte d'odi interracial.

De tot això se'n parla i es seguirà analitzant i, en el cas concret de la CGT, combatent de forma nítida i directa. Ara bé, m'agradaria comentar un aspecte que s'ha estat desenvolupant aquests dies i que em sembla preocupant pel que pot suposar en el futur pròxim. M'estic referint a l'entronització, idealització i enlluernament que s'està creant al voltant del cos de Mossos d'Esquadra. Fa uns dies podria hiperbolitzar-se aquesta situació dient que només faltaria que es fessin samarretes. Avui no caldria exagerar, doncs se n'estan fent.

El primer que cal tenir clar dels cossos policials és un fet tan diferenciador que a vegades passa de puntetes: tenen el monopoli legal de la violència. Un segon punt és que, malgrat la suposada obediència als jutjats, la seva escala de comandament té en els esglaons superiors els responsables polítics de governs, sigui de forma directa o indirecta. Hi ha, per tant, un risc inherent a la seva utilització com a extensió de la iniciativa política del poder executiu.

Davant de la necessitat, o no, de l'existència de la policia hi ha un debat que no em sembla focal en aquest punt. Tothom té molt clar que, en cas d'haver-ne, la seva tasca ha de ser permanentment controlada i subjecta a una mirada crítica degut als dos components mencionats anteriorment.

Si aquests controls cauen, o els avisos generats són menystinguts per la població, s'estan creant les bases tant per a la impunitat policial com per al seu ús normalitzat per part dels governs, com a arma repressiva contra la dissidència política o social. Sembla que això és el que està passant en aquests moments. Voldria ressaltar dos punts.

El primer és la valoració de la tasca comunicativa i periodística en què diversos mitjans han gestionat la crisi. Com en tot moment colpidor, hi ha una allau d'informacions, rumors i falsedats, tot barrejat i concentrat en pocs moments. És feina del periodisme saber destriar el gra de la palla, contrastar les veracitats i relatar els fets a mida que es produeixen amb la màxima objectivitat possible. Ja ho analitzaran altres persones, però la impressió general ha estat bastant lamentable. Difusió de rumors com a fets, competició per veure qui ho deia primer amb el risc que suposa i posteriors rectificacions, sensacionalisme repugnant (fotos explícites, perfils de les parelles de detinguts, fotografies de curs escolar de fa anys), ús de la dinàmica del Procés en editorials manipuladors, obsessió pel clickbait... Tot això barrejat amb l'hàbil feina des del perfil de xarxes socials dels mossos, i una certa projecció de control de la situació des de les diverses rodes de premsa, ha aconseguit que la versió policial acabés sent el referent de la informació real, clara i contrastada. "Què feu explicant això, els mossos encara no ho han dit!!!".

Si queda acceptada aquesta base pel futur, Mossos com a element de contrast del que és veraç i del que no, no només es reforçarà l'ús de les notes de premsa policial directament de la bústia d'entrada del mail del periodista a la versió impresa, sinó que tornarem uns quants anys enrere on socialment no es qüestionava cap versió oficial i era generalitzat el 'algo habrá hecho' tant perillós. Aquests Mossos tant veraços són els mateixos que canviaven reiteradament de versió en el cas Quintana a mida que es desmuntaven les anteriors, els mateixos que requisaven gravacions de la mort de Juan Andrés Benítez fetes per veïnes, els que van criminalitzar desenes de militants amb la invenció dels muntatges dels casos Pandora, els que van colpejar a la gent concentrada a Plaça Catalunya per 'treure objectes perillosos', els dels casos provats de tortures i pallisses a comissaria, els de l'informe d'ofensiva contrainsurgent amb els moviments socials del comissari Piqué...Compte.

L'altre factor de risc que crec que s'ha generat aquests dies és l'efecte "reagrupament social entorn de referències fortes". Com bé explica Naomi Klein a 'la doctrina del shock', un mecanisme de protecció davant el buit, la visió del precipici, la desestabilització dels elements de seguretat de la vida normal...és el reagrupament social davant elements exemplaritzants o que ofereixin una visió clara d'algú decidit portant el timó: Això pot ser un líder fort, unes polítiques 'sense complexos' (ultradretranes), l'elevació als altars del fenomen del 'local hero' o elements semblants. A traç gruixut, durant els atemptats de l'11S van ser els bombers l'element d'orgull entorn del qual teixir la recuperació del cop moral rebut. Una vegada assegurat això, la retòrica de guerra i desballestament de drets civils van iniciar la fase de lideratge fort que marcà exactituds davant la incertesa de molta gent que va entendre que la vida pot acabar de la forma més sobtada qualsevol dia.

És prou clar que els nostres herois locals en aquest episodi són els mossos d'esquadra. Bombers, serveis de protecció o sanitat han quedat relegats a un lloc molt secundari. Al sindicat sí sabem com es van doblar torns, sabem les condicions en què van arribar els ferits als hospitals, sabem totes les vides que s'han salvat, però, sens dubte, les accions policials en els dies posteriors (avortament de nou gran atemptat a Cambrils, persecució dels fugats, etc) han estat l'element clar de reagrupament de les incerteses de la societat catalana.

En la superació del shock i cerca d'elements de referència forta, s'han sumat molts factors però em sembla determinant l'expeditiva forma de resolució matant a 6 de les persones implicades, 5 d'elles quan estaven a punt d'actuar.

La gestió operativa policial objectiva té molts clars-obscurs, però això és un altre capítol de la història per si sol. El dissabte 26 d'agost es farà una manifestació a Barcelona i és ben previsible que serà l'oficialització de tot el que es va veient per xarxes socials, declaracions de polítics o mitjans de masses: els mossos com a pal de paller d'orgull sobre el que es reconstituirà la nova normalitat i al que seguirà, molt probablement, diverses mesures legislatives regressives.

Aquesta és l'amplitud de l'ona que s'ha creat entorn de la recuperació del shock. Quins efectes produirà a mida que s'expandeixi? No ho sabem, però ho podem intuir. Els polítics sens dubte ja en són conscients d'aquest canvi de percepció social i creació de fort consens, i amb aquestes variables tindran via oberta per tirar endavant les polítiques que considerin.

Han caigut les muralles del control crític policial per part de la societat, s'ha generat, en la meva opinió, un nou paradigma i em fa sospitar que en breu veurem les conseqüències en forma de més impunitat i assumpció de veracitat en les versions policials dels fets. Hem de treballar al més aviat possible per a aixecar els murs de l'esperit crític de la societat, maó a maó, com a element de protecció del poder i l'ús que en fa dels cossos armats.

El terrorisme dels altres

Laia M.M.

Unes setmanes en que quasi que no es parlava de res més. Els atacs terroristes a Barcelona i Cambrils. Cada dia, tota l'estona. Com si res més estigués succeint, avivant encara més la paranoia, l'obsessió social, allargant al màxim el tema per a clavar-lo encara més al fons del cervell de la gent. Es difonen sense filtre ni respecte per les famílies i gent propera a les afectades imatges i gravacions de l'atropellament i el caos posterior, i fotografies dels terroristes -o suposats terroristes-, agafades en molts casos de la llista dels instituts on anaven. Dia a dia els mitjans de desinformació distorsionen les paraules, cargolant-se en el seu llenguatge verinós. Dinant he vist imatges de com almenys una desena de mossos d'esquadra tapats fins les dents, amb botes, armilles i metralladores, al costat dels seus furgons del terror, es felicitaven LITERALMENT per haver mort al noi que diuen que va cometre l'atemptat a la rambla, i que estava amagat en unes vinyes. Es xocaven les mans, es donaven copets a l'esquena. Trista i patètica imatge. I resulta que pels mitjans un noi de 22 anys és «l'home que va cometre l'acte terrorista». Mentre que la persona a qui va assassinar per robar-li la furgoneta és «el noi de Vilafranca del Penedès», malgrat que tenia 32 anys. També es va comentar ràpidament i va córrer per les xarxes que el noi de Vilafranca era molt bona persona, amant dels animals, i que havia anat de cooperant a Haití; com si el jove que va cometre l'atemptat, tota la vida hagués estat un maltractador depravat i no hagués fet res de bo pels altres en tota la seva curta existència. I així una infinita llista de jocs de llenguatge, d'imatges sensacionalistes, d'emocions buscades, tot per a projectar una cosa molt concreta: els bàrbars, els covards, els radicals; enfront de nosaltres, els demòcrates, els preservadors de la llibertat, els que volen la pau, els que creuen en els valors occidentals.

Mentre esmorzava vaig poder gaudir de la magnífica retransmissió en directe per la televisió pública TV3 «La nostra», de la missa en honor i en record de les persones assassinades en l'atemptat i les seves famílies. Missa on hi havia tota l'escòria que puguem imaginar. Politicutxos de tots colors i símbols, membres de la casa reial, policies i tricornis varis... Tots junts allí, dins les parets de la Sagrada Família i fent el paripé en una vergonyosa missa retransmesa en directe. La manera de recordar les persones mortes és celebrant una missa catòlica? Per un costat diuen ser i voler una societat multicultural, diversa i oberta, treballar des de la tolerància i la convivència, i després resulta que organitzen un ritual religiós, d'on la comunitat musulmana -amb qui ens hauríem de preocupar especialment de treballar per aquesta bona convivència, sobretot ara-, en queda exclosa o, com a mínim, de ben segur que no es sent seva aquesta missa ni s'hi troba del tot còmode. La comunitat musulmana i també totes les persones d'altres religions o persones atees, perquè què cony pinten o poden pintar en aquest acte de suposat condol i record a les víctimes i al que ha passat?

I toca seguir veient més aplaudiments i elogis a la policia, als gloriosos cossos de «seguretat», com si fossin herois, tot plegat per fer la «seva feina» per la que no oblidem que cobren diners, no són voluntaris, altruistes ni gent generosa amb un gran cor. Flors i aplaudiments als mateixos que buiden ulls amb bales de goma, que torturen a les comissaries, que es burlen de les persones preses, que escupen prepotència a cada concentració, que protegeixen interessos d'empreses i multinacionals feixistes com el Corte Inglés, que entren com matons als jutjats per a protegir a companys que han apallissat o s'han carregat a algú, que arranquen de casa seva a les persones en els desnonaments, que ens insulten, que ens obren el cap amb les porres, que persegueixen a manters pels carrers i pels balcons. Ara se'ls elogia com salvadors de la nostra societat i fins i tot se'n fan samarretes.

Amb frustració sento com creixen i es multipliquen els insults a les opinions dels diaris, amb rabia llegeixo que han pintat amb frases de «putos moros os vamos a matar» a les mesquites, o que han llençat pintura vermella al consolat del Marroc a Tarragona. A més d'agressions varies a persones àrabs, que ni surten als mitjans convencionals. Amb desesperació veig comentaris racistes al facebook, al mòbil, al carrer, a tot arreu. Fins i tot en persones del meu entorn, persones de qui m'avergonyeixo de veure el que veig. I el meu interior crida, per favor! algú es para a pensar en la quantitat d'atemptats d'aquest estil -i molt pitjors- que hi ha pràcticament cada dia a mig món!? Algú es para a pensar que les principals afectades són precisament les persones que viuen en països àrabs que han de conviure diàriament amb aquest horror!? Algú es para a pensar que una part important de les persones que volen ser refugiades -perquè de moment a poques hem refugiat- fugen precisament d'això!?

I s'exigeix a la comunitat musulmana i a tota persona de països àrabs que es manifesti, que condemni, que doni la cara, que diguin obertament que els sembla molt malament això que ha passat. Assumint i fent-los assumir que alguna cosa tenen a veure, que alguna responsabilitat tenen vers tot això. I quan surten a condemnar-ho llavors critiquem si no són prou, si quasi tot són dones, si quasi tot són homes. Critiquem el llenguatge que utilitzen, o si han dit una expressió que no ens ha agradat o si no han dit una frase que a nosaltres ens semblava important. Quan es manifesten llavors analitzem cadascun dels seus moviments, les seves paraules, les seves mostres de rebuig, per a trobar qualsevol cosa a la que agafar-nos per a seguir descarregant racisme. A cas els blancs ens manifestem i sortim a condemnar quan hi ha agressions cap a persones migrants per part de grups d'externa dreta? A cas sortim constantment a condemnar les guerres que ocasionen centenars o milers de morts, i en que participa l'exèrcit espanyol, en els països d'origen de moltes d'aquestes persones?

S'humilia fins a l'extrem a les famílies i a les persones properes als xavals que van dur a terme els atemptats, com si no fossin elles les que potser pitjor ho estan passant. Les empenyem a que demanin perdó, poc a poc, obrint bé la boca, per a convèncer que ho diuen de veritat. I si poguéssim els demanaríem que ho fessin de genolls. Les obliguem a que surtin a primer pla davant les càmeres, sense poder aguantar els plors i tremolant, i que es disculpin, que demanin als seus fills que s'entreguin a la policia.

I a Barcelona files i files de gent per anar a firmar a l'ajuntament el llibre de condolències, i pel carrer tothom parla d'això, estan tristos, afectats, compungits. I cada vegada em sembla més absurd. Sí, ha estat un fet molt greu, ha mort gent per culpa d'unes poques persones, res ho justifica. Però jo penso també en les desenes i desenes de dones que en aquest mateix Estat Espanyol són víctimes d'assassinats masclistes, en els centenars de violacions i agressions sexistes. Cada setmana almenys una dona és assassinada. Però això sembla que és normal, és acceptat, convivim amb aquesta atrocitat sense pràcticament cap mena de resposta. I també penso en els centenars de persones que moren intentant arribar a les nostres costes, enfonsant-se en la fossa comuna en què s'ha convertit el mediterrani. Penso en les desenes de persones treballadores que moren també cada any en accidents laborals i que passen desapercebudes als diaris, i de qui ningú assumeix cap responsabilitat. Penso en les persones mortes per bales de la policia -la mateixa que ara va a les misses, i manifestacions i parla de fer front al terrorisme- a les fronteres de Ceuta i Melilla. A cas no és terrorisme això també? A cas tota aquesta gent que es posa banderetes amb llaços negres o que fa hores de cua per anar a firmar un llibre, no li preocupa, ni l'afecten totes les altres morts?

I s'ha organitzat una manifestació «multitudinària» a Barcelona, amb el lema de 'No tenim por'. Manifestació organitzada des de les institucions i amb format institucional, però intentant que el poble se la senti seva, que senti que aquest acte ens representa a totes i cadascuna de nosaltres. Venent el repugnant discurs que totes hauríem de ser-hi; ara toca, un cop més, «fer país». Una manifestació on igual que a la súper-missa, hi assisteixen polítics de tots colors, els mateixos que humilien a la població o que demanen presó per a lluitadores socials, tots aquests hi són. Els mateixos que fan campanyes racistes, o mostren el seu classisme en cada reforma que aproven, en cada comentari dels seus discursos de merda. Tots aquests, hi són. Els mateixos responsables de vendre armament a d'altres països, inclosos països com Arabia Saudí, que ven se sap que és un dels principals finançadors del Daesh, o que tenen relacions amb presidents i caps d'estat de països que violen flagrantment els drets humans, també hi són. Aquells que van mentir sobre l'atemptat a Madrid l'any 2004, dient fins ultim moment que havia estat Eta (i que alguns encara ho segueixen repetint) també estan allí. Com si res. Em sembla un insult tota aquesta parafernàlia. Si el poble vol expressar-se ja ho farà, i prova en són les mostres espontànies contra els atemptats, els actes de rebuig al terrorisme de la comunitat musulmana o del sindicat de manters, la manifestació antifeixista o fins i tot l'intent de concentració nazi. No necessita o no hauria de necessitar que el «seu» govern li prepari fins i tot la manifestació a la que anar.

I ara toca més policia, més metralladores, més secretes pels carrers. Toquen encara més càmeres de vigilància, i més controls. Blocs de ciment enmig dels passejos de moltes ciutats, també de Reus. Toquen més identificacions, més redades pel color de la pell. Més racisme, més odi, més justificacions d'agressions feixistes, més obsessió. Toca deixar en un segon pla totes aquelles reivindicacions i lluites, oblidar tot allò que sí que ens matxaca de debò i no com a fet aïllat, sinó cada dia, tot allò que ens fa viure en la misèria, que ens pren la salut, que ens roba el poc que tenim. Toca deixar de banda les agressions de les empreses, l'especulació, la pressió estètica, les granges de porcs, la lluita per l'aigua del riu Siurana, el desastre ambiental i social del Hard Rock World, els CIEs... perquè el terrorisme dels «altres» és més important.

** Laia M.M. és membre de l'Ateneu Llibertari de Reus*

Carta a un comentarista anònim

Sarah Babiker

Dirigida al que clama contra l'islam i advoca per l'expulsió de tots els àrabs i/o musulmans del país

Comentarista anònim:

Els temps que enyores no tornaran. Segurament la teva vida és pitjor que abans, per moltes raons a més del terrorisme. Segurament et costa habituar-te a diverses incerteses, la personal, l'econòmica. Tot és més difícil, no pots fiar-te de res. Mires al teu al voltant i a més hi són ells. Gent diferent, perceps, musulmans que tenen carnisseries halal i fan el ramadà una vegada a l'any, dones amb vel, joves que parlen àrab pel mòbil. Algunes persones que practiquen l'Islam, una part mínima, han comès actes terribles. Sobretot contra altres persones de la seva mateixa religió, i que parlen, com aquests veïns diferents, variants de l'àrab. També a la teva ciutat, comentarista anònim, pels carrers que tantes vegades has transitat, en llocs on podies haver estat tu. Com no estar espantat?

El que correspon ara, en la teva opinió, és expulsar-los a tots. No em queda clar, comentarista anònim, si són els àrabs els que han d'anar-se'n, o els musulmans. O els àrabs musulmans, o qualsevol que tu consideris que podria ser àrab o musulmà. Voldria, per començar, comentar-te, que no tots els musulmans són àrabs, ni tots els àrabs són musulmans. Ja que hi estem, t'aclareixo que no tots els musulmans són practicants, dels practicants solament una part són islamistes, i la immensa majoria d'aquests últims no són terroristes. Sento la necessitat d'explicar-t'ho perquè no sembla que ho sàpigues.

Comentarista anònim, la teva ignorància no és del tot responsabilitat teva. Primer va fallar el sistema educatiu, més preocupat que aprenguessis els reis gods, que memoritzessis rius i afluents que d'instruir-te sobre el món en el qual vius. Tens un continent aquí al costat, del que desconeixes tot. No saps res de la gent que allí viu, de l'expropiació de recursos i vides que encara segueix succeint, de les seves lluites i resistències, i com no saps res d'ells, ni tan sols pots pensar-los com a persones, i per això no empatitzes, i és així com tan sols els veus com a invasors o, en el millor dels casos, com a víctimes per les quals no hi ha lloc. Una víctima, així, sense més biografia, no és una persona. Potser, comentarista anònim, vas acabar fins i tot la universitat, sense saber res ni mica sobre la segona religió monoteista del món. No ja sobre la religió, aquí no és la religió l'important, és la gent que la practica i com són les seves vides. Què et van explicar de les persones de tradició islàmica a l'escola? Què saps de la història dels seus països, de la seva vida quotidiana? Què saps de les persones musulmanes que viuen aquí? Què saps dels àrabs més enllà que molts d'ells practiquen l'Islam?

Comentarista anònim, damunt els mitjans massius de comunicació no ajuden. La major part dels periodistes van ser (mal) educats de la mateixa manera que tu, el focus posat en un nosaltres "occidental" del que érem el Sud, i fora tot ombres i camps de saqueig, espais d'impunitat. Periodistes que com menys saben amb més fermesa proclamen merda eficaçment expandida per la caixa de ressonància privilegiada que són els mitjans. Mitjans de comunicació que poden dedicar pàgines dobles a la roba que portava Letizia en l'última recepció reial, reportatges dels problemes de salut d'un famós futbolista, però pels quals Àfrica no existeix, i Llatinoamèrica o el món àrab existeixen en la mesura en què interessi als seus accionistes.

En res va ajudar tampoc la socialdemocracia, comentarista anònim. En l'econòmic van assumir les pràctiques del liberalisme, van deixar que l'Estat de Benestar s'acovardís, que el treball es fes un ben escàs i mal pagat, que l'habitatge fos un luxe, i quan els empobrits locals van començar a percebre als empobrits forans com a enemics, com a competidors pels recursos, els progressistes en el poder els van dir: està lleig ser racistes i van imprimir molts adhesius en les quals posava: "som diferents, som iguals". I fins a aquí va arribar la cosa. Sota el políticament correcte es va incubar tota aquesta merda que ara brolla en forma de comentaris anònims en tots els mitjans. Els socioliberals van tenir la fluixa pràctica de treballar molt el discurs, i poc l'educació, i molt menys les realitats materials. Entre les seves grans proclames per la igualtat van deixar que s'estenguessin erms d'exclusió, desigualtat real i quotidiana, amb joves sense lloc ni futur, llestos per allistar-se a una causa que doni sentit a les seves vides buides.

Comentarista anònim, per cada comentari teu identificant a tots els musulmans com l'enemic després d'un atemptat, hi ha un comentari d'un altre tipus anònim, que culpa a tot Occident de la situació del món musulmà, dels milions de morts a l'Iraq, de la guerra interminable a l'Afganistan, de la situació a Palestina. Els dos sou igual d'útils per a unes elits que l'única cosa que estan disposades a repartir és odi. Els dos baseu els vostres "nosaltres" i "ells" en una ignorància molt funcional al poder. Però "ells" estaràs pensant, comentarista anònim, vénen aquí i ens maten, mentre "nosaltres" no anem als seus països a matar-los. Hi ha moltes formes de matar, comentarista anònim. Maten les guerres il·legals, maten les armes de la venda de les quals es beneficien les teves elits, maten els discursos de l'odi finançats amb els simpàtics diners dels saudites, amb els quals ufanament comercien els nostres governs.

Comentarista anònim, sento tristesa, perquè sé que ets una persona. No ets un "islamòfob", o un "racista" o un ésser abstracte a qui hagi de combatre amb discursos. No ets un idiota aliè del que burlar-me a les xarxes socials. Ets la meva veïna de dalt, el meu cosí, el meu company de la facultat, la meva amiga de la infància. Ets potser la senyora que li va acariciar la galta a la meva filla petita, el jove que va anar a donar sang just després dels atemptats. Sento molta tristesa i molta por, perquè el que tu dius no són idees pelegrines de gent radicalitzada, racismes bàrbars d'illetrats. El que tu dius, és cada vegada més el sentit comú d'aquests temps. I és d'aquest sentit comú, tan ben alimentat d'ignorància i desinformació, al que solament aconseguim posar pegats discursius, del que brollaran els pitjors feixismes. Ja ho estem veient.

** Sarah Babiker és periodista especialitzada en gènere i món àrab. Article publicat a ctxt*

Invertir en educació és també invertir en seguretat

CGT Ensenyament

Des de CGT Ensenyament ens solidaritzem amb totes les víctimes dels atemptats del passat 17 d'agost a Barcelona i Cambrils i manifestem el nostre rebuig davant d'aquests lamentables fets. Res justifica aquests tipus d'accions i res positiu se'n deriva d'elles.

Manifestem també tota la nostra solidaritat i suport a la comunitat musulmana i a les persones immigrants i refugiades a Catalunya, que res tenen a veure amb aquests actes i que també són víctimes dels atacs i de la criminalització dels qui, fent servir aquests actes, volen estendre la xenofòbia o la islamofòbia. Afortunadament, han estat moltes més les mostres de suport cap a les persones musulmanes i migrades, i una gran majoria de la societat catalana ha tornat a expressar que vol acollir i que la diversitat de procedències és una riquesa i no pas un problema. Aquests dies, als carrers, s'ha sentit ben fort que els problemes són uns altres i que els generen uns altres.

Sense treure un mil·límetre de la responsabilitat a Daesh per les seves repugnants accions, no podem deixar d'assenyalar les institucions que, d'una manera o d'una altra també en són responsables, atès que les seves polítiques generen moltes de les condicions per a que aquests fets esdevinguin factibles. Des de les polítiques internacionals a països com l'Irak o Síria, amb el tràfic d'armes, deixant morir al mediterrani milers de persones que fugen de les guerres, fins a les polítiques interiors que

per acció o per omissió són segregadores i generen que molts joves no tinguin expectatives de futur ni se sentin part de la nostra societat. És en aquests contextos on es nodreix Daesh i és en aquest context a on joves que han crescut als nostres pobles i s'han educat a les nostres escoles poden acabar convertint-se en carn de canó del seu fanatisme religiós i reaccionari.

L'augment de la repressió o del nombre de policies no aportarà més seguretat, com es demostra a França, on es segueixen produint atemptats tot i l'estat d'excepció decretat i l'enorme desplegament policial i militar. Estarem més segures quanta menys barbàrie hi hagi en altres països, per llunyans que ens semblin, i quanta menys gent a casa nostra es pugui sentir òrfena social i econòmicament.

En l'àmbit educatiu, pilar bàsic d'aquesta cohesió social, tampoc representa cap solució, sinó el contrari, l'anomenat PRODERAI (pla de prevenció,detecció i intervenció dels processos de radicalització islamista) que volen implantar les Conselleries d'Ensenyament i Interior i que pot suposar la investigació per part dels Mossos d'alumnat al qual se li detecti que es pot estar "radicalitzant". Aquest pla, a més de ser islamòfob en si mateix i de voler que els i les docents exercim també de policies i denunciem a menors, pot generar justament allò que creiem que cal evitar: segregació, criminalització i aïllament a edats molt primerenques.

Està molt bé dir que l'escola ha de treballar la tolerància i la diversitat, però això ja ho fem. No n'hi ha prou amb bona voluntat. L'escola integradora necessita molts més recursos dels que ara disposem per poder oferir una atenció prou individualitzada que ens permeti, entre d'altres, detectar i tractar situacions que puguin generar frustracions, desafeccions i aïllament. I quan, no poques vegades, aquestes situacions deriven de problemes socioeconòmics que, per exemple, impedeixen que alguns alumnes puguin participar d'activitats socialitzadores que no poden pagar, necessitem més recursos per posar-hi solució, no pas investigacions policials.

La lluita per una educació pública, de qualitat i gratuïta és també la lluita per una societat més cohesionada i, per tant, més segura.

Ni 4 anys ni 1 dia de presó per defensar els drets de tothom: Andreu absolució!

Campanya #AndreuAbsolució
https://29m.sants.org/andreu

El proper 5 d'octubre el nostre company Andreu, un jove de Tortosa veí del barri de Sants, haurà d'afrontar un dels judicis que té pendent degut a la ràtzia repressiva que vam patir en el context de la Vaga General del 29 de març de 2012 per aturar la Reforma Laboral.

Aquell 29 de març milers de persones vam sortir al carrer. Era la crida a la Vaga General i per tot arreu es van organitzar piquets, marxes i manifestacions de tota mena. També, però, els Mossos d'Esquadra, emparant-se amb els seus fitxers policials i polítics d'identificació d'activistes , van preparar un dispositiu per carregar sobre les espatlles d'unes quantes les explosions de ràbia, impotència i de frustració de moltes en plena crisi econòmica. Així, van arribar centenars d'acusacions en base a identificacions per part d'una policia que va actuar, tal i com va proclamar el responsable polític de l'època Felip Puig, "al límit de la llei i una mica més enllà". Sota aquests paràmetres, dos mesos més tard del dia de la Vaga, Andreu va ser detingut i va haver de patir 24 dies de presó preventiva.

Esta, com moltes altres, va ser una acció abusiva i de biaix clarament polític per reprimir les protestes i imposar la temor a les qui gosen sortir al carrer a defensar els drets que, abans de nosaltres, s'havien assolit amb tants i tants sacrificis d'anys de lluita.

El pròxim 5 d'octubre jutgen Andreu per haver participat de forma activa el dia de la Vaga. Se li imputen danys i coaccions per la seua participació en un piquet en un dels hotels de luxe del Barri de Sants de la ciutat de Barcelona.

Passats més de cinc anys patim i en sabem molt dels efectes de l'estafa de la crisi, de les retallades i de l'aplicació de la Llei de la Reforma Laboral. Al mateix temps veiem com a persones que l'han provocada a base de corrupció, prevaricació, malversació de fons … o no se'ls acabar de demanar cap responsabilitat o en el cas que arriben a instàncies judicials se'n surten sense gaire dificultats.

Passats més de cinc anys, la repressió i la persecució a la dissidència i als moviments socials persitix i no s'atura. A Andreu li demanen 4 anys de presó, 9000€ de pena multa i 1200€ de responsabilitat civil. I nosaltres, passats més de cinc anys també, tal i com ja vam demostrar en el seu moment, tenim clar que la solidaritat és la nostra millor arma i una vegada més expressem el més ferm suport i la clara determinació de fer costat a qui va sortir al carrer a defensar els drets de tothom.

Per tot plegat, coneixent com coneixem la implicació d'Andreu en la lluita pels drets socials i nacionals del nostre poble, i reconeixent la nostra responsabilitat en favor de les persones que lluiten i patixen la repressió per causes polítiques, manifestem el nostre suport i la defensa de l'acció del nostre company i amic i n'exigim la seua absoluta i lliure absolució.

Alhora, defensem que l'única forma de fer front al capitalisme i la seua misèria és amb l'organització popular, la lluita al carrer, les vagues generals i el suport mutu. El dia 29M vam sortir al carrer per defensar allò que és de totes, i seguirem sortint al carrer tants cops com faça falta, malgrat les seues amenaces i la seua repressió!

Si ens toquen a una, ens toquen a totes!
Andreu absolució!

El far

K de "Kultura" a la Model

Ferran Aisa

Ara que recentment han tancat la presó Model parlaré de quan la presó era considerada pels sindicalistes i polítics una Universitat. Aleshores escrivien la cultura amb "K" de Kultur. K de "Kultura" és una història a la presó Model de finals dels anys vint quan els polítics i els sindicalistes entraven i sortien constantment degut a la repressió que seguia a les lluites socials i polítiques contràries a l'ordre establert.

La Model era una caixa de ressonància, una universitat i un centre de conspiració. Des de la Model els presoners governatius s'assabentaven de gairebé tot el que passava a l'exterior, les notícies arribaven fresques a través de nous detinguts, de la premsa o d'alguns carcellers que mantenien bona relació amb els presos polítics. D'aquesta manera s'assabentaven de la detenció de Durruti, Ascaso i Jover, acusats de l'intent d'atemptat contra Alfons XIII, en la seva visita a París. El procés dels tres anarquistes espanyols a París tingué un gran ressò mediàtic. La defensa va anar a càrrec dels prestigiosos advocats francesos Henri Torres i Henry Berthon, que van aconseguir condemnes lleus pels seus clients, Ascaso a sis mesos de presó, Durruti a tres i Jover a dos.

Mentre es feia el judici, els govern d'Argentina i d'Espanya van demanar l'extradició dels tres anarquistes considerats terroristes, els quals eren acusats d'atracament a mà armada tant a Espanya com a diversos bancs de la República Argentina. Aleshores els exSolidarios, s'havien convertit en "Los Errantes" i havien anat saltant de país en país d'Amèrica del Sud, on connectaven amb els grups llibertaris i realitzaven diverses expropiacions econòmiques. Mentre el govern francès pensava que fer amb els tres anarquistes, la premsa llibertària francesa encetà una campanya en contra de l'extradició dels detinguts, fins i tot es va crear el Comitè Pro-Asil Durruti-Ascaso-Jover. *Le Libertaire* de París i *La Protesta* de Buenos Aires van publicar comunicats a favor de l'alliberament dels anarquistes espanyols. El 25 d'octubre de 1926 es va celebrar un míting del Comitè a "Les Societés Savantes de París", on van intervenir l'advocat Henry Berhon, Sebastien Faure i altres membres de societats humanitàries franceses. Finalment després de nous actes del Comitè Pro Asil i de la campanya de la premsa llibertària el 8 de juliol de 1927 Ascaso, Durrtuti i Jover eren alliberats. *Le Libertaire* (15-8-1927), que informava de l'excarceració dels anarquistes espanyols, deia: "Au tour, maintenant, de Sacco, Vanzetti". El govern francès va alliberar els tres anarquistes espanyols i els hi va donar quinze dies perquè abandonessin França. Gràcies a la tasca del Comitè d'Asil, Durruti, Ascaso i Jover es van poder refugiar a Bèlgica.

Una altra notícia que va arribar a la Model fou el projecte d'invasió, des de la frontera francesa, per elements catalanistes a les ordres de Macià. El dia 4 de novembre s'escampava pel món la notícia que un grup de catalans, amb l'ajuda d'alguns italians, havien intentat entrar a Catalunya per salvar-la de les urpes de la dictadura. La idea semblava descabellada i dissenyada per anar directament al fracàs. L'acte subversiu era més un fet de propaganda que no pas un acció real d'armes. Macià i tot el seu Estat Major van ser detinguts a Perpinyà per la policia francesa. Novament el fracàs fou el resultat d'una acció contra la dictadura. Adolfo Bueso, a les seves memòries, manifesta que, des del mes d'octubre, se sabia dins de la Model que grups de separatistes catalans estaven preparant una acció d'armes a la frontera. "Ho sabia tothom..." Així que el somni de Macià d'envair Catalunya pels Pirineus, amb un nombrós escamot armat, no va arribar a realitzar-

se. Macià estava convençut de l'èxit de l'operació i creia que, quan els escamots passessin la frontera, tot Catalunya s'aixecaria contra Primo de Rivera.

El judici celebrat del 20 al 22 de gener de 1927 va ser una plataforma de publicitat per Macià i per a la causa catalana. La simpatia entre l'opinió pública francesa fou total. El procés que es va seguir a París fou orquestrat per tota la premsa. I els millors advocats de París van voler ésser defensors d'aquells romàntics idealistes. Un diari francès parlava de Macià i de Gassol de la manera següent: "*Le visage même de Don Quichotte... flanqué du musicien-poète Ventura Gassol, que preparaient la conquête de Barcelone*". En aquell París sensual i una mica avorrit dels anys vint (...) aquesta figura quixotesca de Francesc Macià, produïa un impacte de somni, d'irrealitat, d'idealisme romàntic com una novel·la del segle XIX.

Si París havia estat benèvola amb els processats pels fets de Prats de Molló, a Espanya, la Dictadura era implacable amb els opositors al règim, i una cinquantena de persones van ser detingudes acusades de complicitat amb els escamots de Macià. Entre els nous detinguts figurava el metge Jaume Aiguader i Miró, col·laborador d'Estat Català i "ambaixador" de Macià a Catalunya i, aleshores, membre de la Unió Socialista de Catalunya. El futur Alcalde de Barcelona es passava el dia a la biblioteca de la Model, on preparava els seus escrits per les *Monografies Mèdiques*. La presó era tan plena que, a principis de 1927, van traslladar a molts presos socials i polítics a unes dependències de la Model anomenades "el Correccional". Aquestes dependències estaven situades en un edifici aïllat davant dels solars que donaven al carrer Tarragona.

El cenetista Adolfo Bueso, que va anar a parar-hi, en fa cinc cèntims a les seves memòries: "Este Correcional había servido para encerrar a los sentenciados leves, esto és, hasta dos años de prisión. En su planta baja había un taller de alpargatas, otro de carpintería y la imprenta. En la parte derecha las celdas eran reducidas, lo estrictamente necesario para dormir, pues se entendía que los reclusos pasaban el día en los talleres; en el ala izquierda, las celdas tenían las mismas proporciones que en el resto de la cárcel. En el centro del edificio, entre las dos alas, estaba una especie de despacho para el carcelero".

Albert Pérez Baró, que també va passar pel Correccional, explica –a *Els feliços anys vint*- els motius de l'aïllament: "Després d'un incident que hi hagué a la presó amb motiu de la suspesa execució de dos sindicalistes acusats, sembla que indegudament, d'atemptat a la força pública, m'escolliren juntament amb dues dotzenes més de presos i ens aïllaren al Correccional, gaudint d'un règim més benigne. Per iniciativa de Pérez Solís férem tots sengles instàncies individuals reclamant tracte de presos polítics, que ens fou concedit; però l'Inspector de presons, llavors a Barcelona, advertí a Solís que, si ho haguéssim demanat col·lectivament, ens haurien castigat a tots. Entre els homes del Correccional recordo Pestaña, Peiró, Gardeñes, Alaiz, Trilles, Espinalt, Colomer, Bonet, Sala, David Rey, Bueso, Grau Jassans, Molinero, Pérez Solis i els seus dos companys de Bilbao -Méndez i Fresno-, etc. És a dir, els homes més destacats en aquell moment de la CNT i del Partit Comunista". L'hostatge del Correccional també va ser ocupat pels republicans catalanistes Lluís Companys, Joan Casanovas i Jaume Aiguader; pel comunista doctor Tomàs Tussó i per tots els condemnats per l'atemptat de Garraf.

La companyonia, al marge de les idees de cadascú, regnava entre els presos del Correccional, Els presos mantenien la moral alta i se sentien esperançats amb el futur immediat. Amb la iniciativa de Bueso i Pérez Baró, fins i tot, s'idearen un diari mural que apareixia cada matí penjat d'una paret. El periòdic tenia seccions fixes i l'escrivien en un cartró de 60 x 40 centímetres, amb títol, data i una caricatura diària degut a la traça de David Rey. Així ho explica Bueso, a *Recuerdos de un cenetista*: "El título del diario mural era *El Krotálogo*, que quiere decir el tocador de castañuelas, con la falsificación de la *K*. Ni que decir tiene que el tono era absolutamente humorístico. En el periódico colaboraron todos los alojados en el Correccional sin distinción". El doctor Tomàs Tussó, que durant la guerra seria Conseller-Regidor de Sanitat i Assistència Social de l'Ajuntament de Barcelona, organitzava cada matí taules de gimnàstica. El doctor es dedicava a mantenir la moral alta dels abatuts i ho feia a través del seu inexhaurible sentit de l'humor. Víctor Colomer, futur Conseller-Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, col·laborava a les tasques de mantenir l'esperit ben alt dels presos, sovint organitzava xerrades sobre els temes més diversos tant d'història com de pedagogia. La cultura mantenia el seu aire emancipador i la presó esdevenia la Universitat de l'obrer o un centre d'estudis polítics de primer ordre.

Alguns presos manifestaven que la fam i la injustícia eren més concienciadores que vint lliçons d'Història, Maurín, en una controvèrsia sobre la cultura, havia dit: "Es más formidable educador Espartaco que veinte profesores de moral. El abc del proletariado debe ser el afán de romper la cadena que les oprime". Malgrat això la cultura era acceptada pels presos com una eina emancipadora, fins i tot la escrivien en el periòdic mural amb "K", tal vegada per a donar-li un sentit més enlairat, a l'estil de la Kultur de l'alemanya de Goethe. Els obrers aspiraven a ésser homes lliures, per tant, la "Kultura" havia d'estar al servei de la llibertat. Pérez Baró, en el seus "feliços" anys vint, manifesta: "Gairebé tots els qui estàvem en el Correccional, separats de la resta dels presos, portàvem una vida purament intel·lectual. Pestaña redactà allí el seu segon llibre,"*70 días en Rusia*", que li fou corregit pel periodista Felipe Alaiz; Peiró féu un fascicle sobre els principis de la CNT; (...) David Rey (Daniel Rebull), que havia estat un dels deportats a la Mola l'any 1920 i amb el pare del qual jo vaig conviure un temps al castell de Falset, dibuixava; Pérez Solís mantenia les seves col·laboracions periodístiques i es pot dir que redactava la meitat del que sortia a *La Antorcha* de Madrid, òrgan del Partit Comunista; jo mateix vaig traduir i publicar en aquell setmanari bon nombre dels capítols del llibre que Josep Pla va publicar més tard amb el nom de Rússia, i que llavors anava donant a conèixer com articles a *La Publicitat*. (...) Però damunt de tot, s'intrigava. Si bé convivíem, eren ben paleses les divisions: d'un costat, els homes de la CNT, i, de l'altre, els comunistes; però aquest dividits essencialment en dos grups: els amics d'En Maurín, procedents de l'antic grup de *La Batalla* i que més tard havien de constituir el Bloc Obrer i Camperol, i els procedents del vell Partit Socialista passats al Partit Comunista".

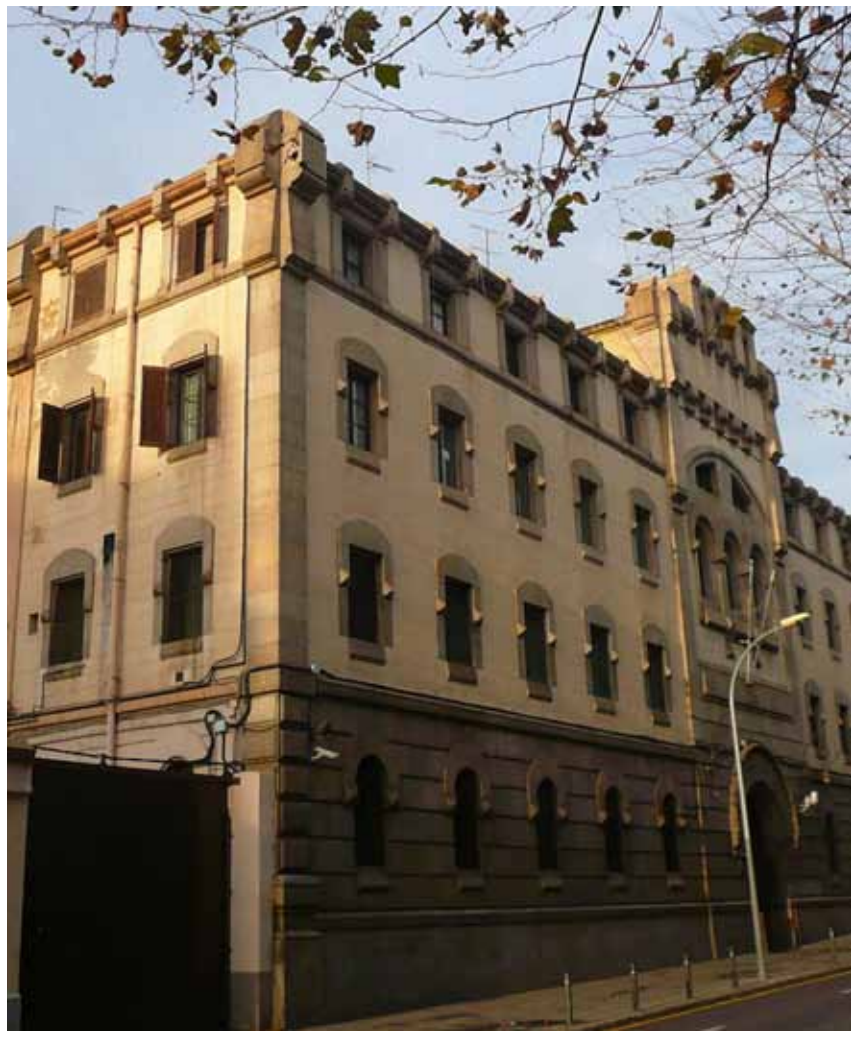

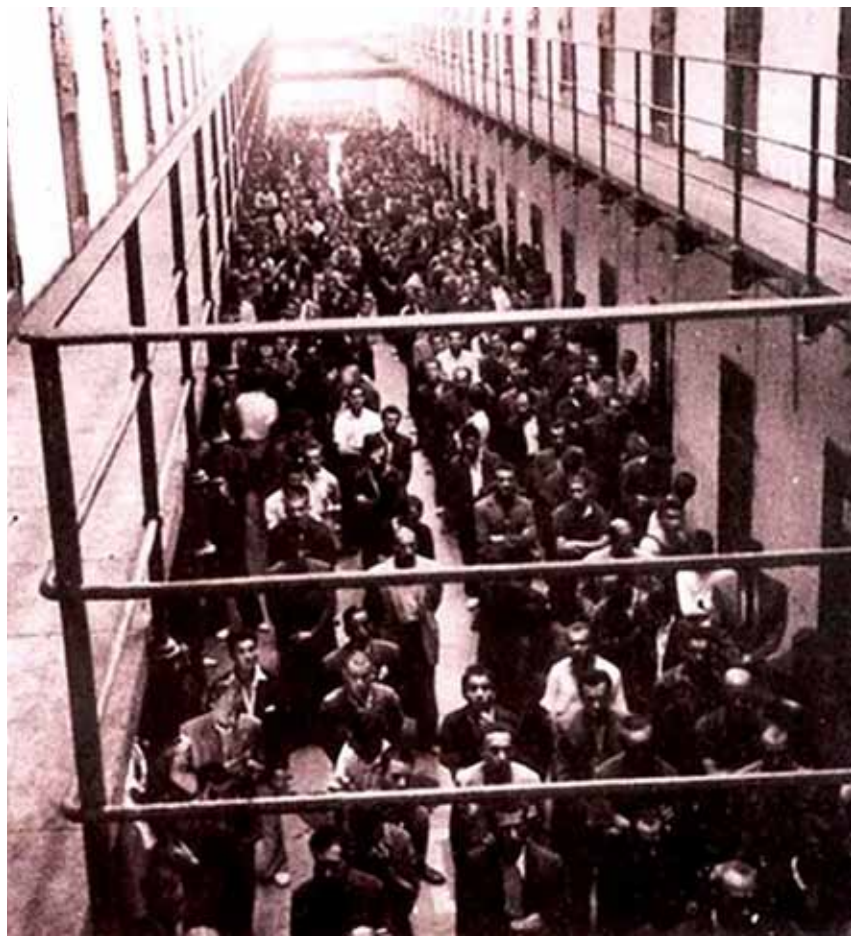

L'estada al Correccional es va acabar quan la direcció de la Model va descobrir un pla de fuga dels condemnats per l'atemptat del Garraf. El pla s'havia preparat per salvar-los del patíbul. El comitè de fuga de la presó era molt reduït i, naturalment, secret, el constituïen: David Rey, Adolf Bueso, Albert Pérez Baró, Joan Peiró i Àngel Pestaña. El pla tenia el suport de l'exterior format per uns escamots catalanistes i anarquistes, que col·laborarien conjuntament per alliberar els presos: "Unos autos, con las luces apagadas, deberían esperar en la calle de Vilamarí, la más próxima al edificio. (...) El santo y seña sería: *Demà m'afaitaràs*, dicho en tono de broma". Des de l'exterior s'havia entrat a la fusteria de la presó un tauló trucat en el que hi havia tota mena d'estris i, fins i tot, una pistola. Tot se'n anà en orris quan el fuster que estava dins de la confabulació va ser traslladat. En el seu lloc van col·locar un altre que no en sabia res i, malauradament, va serrar el tauló trucat. L'home espantat va donar part al Centre i els funcionaris van regirar totes les cel·les, malgrat que no hi van trobar res, els presos condemnats per l'atemptat del Garraf van ser traslladats a la sisena galeria i incomunicats. La majoria de presos no es van sentir desmoralitzats per aquests fracàs, consideraven que Primo de Rivera no tardaria en caure i, llavors, serien alliberats.

Un altre dels presos, el mestre lleidatà Víctor Colomer mantingué una bona relació dins de la presó amb el doctor Aiguader, va ésser una amistat que va durar tota la vida. Aiguader i Colomer parlaven de la importància de la cultura per la superació moral de l'individu. També parlaven de socialisme, de Catalunya i de personatges com Arnau de Vilanova. Colomer, per la seva ascendència lleidatana, gaudia sentint a aquell savi reusenc que li parlava de l'erudit metge, teòleg, filòsof i alquimista: "La ciència era una milícia, com ho era la religió; i un brau milicià guerrer esforçat fou Arnau de Vilanova". Jaume Aiguader passava moltes hores del dia escrivint articles científics que publicava a les *Monografies Mèdiques* i en el *Butlletí del Sindicat de Metges*: "Amb la resta dels presos portàvem una vida purament intel·lectual –escrigué Colomer-, sobretot a les tertúlies on s'hi afegien Companys, Casanovas, Tussó, Pérez Baró, Pestaña, Peiró i altres reclusos que recreaven entre tots una mena de front popular".

A la presó també arribaven les notícies mundanes de la vida quotidiana i les més tràgiques. Els presos, amb ràbia i impotència, s'assabentaren de l'ajusticiament als Estats Units dels militants anarquistes, Nicola Sacco i Bartolomé Vanzetti. Malgrat la campanya internacional a favor dels dos obrers italians, la justícia nord-americana no va tenir clemència i, el 24 d'agost de 1927, van ésser executats pel procediment de la cadira elèctrica. Aquell mateix estiu a una platja de València diversos grups d'afinitat anarquista unien esforços per crear la Federació Anarquista Ibèrica (FAI), que va jugar un paper molt important en els anys següents...

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

Els Altres Límits de L'humor

Diccionari militant

Joaquín Maurín (1896-1973)

Agustín Guillamón

Joaquim Maurín Julià, va néixer el 1896 a Bonansa (Alta Ribagorça). Sindicalista i polític. Va estudiar magisteri a Osca. Va exercir com a mestre a Lleida, al Liceu escolar. En 1919 va entrar en contacte amb l'anarcosindicalista Confederació Nacional del Treball (CNT) i al desembre d'aquest any va participar en el Congrés cenetista del Teatre de la Comèdia, vestit de soldat, ja que estava realitzant el servei militar. En aquest Congrés va conèixer a Andreu Nin.

De retorn a Lleida, va ser nomenat secretari de la Federació Provincial de Sindicats cenetistes, i director de *Lucha Social*. Es va convertir en portaveu dels cenetistes partidaris de la revolució russa.

En 1921 va ser triat membre del Comitè Regional (CR) de la CNT catalana. Va assistir al Ple clandestí de Regionals de la CNT, celebrat a l'abril de 1921 a Barcelona, sent triat membre de la delegació que havia de viatjar a Moscou, al juliol de 1921, per assistir a les sessions del I Congrés de la Internacional Sindical Roja (ISR), al costat de Andreu Nin; Hilari Arlandis, delegat per València; Jesús Ibáñez per Astúries i Gaston Leval per Catalunya.

De retorn a Barcelona, va ser nomenat secretari nacional de la CNT. Al febrer de 1922 va ser detingut. Va publicar un fullet, en el qual va exposar les seves posicions polítiques, titulat *El sindicalisme a la llum de la revolució russa*, molt influït per l'anarcosindicalisme de Sorel i Monatte. Encara que defensava la revolució russa, atorgava un paper fonamental als sindicats en el procés revolucionari.

La Conferència de Saragossa de la CNT (11-12 juny 1922) va decidir la sortida de la ISR i l'ingrés en l'AIT. Els sindicalistes partidaris de continuar en la ISR, en una conferència que es va celebrar a Bilbao, a finals de 1922, van crear els Comitès Sindicalistes Revolucionaris, liderats per Maurín, que al desembre d'aquest mateix any van començar a editar a Barcelona el setmanari *La Batalla*, portaveu d'aquests comitès. El grup editor de *La Batalla* va ser el que el 1931 va crear, a Catalunya, el Bloc Obrer i Camperol (BOC).

Al juliol de 1924 va assistir, al costat de Desiderio Trilles. Josep Grau, Josep Jover i Josep Valls, al tercer congrés de la ISR. A la tardor de 1924 va fundar la Federació Comunista Catalano-Balear (FCCB), com a secció autònoma del PCE, formant part del Comitè Central d'aquest últim partit.

A principis de 1935, va ser detingut per la policia quan sortia de l'Ateneu Barcelonès. A l'intentar escapar va ser ferit de bala; va romandre a la presó durant tres anys. Sobresegut el procés contra els dirigents del PCE, al sortir de la presó, a finals de 1927, va decidir exiliar-se a França. A París va contreure matrimoni amb Jeanne Souvarine, germana del fundador del PCF, Boris Souvarine.

El 1930 va tornar a Barcelona, i a finals d'any va publicar Los hombres de la dictadura. Va reaparèixer *La Batalla*. Va ser empresonat, de nou, a causa de la repressió que va seguir a la revolta republicana a Jaca. Al juliol de 1930, va ser expulsat del PCE per les seves crítiques al "aventurisme" de la seva direcció: Bullejos, Trillo i Adame. La seva expulsió estava precedida per un llarg període de divergències

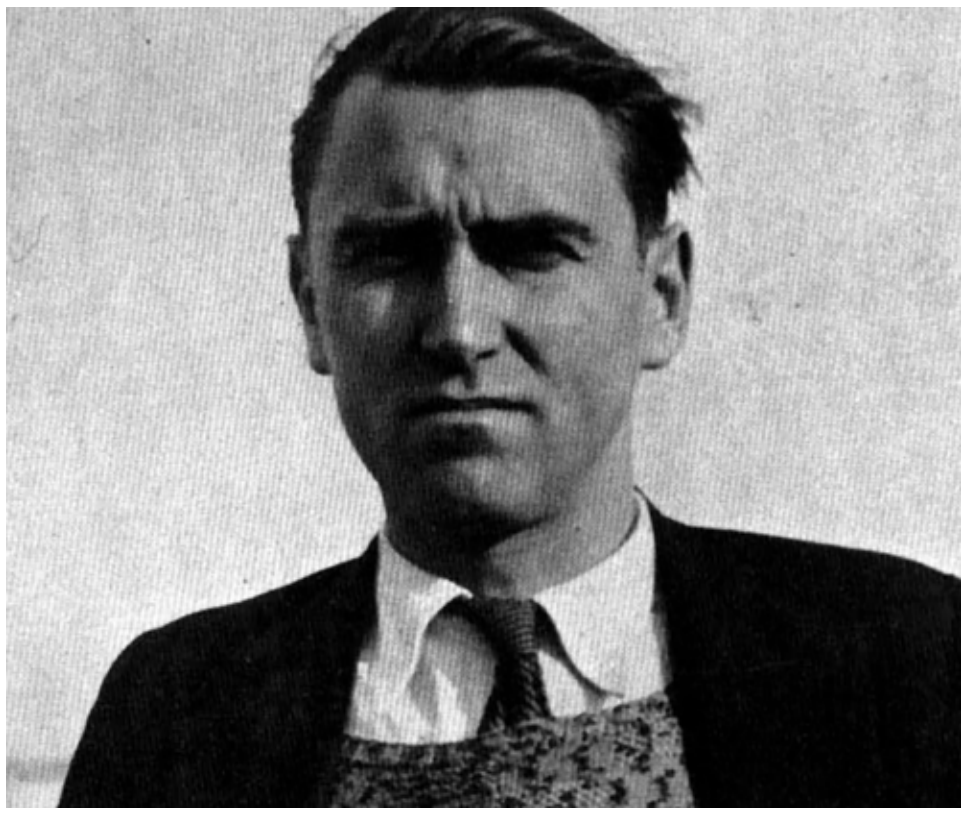

i enfrontaments amb la IC, que finalment va ratificar la seva expulsió al juliol de 1931.

L'1 de març de 1931, es va produir el congrés fundacional del Bloc Obrer i Camperol (BOC), per la fusió de la FCCB, dirigida per Maurín, amb el Partit Comunista Català (PCC), dirigit per Jordi Arquer. Militants destacats del nou partit eren Jaume Miravitlles i Joan Bonet. El BOC era un partit marxista i leninista, independent de la IC, antiburocràtic, heterodox i defensor del dret de les nacions a l'autodeterminació. Tot i que el BOC tenia cert arrelament a Catalunya (uns set mil militants), no tenia influència o organització dignes de tal nom a la resta d'Espanya.

Maurín era un brillant teòric i un eficient conferenciant i propagandista, des de les pàgines de *La Batalla, La Nova Era i L'hora*. El 1932, va publicar *La revolución española. De la monarquia absoluta a la revolución social*, on analitzava els problemes plantejats per la revolució democràtica en el nou règim republicà.

Va ser candidat pel BOC en gairebé totes les eleccions celebrades durant la República, des de les municipals d'abril de 1931 a les municipals de gener de 1934. Va ser decidit partidari de la formació de l'Aliança Obrera, on va tornar a trobar-se amb Andreu Nin. Després dels fets revolucionaris d'octubre de 1934 va ser empresonat.

En 1935, Maurín va publicar les seves reflexions sobre la rebel·lió d'octubre de 1934, a Barcelona, en un llibre titulat: *Hacia la segunda revolución. El fracàs de la República i de la insurrecció d'octubre*, on explicava que el fracàs de les reformes republicanes impulsava al moviment obrer a protagonitzar aquesta revolució democràtica fallida.

Va tenir un destacat paper en les converses i negociacions que, durant 1935, van conduir a la fusió del BOC amb l'Esquerra Comunista d'Espanya (ICE), liderada per Nin, que al setembre van donar pas a la fundació del Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM). En el procés de fusió va mantenir una agra i memorable polèmica amb Santiago Carrillo, líder de les Joventuts Socialistes. Maurín va ser nomenat secretari general del POUM, i Nin el seu secretari polític. En les eleccions de febrer de 1936, Maurín, integrat en les candidatures del Front Popular, va ser elegit diputat per Barcelona. Va intervenir en quatre ocasions al Congrés dels Diputats, a Madrid.

A l'inici de la Guerra civil estava a Galícia, per assistir a un congrés regional del POUM gallec. Va quedar, doncs, atrapat a la zona dominada pels militars i feixistes revoltats. En el seu intent de tornar a Barcelona, travessant la frontera francesa, va ser detingut per la policia franquista a les rodalies de Jaca. Un parent religiós va aconseguir salvar-li la vida. Va ser empresonat a Salamanca fins a maig de 1942. Després va passar a Burgos i més tard a la Presó Model de Barcelona. A l'agost de 1944, va ser jutjat en consell de guerra sumaríssim i condemnat a cadena perpètua "per rebel·lió militar". A l'octubre de 1946 va obtenir la llibertat condicional, establint-se a Madrid.

El 1947, després d'una breu estada a París, es va establir a New York. Desvinculat de tota activitat política, va treballar en diferents diaris i editorials. El 1966 va reeditar a Ruedo Ibérico *Hacia una segunda revolución*, amb un petit annex afegit, i sota un nou títol: *Revolución y contrarrevolución en España*. També va publicar un relat memorístic novel·lat de l'estada a les presons franquistes. Políticament, sempre allunyat, quan no enemistat amb els seus vells camarades del POUM, va evolucionar cap a unes posicions socialdemòcrates de dretes.

Publicacions de Joaquín Maurín:

Revolución y contrarrevolución en España. Ruedo Ibérico, Paris, 1966; En las prisiones de Franco. Costa-Amic, México, 1974; *La revolución española. De la monarquía absoluta a la revolución socialista*. Anagrama, Barcelona, 1977.

Fonts:

Alba, Víctor: *El marxisme a Catalunya. Joaquín Maurín*. Volum 4. Pòrtic, Barcelona, 1974; Durgan, Andrew: *El BOC, 1930-1936*. Laertes, Barcelona, 1996; Martínez de Sas y Pagès (dir.): *Diccionari biogràfic del moviment obrer als Països Catalans*. Edicions Universitat de Barcelona y Publicacions de Montserrat, 2000; Maurin, Jeanne: *Cómo se salvó Joaquín Maurín. Recuerdos y testimonios*, Júcar, Madrid/Gijón, 1979; Molina, Ramón: *Polémica Maurín-Carrillo: problemes de la unificación revolucionaria*. Olañeta Barcelona, 1978; Monreal, Antoni: *El pensamiento político de Joaquín Maurín*. Península, Barcelona, 1984; Riottot, Yveline: *Joaquín Maurín. De l´anarchosyndicalisme au communisme (1919.1936)*. L´Harmattan, Paris, 1997; Rourera, Luís: *Joaquín Maurín y su tiempo*. Claret, Barcelona, 1992; Sánchez, Manuel: *Maurín. Gran enigma de la guerra y otros recuerdos*. Cuadernos para el diálogo, Madrid, 1976.

Llibres

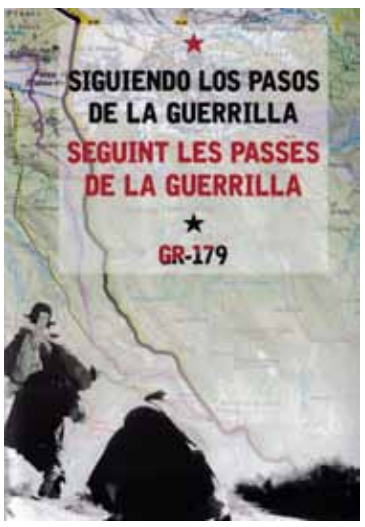

Seguint les passes de la guerrilla

Unió de Grups Excursionistes Llibertaris i Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, 2017

La lluita contra el franquisme ha estat banalitzada, ara sembla que tothom fos antifranquista. Els «demòcrates» magnificaven l'acció de l'assemblea de Catalunya (en aquest sentit faig meva la gran crítica que en fa el company Jann-Marc Rouillan al seu segon volum de memòries), aquest despropòsit feia que fins i tot alguns posessin d'exemple d'antifranquistes polítics com Jordi Pujol. Tanmateix que aquests fills del franquisme fessin el numerat, a les darreries del franquisme amb les esquenes cobertes, i amb vistes a col·locar-se durant el període transitori com bé s'ha demostrat, no treu que durant la llarga dictadura moltes persones lluitessin amb tot el que tenien, amb la seva vida. Aquestes persones han estat excloses de la història, com tants d'altres. Són de mala reconversió pels poders actuals. Han estat difamats i negats. Puntualment se'ls ha volgut reconvertir per a projectes polítics nacionalistes però lògicament amb poc encert i èxit. La darrera estratègia d'oblit —més enllà de la difamació, la negació i la reconversió— és la comercialització de la marca un cop buidada de contingut. És a dir agafar el nom de «maquis» i no parlar de la guerrilla coneguda amb aquest nom. En aquest sentit podem parlar de la «Ruta del Caracremada» del lamentable Paco Krestas, de la cursa «Campionat Maqui» ara per sort més coneguda com Trail dels Tossals, un paintball anomenat «els Maquis», etc. Fer servir el nom maqui està molt bé, el que ens sembla reprovable és que després no se'n parli i que fins i tot els relacionin amb valors antagònics en aquells pels que van lluitar.

Amb aquesta motivació neix aquesta guia que ressenyem. Un munt d'itineraris sobre dos mapes en paper al voltant del GR-179 recuperat i redissenyat per la Unió de Grups Excursionistes Llibertaris. Acompanyats d'una guia bilingüe que marca fins a mig centenar de punts d'interès on ens informa de fets històrics de la guerrilla succeïts allà. El GR va des de Mas Tartàs a França fins a Can Casassaies al sud del Bages però la guia ofereix a més, altres rutes: algunes urbanes, d'altres circulars, etc. Una bona manera de caminar, fer esport, gaudir el paisatge i conèixer el nostre passat revolucionari recent.

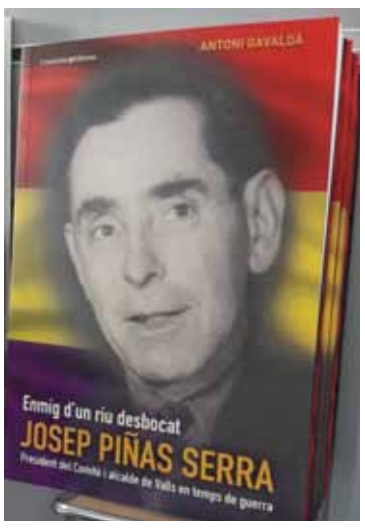

Josep Piñas Serra. Enmig d'un riu desbocat

Antoni Gavaldà
Cossetània edicions, 2017

El mes de setembre sortia al carrer un nou llibre imprescindible per entendre un dels períodes històrics més oblidats de la nostra país, un llibre sobre el primer alcalde de Valls en temps de guerra, un anarcosindicalista de la CNT. L'historiador Antoni Gavaldà acaba de publicar el llibre "Josep Piñas Serra. Enmig d'un riu desbocat. President del Comitè i alcalde de Valls en temps de guerra". Una recerca històrica acurada sobre la vida política i sindical d'un vallenc de la CNT que serà escollit alcalde en el moment més delicat per la ciutat.

Aquest llibre aborda la vida sindical i política del vallenc Josep Piñas Serra, personatge públic de primera magnitud, que a la guerra del 1936-39 va ser investit president del Comitè de Milícies Antifeixistes de Valls, i fou escollit també primer alcalde de guerra. S'hi analitza la seva infància i joventut, el mestratge sindical rebut, i les peripècies d'un servei militar a l'Àfrica, amb guerra inclosa. S'hi desgrana la manca de llibertat de la dictadura de Primo de Rivera, i l'esclat de la República, ja plenament actiu a Valls i a la Catalunya pagesa en l'organització de la rama trentista de la CNT, que tastà la presó pels fets d'Octubre de 1934 i el drama de la guerra i l'exili. En conjunt, s'hi reflecteix l'esperit d'una persona humanista, vital, recuperat per la història social vallenca i catalana.

En termes de memòria històrica, Valls i el Camp de Tarragona tenen encara l'assignatura pendent de recuperar de l'oblit les exiliades i exiliats. És per això que aquest llibre contribueix a de recuperar la memòria d'aquells que més van lluitar per la nostra llibertat.

Les desenes de vallencs i vallenques que l'any 1939 van haver de marxar del país sembla que no hagin existit mai, i és per això que publicacions com la de l'Antoni Gavaldà remouen consciències i són un merescut homenatge. La figura de Josep Piñas ens permet analitzar la lluita per la democràcia viscuda des de les files de la CNT, en la dictadura de Primo de Rivera, la II República, els Fets d'Octubre, la guerra i l'exili.

Dones Lliures, la lluita de tots els temps

Redacció

En aquest 80 Aniversari (1937-2017), des de la CGT hem tornat a commemorar la constitució de la Federació de 'Mujeres Libres' a través de la celebració d'unes Jornades Confederals els dies 8, 9 i 10 de setembre a Madrid, tenint com a objectius analitzar el que va suposar a la seva època, els efectes que va produir i l'actualitat dels missatges del singular moviment 'Mujeres Libres', una organització anarcosindicalista formada per dones que va arribar a tenir més de 20.000 integrants.

Lletra de l'himne de Mujeres Libres

Puny en alt dones del món
cap a horitzons prenyats de llum
per rutes ardents,
els peus a la terra
el front en el blau.
Afirmant promeses de vida
desafiem la tradició
modelem l'argila calenta
d'un món que neix del dolor.
Que el passat s'enfonsi en el no-res!
què ens importa l'ahir!
Volem escriure de nou
la paraula DONA.
Puny en alt dones del món
cap a horitzons prenyats de llum,
per rutes ardents,
endavant, endavant,
de cara a la llum.

Revistes

CLAU DE VOLTA

Revista de la Federació Anarquista de Catalunya,
www.federacioanarquista.org

LUTA SOCIAL

Publicació de la Coordenaçao Anarquista Brasilera,
www.vermelhoenegro.net

ENCICLOPÈDIC

Revista de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona,
www.ateneuenciclopedicpopular.org/

METALÚRGIC@S

Butlletí de la FESIM-CGT,
www.fesimcgt.wordpress.com

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · setembre 2017 · núm. 195 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

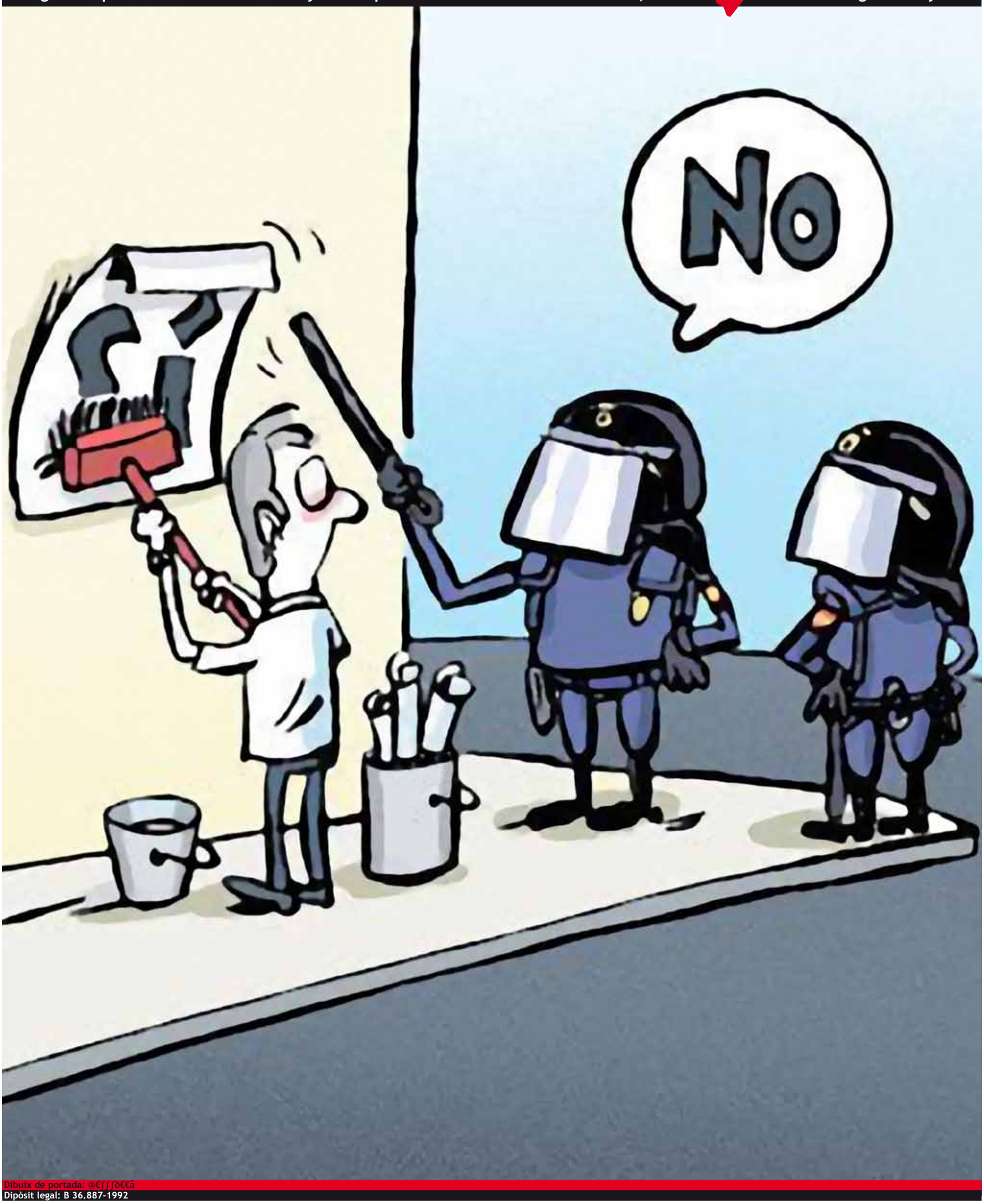

Dibuix de portada: @€ʃʃʃð€€å

Dipòsit legal: B 36.887-1992